מספר 1988 שנה 40 ג' חשון תשל"ו, 8.10.75 המחיר: 5.00 ל"י

העולם הזה

עימות גלוי בין
ראש־הממשלה והרמטכ"ל

הפגנת המחאה של מפקד חיל האוויר

האלוף בני פלד

תשקיר

דדו מוצע
כמפכ"ל המישטרה

שר־המישטרה שלמה היילי מנסה לשכנע את רב־אלוף (מיל.) דויד (״דדו״) אלעזר, שיקבל על עצמו את תפקיד מפכ"ל המישטרה, אחרי שהמפכ"ל הנוכחי, שאול רויזולין, יפרוש מתפקידו.

דדו, שרק לפני חודשים אחדים נכנס לתפקידו החדש כמנכ"ל צ"ס, נמצא ככל הנראה במצב שבו הוא עדיין שוקל את ההצעה, מבלי שהשיב עליה לחיוב או לשלילה.

ביניים נמצא כבר מועמד לתפקיד דובר המטה־הארצי של מישטרת־ישראל. המדובר הוא בסגן־אלוף המשרת ביחידת דובר־צה"ל, שימונה ככל הנראה לתפקיד זה.

רבין מונטרל
את רביבוביץ'

שורה של צעדים שנקט לאחרונה ראש־הממשלה יצחק רבין, נראים כמכוונים לנטרל את שר־האוצר יהושע רבינוביץ', ולערער את הברית שנוצרה בינו לבין שר־הביטחון, שימעון פרס, בעודה באיבה.

הקשרים ההדוקים בין פרס ורבינוביץ' היו לא רק במישור הממשלתי, אלא גם במישור המיפלגתי. בין השניים קיימת זיקה אישית, מאז שימש רבינוביץ' כמורהו של פרס בעיר הפולנית וישניבה, בה גולדו שניהם. אנשי רבין ראו בחשש את שיתוף־הפעולה הגובר והולך בין השניים, וחזו בו סכנה לגבי ההתארגנות הפנים־מיפלגתית במיפלגת־העבודה בעתיד.

התערבותו הנמרצת של רבין בפרשת החלת הרפורמה במיסוי על צה"ל, יצרה קרע ראשון בין רבינוביץ' ופרס, שנמצאו משני עברי המיתרס בשאלה זו. גם התערבותו של רבין, השבוע, ביחסי־העבודה, והודעתו על הקפאת המחירים לשלושה חודשים, נראית כניסיון לנטרל את רבינוביץ'.

העובדה שרבין נפגש אישית עם מזכ"ל ההסתדרות ירוחם משל לדיון בנושא זה, ומינה את רבינוביץ' כחבר בוועדה המשותפת לממשלה ולהסתדרות להכנת תוכנית כלכלית, בעוד שהוא ומשל אינם חברים בוועדה זו, מתפרשת כאיתות ברור לעבר רבינוביץ'.

ביקורת על גובה
העמלות -
בדו"ח המבקר על
התעשייה האווירית

בדו"ח מבקר־המדינה על התעשייה האווירית, העומד להתפרסם בקרוב, כלולה בין השאר גם ביקורת חריפה על גובה העמלות שנתנה התעשייה האווירית לסוכנים, העוסקים במכירת מטוסיה ברחבי העולם.

בדו"ח מצויין, כי אירעו מיקרים שבהם ניתנו לסוכנים עמלות בשיעורים הגבוהים מהשיעורים המקובלים והמורשים.

הביקורת מתייחסת גם לעובדה שההחלטה על גובה העמלות היתה נתונה לשיקולו של יו"ר מועצת־המנהלים של החברה, עורך־הדין מיכאל פירון, מבלי שההחלטות תעבורנה את כל ההליכים המקובלים דרך הגופים המוסמכים להחליט בנושא.

יפורקו השכפ"צים
בביצורי סיני

קבלני עבודות־העפר בסיני יועסקו בפירוק המוצבים הנמצאים בקו הנוכחי של צה"ל, כדי לנצל את החומרים שהושקעו בבניינם לבניית קווי־הביצורים החדשים. בפעם הראשונה יהיה עליהם לפרק שכפ"צים (שיכבות פיצוץ), המורכבות מרישתות־ברזל שבתוכן אבני־סלע גדולות.

ההחלטה על פירוק המוצבים במקום הריפתם התקבלה אחרי שהתברר, כי לאחר חנפיגה במיפגרת הפרר־הביניים עם מצריים, יימצאו כל מיצבורי האבן בסיני באיזור החייץ שיימסר לידי האו"ם.

חישובים שנערכו העלו, כי זול יותר יהיה לפרק את המוצבים ולהשתמש בחומרים המצויים בהם, בעיקר אלפי טונות של סלעים ואבנים, מאשר להביאם לסיני מצפון הארץ.

מלון פאר באילת
הופך לכפר־נופש

אחד מבתי־המלון המעולים של אילת, „חמץ הארים", עומד לחמוך לכפר־נופש. עתה מבשירים את המלון המתקינים בו את כל המיתקנים החדישים לשיחות קיימים ונופשים. נראה שבעלי המלון החליטו להפסיד לכפר־נופש אחרי הצחות מיפעל דומה של „מרכז חיים־התיקון" במיתי־מרון אחר.

את כפר־הנופש, ב„מלץ הארים", יינהלו רוח קופמה, ממלון „נמטון" באילת והצייר משה ינוקא.

פרס ודיין
חידשו את הקשר

הקרע שנוצר, כביכול, בין שמעון פרס למשה דיין בעיקבות התנגדותו של דיין להסדר־הביניים עם מצריים, אוחה.

בביקורו האחרון בארצות־הברית נפגש פרס עם דיין שלוש פעמים, לשיחות ממושכות.

על־פי דיווחים שהגיעו משם נראה, כי השניים דנו באפשרות של „איחוד שורות" אנשי רפ"י לשעבר, והגיעו לכלל הסכמה להמשיך בהתייעצויות מדיניות, למרות חילוקי־הדיעות ביניהם בשאלת הסדר־הביניים.

ביקורת על ביקור
רבין בתל־אביב

בחוגי מיפלגת העבודה מושמעת ביקורת חריפה כלפי ראש־הממשלה יצחק רבין, בשל החלטתו לערוך ביקור רישמי בתל־אביב ולהיות אורחו של ראש־העיר מטעם הליכוד, אלוף (מיל.) שלמה („צ'צ'") להט.

מבקריו של רבין טוענים, כי למרות שמועד הבחירות לעירייה עדיין רחוק, הרי ביקור רישמי בעיר הוא אקט תעמולתי מובהק, ויש בו משום מתן גושפנקא והכשר לכהונתו של „צ'צ'" כראש־עיר.

כדי להרגיע את מותחי הביקורת, החליט רבין לערוך סיור גם ב„בית־ברנר", ביום ביקורו הרישמי בתל־אביב, וחיות שם אורח מוצעת פועלי תל־אביב.

א.ג.י. תימכר
לקיבוץ דתי

מיפעל א.ג.י. בקיריית־גת, המספק ציוד חיוני לחיל־האוויר, עשוי להימכר לאחד הקיבוצים הדתיים באיזור הדרום. בעליו של המיפעל הוא אמנון אבני, מי שהואשם בשיחד פקידי מישרד־הביטחון, כדי שאלה יעדיפו את מיפעלו במיכרזים ובמועדי־תשלום.

נראה כי בעקבות הפרשה החליט אבני לפרוש מעסקים עם מערכת־הביטחון ולמכור את המיפעל.

פשיטות ראווה
בנושא הרפורמה

מינהל הכנסות־המדינה מכין שורה של פשיטות־ראווה של פקחי מס־ההכנסה על חברות ומיפעלים, לבדיקת קיום חוק הרפורמה. הכוונה היא לתפוס חברות באי־קיום הוראת החוק החדש, ולפרסם את הפרשות פירסום רעשני, כדי להרתיע עברייניים.

לראשי מינהל הכנסות־המדינה התברר, כי מיפעלים רבים עדיין אינם מקיימים את חוקי הרפורמה.

הממשלה הונתה
את הציבור

הודעת הממשלה לציבור, שפורסמה גם במודעות רישמיות, כאילו מי ששילם לפני הפיחות 25% ממחיר מוצרי־חשמל יוכל לקנותם אחרי הפיחות במחיר הקודם — אינה נכונה.

כאשר קיבלו יבואני המוצרים את הנוסח הרישמי, התברר להם כי יוכלו למכור במחירים הישנים רק במיקרים שלאחר שהקונה שילם 25% במזומן, שילם היבואן את כל היתר ושיחרר את הסחורה מן המכס.

אם שיקם הצרכן, והיבואן לא שיחרר את הסחורה מן המכס, לא יוכל הצרכן לקנותה במחיר של לפני הפיחות.

יתייקר
הכבד הקפוא

הממשלה תעלה השבוע את מחירי הכבד הקפוא ב־2.5 לירות הקילו, ומחירו לסיטונאי יהיה 19 לירות במקום 16 לירות. התייקרות הכבד נובעת מפיחות־הלירה האחרון ומהמיסים החדשים.

יש לצפות כי אחרי העלאת מחירי הכבד יעלו גם מחירי שאר סוגי הבשר. המחיר הנמוך של הכבד הקפוא מנע העלאות של מחירי הבשר הקפוא והעופות.

ייקור מחיר הכבד גורם כבר לצימצום כמויות הכבד המיובא. היבואנים אינם יודעים כיצד יקבל הציבור את ההתייקרות, ואינם רוצים להסתכן בייבוא כבד שלא יימכר.

חזרתם של ליז
וברטון - בספק

המיכויים כי מעריציהם הישראליים של צמד כוכבי הקולנוע אליזבט טיילור וריצ'ארד ברטון, יוכלו לחזות בהם שוב מקרוב, פוחתים והולכים. קיים ספק אם אומנם ישתתפו השניים או אחד מהם בסרט „אבא קארוב", אותו התכוונו לצלם בארץ, ושלצורך ההכנות המוקדמות לצילומו ערכו השניים ביקור בארץ בחודש שעבר.

ברטון מעמיד כתנאי להשתתפותו בסרט את הצבתה של ליז לתפקיד הנשי הראשי. המשקיעים בסרט חוששים להמר על סרט בו משתתפים השניים, שכן ניסיון העבר הוכיח שכל סרט בו הם מופיעים יחד הוא „רע? קופתי."

SONY®

שאל כל אחד...

CF-410

CF-310

CF-150

CF-550 A

CF-320

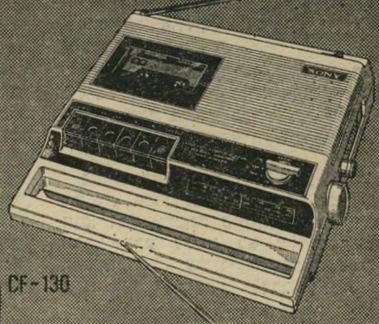
CF-130

CF-415

CF-420

CF-480

רדיו טייפ קסטות-CF

CF-130
2 גלים AM/FM
מיקרופון חיצוני

CF-150
2 גלים AM/FM
מיקרופון פנימי וחיצוני
עצירה אוטומטית

CF-310
3 גלים AM/FM/SW
מיקרופון פנימי
עצירה אוטומטית

CF-320
2 גלים AM/FM
מיקרופון פנימי
עצירה אוטומטית כללית

CF-410
3 גלים AM/FM/SW
מיקרופון פנימי
עצירה אוטומטית

CF-415
4 גלים AM/FM/SW/LW
מיקרופון פנימי
עצירה אוטומטית
עוצמת קול 2.5 וואט

CF-420
4 גלים AM/FM/SW/LW
מיקרופון פנימי
עצירה אוטומטית
עוצמת קול 2.7 וואט

CF-480
3 גלים AM/FM/SW
מיקרופון פנימי
2 רמקולים
עצירה אוטומטית
עוצמת קול 4 וואט
אפשרות ל- Mixing

CF-550
2 גלים AM/FM Stereo
2 מיקרופונים פנימיים
4 רמקולים
עצירה אוטומטית
יכול לשמש
כטייפ דק למערכת סטריאו

כולם על חשמל וסוללות (AC/DC)
וחקלטה אוטומטית

לכבוד
ישמאר חברה אלקטרונית למסחר בע"מ
ת.ד. 2930 ת"א
הנני מבקש פרטים נוספים
על רדיו/טייפ קסטות

שם: _____ טלפון: _____
כתובת: _____

בואו לראות, לחוש ולשמוע מוסיקה באולמי התצוגה של סוני תל-אביב: מגדל שלום, רח' אחד-העם 9, טל. 524131

„העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה: תל־אביב, רחוב גורדון 2, טלפון 03-243386. תא־דואר 136 • מען מברקי: „עולמפרס" • מודפס ב„חרפוש החדש" בע"מ, תל־אביב, רחוב דך אביגדור • חפצה: „גד" בע"מ • גיליונות: „צינקוגרפיה כספי בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • המוציא לאור: העולם הזה בע"מ.

קוראים כתבים

מה הם חושבים לעצמם? — אני תמה לפעמים לדעת — אותם כמה עורכים בעיתונות הישראלית, המתייחסים לקהל קוראיהם כאל עדר שוטים נבערים חסרי־אבחנה.

הנה מופיע בשבוע שעבר גיליון של שבועון־חדשות מסויים. על שערו של אותו שבועון מתנוסס גילוי בלעדי סנסציוני, לפיו כמעט אירע אסון, שהיה בו כדי לחבל בהסדר־הביניים שהושג בין ישראל ומצרים. הגילוי היה קשור בפרשת שיגרה של אוניית־מיבחן הראשונה שעמדה להעביר מיטענים המיועדים לישראל ב־תעלת־סואץ.

העולם הזה פוצץ את הסוד שאפף את עיכוב האוניה ואלנטינה פי., גרשאת הדגל היווני, ואת הפגייתה לבסוף לנמל חיפה. תחת הכותרת ספינת השוטים, פירסם העולם הזה (1987) כתבת־מחקר מפורטת שגילתה כי בחירתה של אוניה זו דווקא, כדי לשמש כאונייתּ־מיבחן היתה אז מעשה חלמאי ממדרגה ראשונה או ניסיון תו־נאת פוליטי.

שכן, גילה העולם הזה, אחד מבעליה הרשומים של האוניה הוא ישראלי. ולא סתם ישראלי, אלא עובד־מדינה בכיר, רב־חובל מיכה לב, אחד מעוזריו של מנהל אגף־הספנות־והנמלים במישרד־התחבורה. בספר הרישום של האוניה מופיע מיכה לב כאחד משני הבעלים שלה. לפי טענת אשתו הוא מחזיק ב־49% ממניות הבעלות של האוניה.

כמובן שעורכי העתונות הישראלית היומית רשאים להתעלם מגילוי זה של העולם הזה, כפי שהם נוהגים בדרך כלל. הם יכולים גם להעתיק את הידיעה כלשו־

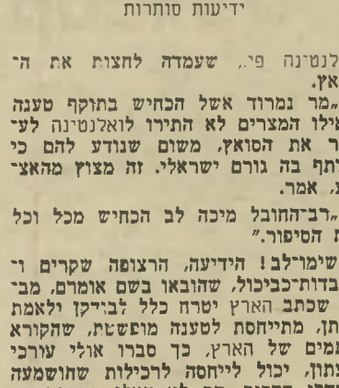

רב־חובל לב
ידיעות סותרות

אלא כזילזול, בוז ולעג לקהל הקוראים של אותם העיתונים.

■ ■ ■

כבר בבוקר שלמחרת ל־ הופעת גיליון העולם הזה עם סיפור החרבון של ואלנטינה פי. הזדרז היומון הארץ להגיב על הפרשה. עורכי העתון המהוגן לא טרחו כלל לציין בפני קוראיהם שמדובר בסיפור שער של השבועון המסויים. תחת זאת פירסמו ידיעה בנוסח: „טענה: רב־חובל ישראלי שותף באוניה שעמדה לעבור בסואץ. מנהל אגף הספנות והנמלים, רב־חובל נמרוד אשל, אמר אתמול, כי כל עוד לא יובאו לפניו ראיות, לא יבדוק את הטענה נגד רב־חובל מיכה לב, עובד ה־אגף, כי הוא שותף סמוי באוניה היוונית

ה: רב־חובל ישראלי שותף
יה שעמדה לעבור בסואץ
אגף הספנות והנמלים: לא הובאו ראיות

הידיעה ב„הארץ" 1.10.75
זה מצרץ מהאצבע

נה. מבלי לציין את מקורה ולהציגה בפני קוראיהם כגילוי של כתביהם. גם זאת הם עשו כבר בעבר.

אולם מה שאירע השבוע, בעקבות גילויי העולם הזה בפרשה, בלתי ניתן להגדרה כי מדובר בגילוי עיתונאי של העולם הזה. תחת זאת הודיע לקוראיו: „עיבדה זו נתגלתה בימים אלה בעקבות בירורים שנערכו במישרד־התחבורה." מעריב גם הרגיע את קוראיו שהפרשה אינה חמורה כל־כך, שכן, לטענתו: „רב־חובל מיכה לב, המועסק כיום כיועץ־כלכלי של אגף־הספנות־והנמלים במישרד־התחבורה, רשום ביוון כנציגם של בעלי־הון אמריקניים יהו־דים, המחזיקים במניות מיעוט בבעלות על האוניה..." זה היה כמובן שקר גס. יגסתר באותה ידיעה עצמה, שבהמשכה נאמר: „אפילו היו המצרים בודקים את רישומי־האוניה ביוון, לא היה הדבר גורם מבוכה מדינית כלשהיא, מאחר שברישום היווני מופיע מיכה לב בילבד..."

אחת מהשתיים: או שמיכה לב מופיע ברישום כנציגם של בעלי־הון אמריקאים, כטענת מעריב, או שהוא מופיע בשמו בילבד, גם כן כטענת מעריב, באותה ידיעה. השארת הבחירה בידי הקורא, שיבחר לעצמו את הגירסה שתרגיע אותו יותר, היא נדיבות עיתונאית בלתי רגילה. האמת היתה כמובן שמיכה לב מופיע ברי־שום בשמו המלא, ולא כנציג של אף אחד אחר.

אולם לא הנקודה של אי־ציון מקור ה־ידיעה והעלמת הפירסום בהעולם הזה, היא החמורה. התרגלנו כבר לעובדה שבכל פעם שאחד העיתונים הישראליים צריך לאזכר את העולם הזה כמקור לידיעה כל־שהיא, עולה חדבר לעורכיו בבריאות. זה־בט חמור הרבה יותר של הפרשה נובע מכך שהעיתונות הישראלית היומית מית־גלה שוב כשופר רשמי של השילטון, ת־מנוצל בברוטאליות כדי לחפות על מחדל־המימשל ולשטוף את מוחו של הציבור.

שכן, הידיעות שהופיעו למחרת הפירסום בהעולם הזה, בהארץ ובמעריב, לא היו פרי בדיקה עיתונאית של כתבי אותם עיתונים את הפרשה. הם היו פשוט סי־כום הודעות־שקר ממקורות ממלכתיים ש־הוצגו כידיעות עיתונאיות. העיתונים ש־פירסמו אותן לא עשו אפילו דבר פשוט, כמו בדיקת רישום הבעלים של האוניה. דבר שהיה מפריך מיד את ההודעות־מטעם שנמסרו להם.

מעריב, למשל, לא התבייש למחרת ה־יום לפרסם ידיעה נוספת בפרשה שסתירה לחלוטין את הידיעה שפירסם יום קודם לכן. הפעם היתה זו ידיעה של כתב ב־חיפה, שסיפרה כי „רב־חובל לב נדרש לפרוש מעסקיו בספנות הסרטי־ת..." וכי „רב־חובל לב הוזמן אתמול אל מנהל אגף־הספנות־והנמלים, נימרוד אשל, ות־בקש לפעול לשינוי הרישומים ביוון, שבהם הוא מופיע כבעל־מניות מ־צוי באוניה ואלנטינה פי..."

מעריב אפילו לא מצא לנכון להתנצל בפני קוראיו על השקרים־מטעם שפירסם בידיעה הראשונה.

■ ■ ■

זה חיה ההיבט הגלוי של פירסום פרשת ואלנטינה פי. היה עוד היבט נוסף, חמור לא פחות, אלא שהוא היה חסוי.

כמו כל חומר מערכתי אחד של העולם הזה, נשלחה גם הכתבה על אוניית־המיבחן, לפני פירסומה, לב־קורת הצנזורה הצבאית. תפקידה של הצנזורה הוא לוודא שאין בחומר העומד להתפרסם משום עבירה בטחונית כלשהיא, ואומנם, חצי־זורה לא פסלה אפילו שורה אחת בכתבה.

אולם, כפי שהסתבר מאוחר יותר, הע־בירה הצנזורה את תוכן הכתבה העומדת להתפרסם בהעולם הזה, עוד לפני פירסו־מה, לידיעת כמה מוסדות ואישים בממש־לה. דבר זה נעשה בתום־לב, במיסגרת הבדיקות השיגרתיות של העובדות על־ידי הצנזורה. אלא שהשילטון ניצל את המידע שהועבר אליו לאימות, כדי להתארגן ל־התגוננות מקיפה מול ההאשמות העומדות להתפרסם, עוד לפני הפירסום.

איני יכול אלא לכנות תופעה מגונה זו כמעילה־באימון מצד המימשל. הצנזורה הצבאית היא גוף המוסמך על ביקורת ביטחונית של פירסומים באמצעי־התיקשו־רת. אין זה מתפקידה להגן על האינטרסים של השילטון.

ניצול מידע המגיע אל גורמים שונים במימשל באמצעות הצנזורה, אינו אלא ניצול לרעה של מכשיר בטחוני לצרכים פוליטיים של השילטון.

אלי תמיר

מכתבים

רוצים חתנצלות פומבית!

לפני ימים אחדים חיינו עדים לראיון של שר־התעים (כעת ממלא־מקום של שר־הדתות), ד"ר יוסף בורג, בדבר „פסק־לי־החיתון". הראיון שודר בטלוויזיה.

על שאלתו של המראיין, חיים יבין: „מה דעתך על ההכנסה לרשימה זו של שמות אנשים אשר, כפי שהתברר, קבי־עתה כפסולי־חיתון היתה מבוססת רק על הלשנה כוזבת ועל רכילות?" השיב הד"ר בורג קצרות: „זה כבר שייך לעבר. רשי־מת אנשים אלה כפסולי־חיתון כבר בוט־לה." המראיין הסתפק בתשובה זו.

ברם, התשובה הנ"ל אינה מספקת. נע־שה דבר שלא־ייעשה: אנשים הוכתמו, ומי שעשו להם זאת התנהגו בקלות־דעת, אם לא גרוע מזה. והנה, כאשר נתגלה הדבר אזי מישרד־הדתות (שהוא האחראי לכל העסק הזה) מבטל את החלק האולטרה־שחור של הרשימה השחורה ו־ — נמרנו, זה כבר שייך לעבר.

האם אין זה פיתרון קצת יותר מדי פשוט? והיכן ההתנצלות הפומבית, בעי־תונות, מצד מישרד־הדתות על הטעול ש־נעשה? היכן הפיצויים המגיעים, ללא ספק, לאנשים המוכתמים?

באותו ראיון נתן ד"ר בורג לחבין, כי רשימת פסולי־החיתון אינה נוגדת שום חוק, וכי עריכתה היוותה מעשה משובח. הדבר הרע נעשה לא על־ידי מחברי הרשימה, אלא על־ידי העיתונות, אשר חז־עיקה את דעת־הקהל לדבר קיומה.

אילמלא מתן הפומביות לנושא, איש מ־אלה שהוכנסו לרשימה באופן בלתי־מבו־סס, לא היה יודע בכלל שהוכתם.

יעקב סימניי־בוזי, ירושלים

זכר החמישה

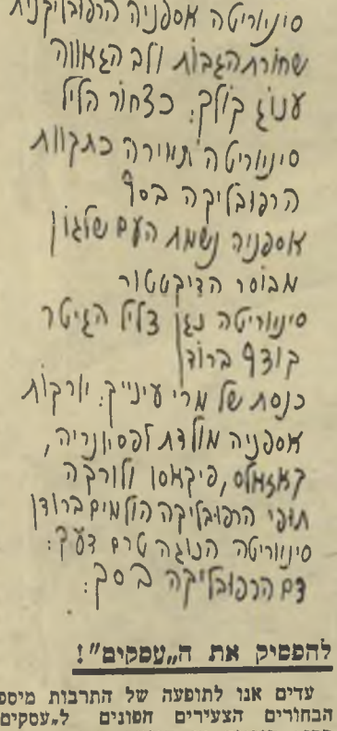

להפסיק את ה„עסקים"!

עדים אנו לתופעה של התרבות מיספר הבחורים הצעירים המונים ל„עסקים", קרי: דוכנים או חנויות מסוגים שונים, תיווך וספסרות, סוכנויות־ביטוח וכו'.

עסקים אלה מאפשרים עשייית רווחים טובים וקלים, וכיוון שכך, קשה לשכנע בחורים צעירים אלה לפנות לעבודה יצ־רנית, שהיא צר־השעה.

אני מציע שהעולם הזה יפתח במסע־

(המשך בעמוד 6)

זוג צעיר,

על מנת לעזור בפחרון בעיית הדיור שלכם, הכין משרד השיכון שיטת סיוע לזוגות צעירים על מתן הלוואות לזכאים בסבוסים ניכרים לקניית דירה. במסגרת השיטה יוכל כל זוג צעיר שאין לו דירה לרכוש דירה המתאימה לצרכיו ויכולתו. להלן יוסבר לכם כיצד אנו, אנשי חברת "שיכון ופיתוח לישראל בע"מ", נעזור לכם במימוש זכותכם להינות מתכנית סיוע זו.

אם אתם רוצים לקבל סיוע מה עליכם לעשות?

לגשת ללשכת הרשמה לסיוע לזוגות צעירים במקום מגוריכם כדי לממש את זכאותכם להכלל במסגרת הסיוע. בלשכת ההרשמה גם יוסבר לכם מהו גובה ההלוואה שתוכלו לקבל וכמה יהיה עליכם לשלם כל חודש כהחזר.

לאחר שתקבלו את הודעת הזכאות מטעם משרד השיכון מוזמנים אתם אל אחד מסניפי "שיכון ופיתוח" כדי שנוכל לעזור לכם להגשים את מטרתכם - דירה משלכם.

בבואכם, מה עליכם להביא?

א. את "הודעת הזכאות" המקורית של משרד השיכון בשלמותה.
ב. תעודת משוחררים - העתק של תעודת חייל משוחרר (לפי חוק החיילים המשוחררים).
ג. תעודת זהות של שני בני הזוג.

לנוחיותכם אין צורך ששני בני הזוג יופיעו במשרדנו.

כיצד תעזור לכם חברת "שיכון ופיתוח לישראל"?

לשיכון ופיתוח מאגר דירות גדול בכל רחבי הארץ, מקריח שמונה בצפון ועד אילת בדרום. אנו נעזור לכם לבחור מתוך מאגר זה דירה המתאימה לכם. לאחר מכן נקשר אתכם עם אחד הבונים אשר באמצעותו תקבלו את הסיוע לו אתם זכאים.

*** זוגות צעירים העומדים להנשא - אף הם יוכלו לרכוש דירה לפי הכללים שנקבעו ע"י משרד השיכון.**

היכן נמצאות הדירות אותן אנו מציעים לכם?

חיפה והצפון			
חצור	70	3	113,400
טבריה	72	3	113,600
טבריה	72	3	120,000
כרמיאל	72	3	124,800
מגדל־העמק	70	3	114,400
מגדל־העמק	72	3	121,000
נצרת	76	3	130,000
עפולה	72	3	122,000
קרית־שמונה	59	2	116,500
קרית־שמונה	70	3	130,000
אור־עקיבא	57	2	83,200
אור־עקיבא	71	3	114,400
חיפה, עבאס	72	3	155,000
טירת־הכרמל	71	3	135,000
מעלות	71	3	130,000
נשר	69	3	120,000
נשר	57	2	105,000
נהריה	73	3	141,000
נהריה	71	3	138,000
עכו	57	2	111,000
עכו	75	3	153,300
עכו	73	3	146,500
עכו	71	3	131,000
עכו	69	3	128,500

עתלית	70	3	119,600
עתלית	69	3	117,500
עתלית	57	2	95,000
פרדס־חנה	72	3	130,000
צור־שלום	72	3	131,000
צור־שלום	69	3	122,700
צור־שלום	57	2	107,500
קרית־אתא	72	3	135,200
שער עליה	71	3	142,600
שער עליה	68	3	133,100
שער עליה	54	2	101,900
תל־אביב והמרכז			
אשדוד	73	3	126,000
אשדוד	72	3	130,000
יפו ב'	76	3	154,000
נתניה, דורה	72	3	130,000
נתניה ק. נורדאו	71	3	139,000
נתניה ק. נורדאו	69	3	136,000
נתניה ק. נורדאו	76	3	158,300
קרית־גיורא	75	3	128,000
ראשון־לציון	77	3	165,000
רחובות	71	3	138,000
ראש־העין	72	3	120,000
רעננה ק. שרת	72	3	130,000

ירושלים			
אשקלון	71	3	135,200
אשקלון	71	3	124,800
אשקלון	74	3	130,000
נוה־יעקב	71	2	158,200
קרית־גת	52	2	93,600
קרית־מלאכי	70	3	117,500
באר־שבע והדרום			
אילת	70	3	164,300
אילת	74	3	173,700
אופקים	69	3	117,000
ב"ש, מצדה	58	2	96,800
ב"ש, מצדה	37	1½	71,000
דימונה	36	2	69,000
דימונה	65	3	125,000
דימונה	68	3	130,000
דימונה	69	3	131,200
נתיבות	70	3	117,400
ערד	75	3	147,700
ערד	66	3	131,000
ערד	55	2	115,400
שדרות	71	3	110,000

המחירים הנ"ל בתוקף עד 31.10.1975

פרטים מלאים והרשמה במשרדי החברה:

נצרת: רח' כרמל 9/4. **חיפה:** רח' י.ל. פרץ 32. **תל־אביב:** רח' הארבעה 18/א. **ירושלים:** רח' סרדכי בן הלל 15.
אשדוד: רח' אילת 4. **באר שבע:** בנין מרכז הנגב. **אילת:** רח' ששת הימים, פינת לוס אנג'לס.

* רשימה זו כוללת את יתרת הדירות המוצעות לזוגות צעירים והיא משתנה בהתאם לביקוש.

דירות שיכון ופיתוח - דירות איכות ורווחה

"לשכת הפרסום הממשלתית

LONG LASH

הלנה רובינשטיין
מדע היופי

ריסים ארוכים, ארוכים, עשירים ובכל זאת טבעיים בעזרת ILLUMINATION LONG LASH של הלנה רובינשטיין.

LONG LASH - מיכל גלילי מהודר להפליא, מגוון את ריסיך, ומכיל רסיסי שיער הנדבקים לריסיך ומוסיפים להם אורך ממשי ומראה עשיר. העלי את LONG LASH בתנועות סיבוביות קלות כלפי מעלה באחד מהגוונים המוצעים לך. מלוי להשגה בחנויות.

LONG LASH ידגיש את עיניך ויבליט את יופין.

יעוץ קוסמטי ניתן חינם במרכז ההדרכה של הלנה רובינשטיין, תל־אביב: שדרות בן־גוריון 94, טלפון 240256 בימי ב, ג, ד, בין השעות 3.30־6.30 אחה"צ.
בחיפה: מועדון א. א. ע. רח' יחיאל 2 טלפון 667613 בימי א, ג, בין השעות 3־6 אחה"צ

חגי לבינסון אילון

מכתבים

(המשך מעמוד 4)

שיכנוע, בדרך של פנייה אל ציבור הקוראים בבקשה להימנע מלקנות בחנויות שבעליהן (או שמועסקים בהן) בחורים צעירים.

במידה שתשתכנעו בכדאיות ההצעה, אשמח מאוד לעזור ככל יכולתי בחקר התופעה, על צדדיה והשלכותיה, ובהצעת דרכים שונות להילחם בה.

יהודה אר"י־גור, חיפה

מישרד־העינויים

ביום חמישי, ה־18 בספטמבר, נאלצתי לפנות למישרד־הרישוי על־מנת להזמין מועד לטסט (המישרד נמצא מול תחנת־הדלק ליד גני־התערוכה בתל־אביב). הוריעתי במקום בשעה 6 בבוקר, מאחר שהמישרד ידוע כעמוס בפונים אליו. הופתעתי כשעל־גבי הדלת היתה הודעה מודבקת: „המישרד ייפתח ב־10".

עובר־אורח שהיה רואה הודעה זו, עשוי היה לחשוב שלמישרד אין עבודה כלל. נאלצתי להמתין עד 10, כדי לא לבזבז זמן נוסף ויום־עבודה נוסף.

מיותר לציין שכל המתינים, לעשרותיהם, אוכזבו, והמישרד נפתח בשעה 11 בדיוק! ממש שערורייה! ולא זו בילבד, אלא ניתנה עדיפות למורי־הנהיגה, המופיעים שם מדי יום.

אבקש לא לפרסם את שמי המלא, מאחר שאני לפני טסט, והם עלולים לזכור את שמי היטב.

י. צ., גבעתיים

לשלום יש ריח

משר־ביטחון של מדינה כישראל, השרוייה יום־יום במתח של שלום או מלחמה, אפשר היה לצפות לידיעה מינימלית של השפה האנגלית.

היה זה משונה ומוזר, לשמוע נאומו של השר שימעון פרס באמריקה, ששודר בתוכנית יומן השבוע (19.9.75), כאשר הוא התכוון לומר את המילה Peace (שלום), וביטא זאת כ־Piss (שתן). זאת עשה מיספר פעמים במשך התוכנית.

אריה בר, חיפה

„טרמפ" על הנכות

ברצוני להגיב על מיכתבו של הקורא אלימלך שלום (העולם הזה 1984), „דרך־הייסורים של פצוע־צה"ל".

אלימלך היקר, אין ספק כי אתה מייצג תופעה פסולה, של מאבק על כמה אחוזי־נכות — על ההכרה בך כנכה־צה"ל. לדעתך, צה"ל צריך לדאוג לך לעבודה, לתגמולי־נכות חדשים ולשאר הטבות — וזאת, מבלי שאתה תנקוף אצבע ותעזור לעצמך.

קום, והטרח עצמך לחדר 308 בבית־החולים איכילוב בתל־אביב, שם תמצא חבר'ה, פצועי המילחמה האחרונה, פצועים־אנושים אשר רק בזכות כוח־רצונם החלו חוזרים לבתיהם ולעבודתם. אף אחד מהם אינו מועמד לצל"ש, ואיש מהם אינו עובד בבית־החייל. כולם ביקשו לחזור לטרקטור, לרפת, לשדה — וזאת, ללא רגל או יד.

אתה אומר כי השגת עבודה המתאימה למיגבלותיך, אך פוטרת עקב מיגבלות אלו — האם לא היו סיבות נוספות לכך?

קיים בחור, טרקטוריסט, בשם אלי רגב, אשר נפצע במילחמת־ההתשה ושותק ב־פלג־גופו התחתון (100% נכות). כיום תוכל למצאו נוהג בציוד מכני כבד בדרום הארץ ובסיני. האם לדעתך, עבודה זו תפורה לפי מיגבלותיו הפיסיות?

אין ספק כי עצם יכולתך „להלביש כיסא" (כימעט) על ראשו של הרופא, מוכיח כי אתה די חזק להמשיך לחפש עבודה מתאימה — ולהתמיד בה.

אך אם אתה מתעקש לוותר, בגין הסיבות שפירטת, על פינקס־המילואים שלך ועל אזרחותך — קום ועשה זאת — אין אנו זקוקים לשכמותך ביגינו.

שמוליק רגב, קיבוץ מעברות

מיפלגה נאצית חוקית

המיפלגה הנאצית חיה וקיימת: בקליפורניה, ארצות־הברית, פעיל סניף של מיפלגה שכזו. ראשיה מופיעים בטלוויזיה, ברדיו ובעיתונות, ומסבירים ש„היהודים אשמים" בחוסר־העבודה, באינפלציה, במשבר האכלכלי, ברצח, באונס.

הליגה־להגנה־יהודית הוקמה, כביכול, כדי להגן על יהודי ארצות־הברית ויהדות העולם. ישראלים רבים מחייכים בהנאה כשחברי־הליגת מאיימים ברצח על ערפאת או על קיסינג'ר, מטילים פצצה אל מישרדי אמרגן יהודי בניו־יורק (סול יורוק — והורגים תוך כדי כך את מזכירתו), או כובשים את מישרד־הקבלה של הקונסוליה הישראלית, כדי „למחות על פינוי השטחים המשוחררים".

שום ישראלי, ואף יהודי בארצות־הברית, לא שמע על פעולות הליגת (או הליגה־נגד־השמצה של בני־ברית, למשל), נגד המיפלגה הנאצית החוקית בארצות־הברית.

מדינת ישראל גם היא אינה מגיבה. „זהו אירגון שולי," אומרים בארצות־הברית דיפלומטים ישראליים, שאבותיהם כינו בתואר דומה את מיפלגתו של היטלר לפני ארבעים שנה בילבד.

אלכס מסים, ניו־יורק

לא לחזכיר שמות

בכתבת אודות יהלומיה של נעמי לרר (העולם הזה 1985) מוזכר שמו של יורם לנדסברגר, כקשור בפרשת רציחות סוכני־

מנהיג סטיוארט בביתו*

„זה עניין שולי"

* ליד תמונתו של אדולף היטלר. החצי־לום פורסם בלוס־אנג'לס טיימס.

מכתבים

היהלומים היהודיים בחו"ל. אם זיכרוני אינו בוגד בי, נשלח לנדסברגר לחו"ל כדי לפתוח דף חדש בחייו. העלאת זיכרו מחדש, וכריכתו כקשור קשר בל־יינתק לפרשת הרציחות, אף שלא נמצאו לכך הוכחות של ממש, מהווה רצח־אופי מן הסוג החמור ביותר.

אינני יודע היכן מצוי כעת יורם לנדסברגר, אולם חשדות מסוג זה שהעליתם בכתבה, וזאת על סמך ידיעות מקצין־מישטרה השומר, משום־מה, על אלמוניותו — מדוע? האם הוא פוחד לעמוד לדין על הוצאת־דיבה ולשון־הרע? — מהווה פתח ללינץ' ציבורי ולפתיחת ציד־אנוש, נגד אדם שנשלח לבנות לו עתיד חדש.

מקוה אני כי תיזהרו להבא בחשדות בלתי־מבוססים מסוג זה, ותמנעו עוול מאדם שאשמתו טרם הוכחה. כלום לא הייתם אתם שטענתם, כי אדם הוא חף־מפשע כל עוד לא הוכחה אשמתו?

אלי שריר, תל־אביב

מחאתו של הספר

הספר שלי מבקש להוציא נגדכם מישפט־דיבה

יען כי התיספורת שבתמונה אינה מעשי־ידין

ח"כ הרליץ
הספר מוחה

ושלי אינו דיוקנה.

ולכן תמונה שלי לכם אשלח במעטפה ואילו תורתי־שלי, כזאת של סינגפור וממשלתה,

והיא קרוייה בפיהם מריטולוגיה...

ולארה"ב דווקא אסע בשבוע הבא למכור בונדס עבור המדינה.

ח"כ אסתר הרליץ, ירושלים

● תמונתה של ח"כ אסתר הרליץ, כפי שנשלחה על־ידה. ח"כ הרליץ מגיבה על הכתבה „הבדיחה המעופפת" (**העולם הזה** 1986) על מסעות חברי־הכנסת. „מריטולוגיה" — פירושה — מתן זכות לכל אדם על־פי כישוריו.

אוכל צבאי מורעל

הסופר עמוס עוז הישווה את מדינת ישראל לחניון־טנקים. אם אנחנו ספרטה במובן הנלעג של הסופר, או לא — עובדה היא, כי במחנות־הצבא שוהים המוני בני־אדם — קבע, סדיר ומילואים.

הבעייה שאני רוצה להסב אליה את תשומת־הלב היא בעיית ניקוי כלי־הבישול. בצבא שלנו, כלי־הבישול הם על טהרת האלומיניום. ניקויים נעשה עם מים קרים, והקירצוף עם „רוקח". התוצאה היא ביזבוז עצום של מים, וגירוד חלקיקי־מתכת הנטמעים באוכל. טעם המתכת של המזון מוכיח זאת, ללא כל צורך בבדיקה נוספת.

מלבד זאת, מאחסנים את הסלטים בקרר, באופן שתחתית הסיר העליון מונחת על המזון שבסיר מתחתיו, בלי מיכסה ביניהם.

בנוסף, הטיפוסים הממונים על הכשרות לא מצאו דרך אחרת לסמן את הכלים

(המשך בעמוד 8)

למרות ההתייקרויות

אנו ממשיכים..

זו ההזדמנות שלך

לרכוש אחד ממוצרי קריסטל המעולים במחיר מוזל

היכנסי עוד היום ורכשי!

טס ☆ יוקרה ☆ עיצוב

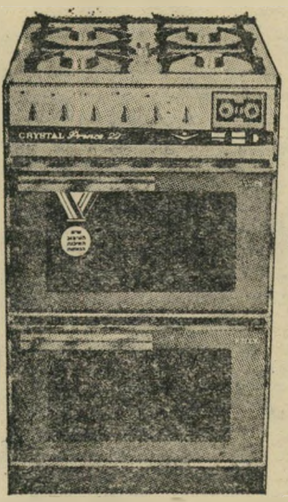

תנור בישול "פריגס"

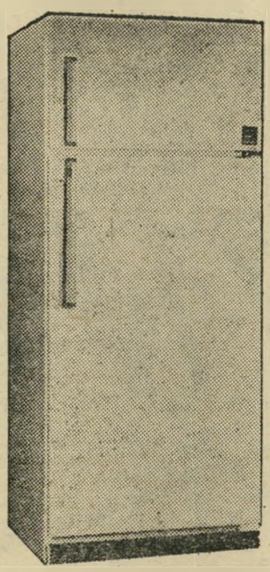

מקרר פרזידנט

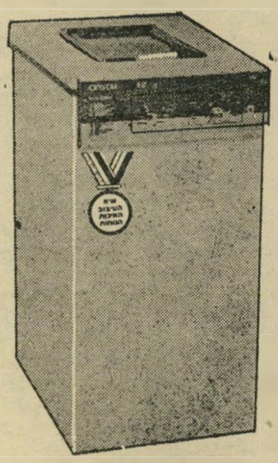

מכונת כביסה "לידי"

גם בעוד 20 שנה תהיי מאושרת עם קריסטל

מהדורה ראשונה אזלה!

ספר ריגול חדש ומרתק

זאב בודד בחצר עוינת

פרשיות ריגול מזימות בינלאומיות גילויים מרעישים בספרם החדש של בונה תירוש וארנון הדר

הוצאת פלג. איורים: אבנר כץ
להשיג בחנויות הספרים והקיוסקים
הפצה: גד, רח' צ'לנוב 13, ת"א

רוני ויוני בגדי ילדים

להשיג: בחנויות שק"ם, כלבו שלום ובחנויות בגדי ילדים

מכתבים

(המשך מעמוד 7)

הבשריים והחלביים, אלא בכיתמי־צבע על הסכו"ם, במקום לנקב חור בכלי הבשרי ועל־ידי כך להבדיל ביניהם. הצבע מתקלף, כמובן, וגם הוא משתלב באוכל.

אז אולי הגיע הזמן לעשות משהו בנדון, לפני שירעילו מישהו?

משה כהן, טירת־הכרמל

חזרזיר כמיקוה

תצלומו של הזקן הדתי, שצולם בירושלים, מדהים במבט ראשון. נראה כאילו

יהודי בירושלים
מח ביד?

תיהודי הסוב נושא בידו חזרזיר, לא עלינו. רק במבט שני רואים שהאיש נושא מגבת, וכנראה חוזר מהמיקוה.

אבי רותם, ירושלים

● תצלום היהודי בעל המיטען החשוד — **ראה גלוסה.**

לא רק בישראל

לא רק אזרחי ישראל סובלים ממכת טלפונים. גם לשוודיה, המדינה שיש בה 650 טלפונים לכל אלף תושבים (הגבוה ביותר באירופה) יש סיבות לתלונות. אומנם, מסוג אחר מזה שיש לתושבי ישראל. כאשר השוודי מחייג מיספר, ברי לו כי יקבל את המיספר המבוקש, רק במקרה אחד לא יוכל להתקשר עם מנוי־טלפון, זאת כאשר המנוי מבקש לשמור על סודיות מיספר־הטלפון שלו.

כך עשתה מערכת העיתון הנפוץ ביותר בשוודיה, אקספרסן. למערכת בשטוקהולם יש סניף בעיר מאלמו (דרום שוודיה), כדי לאפשר קשר ישיר ללא הפרעות בין שטוקהולם למאלמו, קיבלה מערכת מאלמו מיספר־טלפון סודי הידוע רק לחברי המערכת.

בשל שיפוצים בקווי־הטלפון של מאלמו הוחלפו רבבות מיספרי־טלפונים בעיר. בין השאר, גם מיספר־הטלפון הסודי של מערכת אקספרסן במאלמו. למחרת היום שבו הוחלפו המיספרים, טילפן עורך העיתון משטוקהולם למאלמו, וקיבל תשובה מוקלטת: „מיספר־הטלפון הוחלף. נא לפנות למודיעין לקבלת המיספר החדש." העורך טילפן למרכזנית המודיעין וזו, לאחר שעיינה ברשימות אשר לפניה, אמרה:

„מצטערת מאד, זהו מיספר סודי, רק לבעל הטלפון ידוע המיספר."

„אני הוא בעל הטלפון!" השיב לה עורך האקספרסן. „מצטערת, אדוני, תקבל את המיספר החדש במיכתב רשום בדואר."

הדואר השוודי פועל כשורה, אולם בשל תקלת אבד המיכתב שהיה בו מיספר הטלפון של מערכת אקספרסן במאלמו.

שלושה ימים נמשך הוויכוח המילולי בין עורך האקספרסן לבין רכזת המודיעין של מרכזיית שטוקהולם. לבסוף פקעה סבלנותו של העורך, הסיפור פורסם בדף הראשון, ורק בהתערבות שר־התיקשורת נערכה „סולחה" בין העיתון לרשות הטלפונים.

להנאת כל קוראי העיתונים בשוודיה.

י. כוזי, שוודיה

פרסום ד"ר יעקבסון
M.1

ידיעה אחת עשוייה לחשמל בן־רגע

את עמי־ערב והעולם כולו: שיבת העקורים

איקרית! בירעם!

א יך היה לראש־הממשלה יועץ לענייני שלום, כשם שיש לו יועץ לענייני מילחמה, לענייני טרור, לענייני עיתונות ולכל מיני עניינים אחרים;

ואילו היה ראש־הממשלה פונה אל היועץ הזה, ושואל אותו: „מהו המעשה האחד, שאני יכול לעשותו עכשיו, שיכשיר את האווירה לקראת שלום יותר מכל מעשה אחר?"

ואילו היה היועץ הזה אדם בעל אינטואיציה חמה ושיקול מדיני קר כאחד —

כי אז היה רושם על גבי חנייר שתי מילים בילבד, ומשגר אותן לבוס שלו:

איקרית ובירעם.

■ ■ ■

ל א, אינני מתכוון לחזור כאן בהרחבה על כל הטענות והנימוקים שהושמעו ב־25 השנים האחרונות על נושא זה.

שזה היה עוול, המכתים את שם מדינת ישראל, בעיני העולם ובעיני מיטב בניה שלה עצמה.

שעוול זה נעשה במקורו בידי קצין זוטר, רמאי קטן במדי־צה"ל, שבא אל הכפר אחרי שוך הקרבות, ביקש מתושביו לצאת לכמה ימים והבטיח להם שיוחזרו תוך שבועיים.

ששני הכפרים האלה דווקא היו ידועים לפני גירושם כשוחרי־שלום מובהקים, ושגם מאז לא הסתבכו המגורים בפעולה חבלנית עוויינת, על אף מרירותם.

שיש בצפון כפרים ערביים הקרובים לגבול יותר מהם.

שמבחינה ביטחונית אפשר לסמוך על תושי כי שני הכפרים שישמרו, אחרי החזרתם, על חגבול הצפוני ביתר נאמנות ומסירות מאשר כל כפר יהודי — ואוא רק כדי לחוכיח עד כמה חיתח שיבתם מוצדקת.

שאפשר להחזירם מבלי לחסל את הקיבוצים וחמושבים שעלו על חלק מאדמות בירעם ואיקרית — בידעם היטב שהם עולים על אדמה גזולה.

ששני הכפרים שייכים לשתי עדות נוצריות, המהוות את רוב האוכלוסיה הנוצרית בלבנון השכנה, כך שכל החלטה בעניין זה תהיה בעלת משמעות מיידית על המתרחש בלבנון.

כל הדברים האלה, וחרבה אחרים, נלעטו עד בוש. כל מי שאינו כסיל גמור או קנאי חשוך־מרפא השתכנע מהם מזמן.

הפעם אני רוצה לדבר על חשלכה אחרת לגמרי של פרשה זו: השפעתה על תחליך חהתקדמות לקראת שלום.

■ ■ ■

ה יחסים בין ישראל והעולם הערבי מתנהלים על שני מישורים שונים — המדיני והפסיכולוגי.

במישור המדיני נפגשים הדיפלומטים, נחתמים הסכמים, מתנהל משא־ומתן ישיר או עקיף. הבעיות הן תמיד סבוכות, האילוצים הפוליטיים מאזנים זה את זה, ולפרליטיקאי מן־המניין קשה מאד לזוז בו ביכלל, ולא כל שכן במהירות.

במישור הפסיכולוגי המצב שונה לגמרי. שם יכולה המילה הנכונה ברגע הנכון לחולל פלאים וגם אסונות. מעשה דרמאתי קטן אחד יכול לחשמל מיליונים. מחווה נבונה יכולה להשפיע יותר ממאה פגישות מדיניות.

נכון, זה קשה יותר. כדי לפעול במישור זה דרושים אינטואיציה, הבנה אינסטינקטיבית לרחשי־ליבו של חצד חשני, הכישרון לחדור לנישמתו של הזולת.

כל אלה הן תכונות יקרות ונדירות. אין הן מצויות בדרך כלל אצל עסקנים פוליטיים, שמומחיותם היא בשטח המאניפולציה המיפלגתית והפעלתם של מנגנונים, מבין ארבעת ראשי־הממשלה של ישראל, שקדמו ליצחק רבין, לא היה אף אחד שהיה לו שמץ מכישרון זה.

ממילא גם אין במדינת ישראל גוף המרכז בקירבו כישרון מיוחד זה, המסוגל לחציע, ליזום ולבצע פעולה פסיכו־פוליטית, מדינית־נפשית. גם על כך כבר כתבנו.

אילו היה קיים גוף כזה, היה מניח זה מכבר על שולחנו של יצחק רבין תיק הנושא את הכותרת „תוכנית מיבצע איקרית/בירעם".

■ ■ ■

נ יח ירגע שאכן היתה מוגשת הצעה כזו לראש־ממשלה, ושהוא היה מחליט לקבל אותה. מה היה קורה?

הוא היה קם למחרת היום במליאת הכנסת, או במעמד חגיגי מיוחד, ומכריז כי ממשלת ישראל החליטה לתקן עוול היסטורי שנעשה לשני כפרים נאמנים, שחמיקרה שלהם חוא יחידי־במינו.

הידיעה היתה מכה גלים גדולים בעולם. השמות „איקרית ובירעם" ידועים כבר למיליונים. לכך דאגה התעמולה הערבית.

כל כלי־התיקשורת החשובים בעולם היו משגרים לארץ צוותים כדי לחנציח את המאורעות הדרמאתי, המתחולל על רקע הנוף המרחיב של הגליל התנ"כי.

כתבות־רקע, ראיונות נרגשים עם הכפריים, תיאור עבודות השיקום של הכנסיות והבתים, הכרזות אישי־הממשלה — כל אלה היו ממלאים את תוכניות־הטלוויזיה, שידורי הרדיו וטורי־העיתונות בחמישים שפות.

המחווה המרגשת היתה מחשמלת את הי עולם הערבי.

לא רק בני עדותיהם של שני הכפרים, המארונים והיוונים־הקאתולים בלבנון, הנתונים עתה במאבק קשה, היו רואים בו מעשה היסטורי. גם יריביהם המוסלמים, הפלסטינים ועמי־ערב האחרים היו תופסים בן־רגע את המשמעות של המעשה: מתן גט־כריתות לתקופת גולדה מאיר.

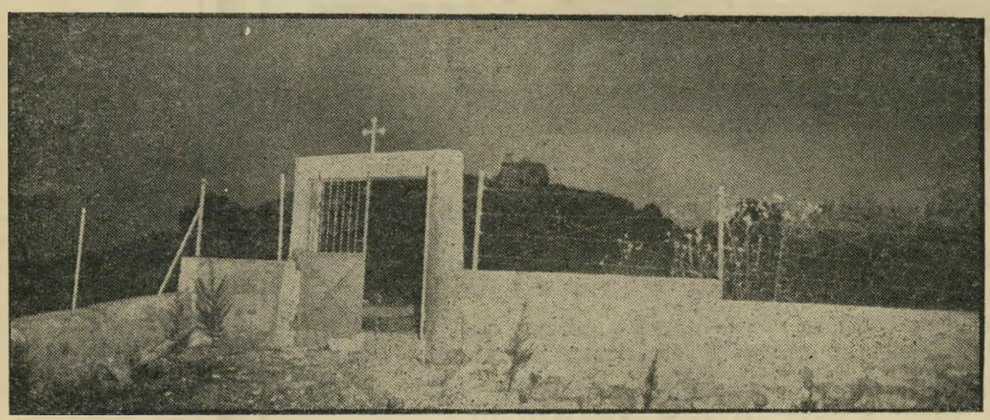

הכנסייה באיקרית: מיגדלור שיאותת לכל פינות המרחב

כמו שני מיגדלורים, היו איקרית ובירעם מאותתים לכל פינות העולם הערבי: חל שינוי. קרה דבר. נמס הקרח. נושבת רוח חדשה.

אחרי המעשה הדרמאתי הראשון, יבואו בהכרח הרבה מעשים קטנים, שישתרעו על־פני שבועות וחודשים — עבודות התיכנון, האירגון, השיקום, השיבה. ההתבססות מחדש, השילוב במערכת האיזורית של הגליל. במשך כל התהליך הזה, תלחה התיקשורת העולמית את המתרחש.

■ ■ ■

מ משלת ישראל הסבירה את הכדאיות של החסדר־החלקי בסיני בכך שהוא יעזור ביצירת אווירה חדשה במרחב, ויעודד את שוחרי־השלום בעולם הערבי.

למען חישג זה היתה מוכנה לשלם מחיר שלא היה קטן: עמדות צבאיות בעלות חשיבות, אוצרות־נפט.

המחיר של החזרת תושבי איקרית ובירעם לכפריהם יהיה הרבה יותר קטן, הן מבחינה ביטחונית, הן מבחינה כיכלית.

התוצאות במישור הפסיכולוגי תהיינה חרבה יותר גדולות.

ההסדר־החלקי בסיני היה כפוי לעיני כל. את חרווח חפסיכולוגי הפיקה ארצות־הברית, לא ישראל. היא שחזיזה את צה"ל. היא שהחזירה למצריים שטחים.

שיבת איקרית ובירעם תהיה החלטה ישראלית, מעשה ישראלי. לא תוצאה של כפייה מבחוץ, לא כניעה ללחץ של סחטנים, לא היענות לאולטימטום של מישהו.

הסדר־הביניים לא מחק את תדמיתו של הישראלי הכובש, המאיים והשחצן. כבר למחרת היום הצטייר חישראלי שוב כמתנחל על אדמה לא־לו בימית ובגולן, הרוכש טילים גרעיניים להשמדה המונית.

מעשה איקרית ובירעם יציין תמונה אחרת: תמונה של הישראלי היפה, שהוא די חזק כדי להודות מרצון במעות והמתקן עוול, הפיעל על פי הצו התנ"כי: צדק, צדק תרדוף.

אמות המיפים של המימסד המדיני.

תהיה זאת, בלי ספק, אחת משעות־המיבחן הגדולות בהיסטוריה של עמנו, אחת מנקודות־המיפנה הגורליות.

כיום — אחרי המשבר שהיה, ולפני המשבר שיבוא — יכולה שיבת איקרית ובירעם להעניק למחנה השלום הזדמנות להיערכות פוליטית ולגיבוש פנימי.

■ ■ ■

א ין מחווה שנייה, המסוגלת לעודד ולחזקיף את קומתו של אותו מחנה עצום (ולצערי סמוי) של ישראלים הגונים, הרוצים שמדינתם לא תהיה רק חזקה, כי אם גם צודקת; לא רק קשוחה, כי אם גם יפה.

פרשת איקרית ובירעם מעיקה מזה שנים על מיטב אנשי־הרוח בארץ, שרבים מהם חרימו את קולם למען תיקון העוול.

לפני עשרים וחמש שנה היינו קומץ זעיר של אנשים, שנזעקו לעניין זה וראו בו בעיית־מצפון מרכזית. במאבק האחרון, שנושא־דיגלו היה הארכי־בישוף יוסוף ריא, התקבצו סביבו חילוניים ודתיים, שמאל וימין, יהודים וערבים.

היה זה לא רק מיפקד אדיר של הכוחות החגונים וחיפים בארץ, אלא גם התגדות שיי רצון חרוב.

גל יפה זה התגפץ על סלע הקשיחות הפרימיטיבית, חסרת־הבינה, ששמו גולדה מאיר. אך ביום־הכיפורים סילקה הטרגדיה הלאומית את הסלע הזה, וסחבה אותו אל מחסן־הגרוטאות של האומה. מאז עברו שנתיים.

תפקיד גדול, תפקיד יפה, ממתין לגיבורו.

■ ■ ■

ק שה לי להעלות על הדעת מעשה פשוט, המקפל בתוכו בצורה כה ברורה ערך מוסרי ותועלת מעשית, תבונה מדינית והישג פסיכולוגי, כמו מעשה זה.

יצחק רבין יכול לקנות את עולמו ביום אחד:

היום של איקרית ובירעם.

המעשה מדבר. קולו חזק יותר משפת ההכרזות. הוא חוצה גבולות וחודר לפינות רחוקות. בשורתו היא פשוטה, אמינה ומשכנעת.

■ ■ ■

כ ? זה כלפי חוץ. אבל יש גם בחינה פנימית, והיא חשובה עוד יותר.

ישראל נמצאת עתה בין שני משברים — בין משבר חמיר ומשבר חמור שבעתיים.

היה משבר ההסדר־החלקי. התקומם מי שהתקומם, הפגין מי שהפגין, התגייס מי שהתגייס.

בשוך הסערה הסתבר כי אנשי גוש־אמונים עשו טובה גדולה לממשלה. הם הוכיחו לה שחרוב הדומם בישראל מוכן לתמוך בממשלה חפיועלת למען השלום.

יתכן כי יצחק רבין לא האמין בכך. אם כן, הרי המאורעות בוודאי שיכנעוהו. ממשלה המגלה מנהיגות למען השלום, שיש לה העוז לקבל אחריות ולהכריע למען פיתרון — ממשלה זו יכולה לסמוך על ישראל־השפייה.

הקנאים הם מיעוט — לפחות כיום. מיעוט חזק, רעשני, מסוכן. אך מיעוט.

עתה מתקרבת המדינה לקראת המשבר הבא, שיחיה מסוכן הרבה יותר.

בוא יבוא היום כאשר יהיה צורך לסגת בגולן, להחזיר שטחים, לפרק מוקשים הקרויים „היאחזויות".

ביום שבו תינתן הפקודה להחזיר את היישוב הראשון ברמת־הגולן — יפרוץ משבר פוליטי, מופרי ונפשי שלא היה כדוגמתו מאז משבר השיזומים. הוא יסעיר את הרחוב, ירעיד את

המכללה לכלכלה ולמדעי החברה
נוסדה-1965

לימודי ערב אקדמיים

בשנת הלימודים תשל"ו

חוג לכלכלה
חוג למינהל עסקים
חוג לראית חשבון

(הכנה לבחינות מועצת רואי חשבון)

חוג לעתונות

סיום ההרשמה: 23.10

המיכללה לכלכלה ולמדעי החברה הינה מוסד ציבורי, שנועד לאפשר לאנשים עובדים לרכוש השכלה בשעות הערב. הלימודים מתקיימים 4 פעמים בשבוע, אחרי הצהריים. במשך 4 שנים.

לקבלת פרוספקט מפורט — ללא כל התחייבות — פנה אל המיכללה לכלכלה ולמדעי החברה, ת.ד. 17054 תל-אביב.

פרטים נוספים והרשמה במשרדי המיכללה, בנין בית-ספר תיכון חדש, דרך חיפה 81, תל-אביב, טלפון 453317.

ההרשמה: ימים א'—ה', שעות 9.00—13.00, 17.00—20.00.

לתלמידותי

שרה חזקוב (חן)

להיבחרך למלכת המים 75'

חיה פליישנר

להיבחרך לסגנית ראשונה למלכת המים 75'

ברכות מאחלת מורתכם לטיפוח חן ודוגמנות

לאה פלטשר

בעיות ולבטים בחיי המין

מאת

ד"ר **מרדכי זידמן**

הוצאת רשפים

אנו מחפשים בתים חמים עבור חתלתולינו החמודים

אגודת צער בעלי חיים

רחוב סלמה 30, יפו

טל. 827621

הצל על החי

קרנית

מכון לעדשות מגע

עדשות

רכות וקשות

הסכר אדיב מפורט ינתן במקום.

גורדון 31, תל-אביב

טלפון 238642.

אתה והכלכלה

שערוריית מועצת־הלול

מזה כמה חודשים מייצאת ארגנטינה עופות קפואים לגרמניה. החוזה בין גרמניה למועצת־הבשר הארגנטינאית הוא על כמות של 5000 טון פטמים קפואים לחודש. ארגנטינה, הנתקלת בקשיי ייצוא של בשר־חבקר, עושה מאמצים גדולים לפתח ענפי־ייצוא אחרים, כדי לחכניס לקופת המדינה דולרים יקרים.

כיוון שהמרחק מארגנטינה לגרמניה גדול במיקצת מן המרחק מישראל לגרמניה, וישראל היא בעלת תעשיית־עופות גדולה, בדק כתב „העולם הזה" מדוע אין ישראל מייצאת עופות לאירופה. הסתבר כי הגרמנים, וכן מדינות אחרות, פנו לישראל בהצעות לקניית כל כמות של עופות קפואים, שכן זול יותר להוביל עופות מישראל לאירופה, מאשר מארגנטינה. כאשר הגיעו ההצעות למועצת־הלול, הן נתקלו בקור מקפיא, ונאמר שם במפורש כי אין כל עניין בייצוא עופות. מחדל זה, של אי־ייצוא עופות מישראל, הוא אחד החמורים ביותר בכלכלה הכושלת של המדינה, מכמה טעמים.

ענף הלול מייצר למעלה מ־60 אלף טון פטמים לשנה. כמות זו נמכרת כולה לישראלים. בענף הלול הושקעו בשנים האחרונות כ־800 מיליון לירות, ואיזורים שלמים בנויים עליו.

על־מנת להבטיח למגדלי־העופות רווח נאה, דואג מישרד־החקלאות למחירים גבוהים של עופות בשוק. הצרכן ישלם מחיר גבוה עבור עופות אם שאר סוגי הבשר הנמכרים יהיו אף הם יקרים. לכן מכריח מישרד־החקלאות את מישרד־המיסחר־והתעשייה למכור בשר קפוא מייובא לסיטונאים ב־17 לירות הקילו, במקום ב־11 לירות הקילו, והחפרש הוא רווח של הממשלה.

הממשלה מייקרת את מחירי הבשר הקפוא המייובא בכוונה, כדי לשמור על המחיר הגבוה של העופות, ולהבטיח למגדליהם רווח נאות. כך נוצר מעגל־קסמים, שבו נאלצים כל האזרחים לשלם מחירים כפולים עבור הבשר לסוגיו, רק כדי לשמור על קיום ענף הלול.

עד כה היתה טענת קיום ענף הלול תקפה, ולא אפשרה ללוחמים להוזלת מחירי הבשר לגבור על מישרד־החקלאות. אולם עתה מתברר, כי קיים פיתרון פשוט: לייצא עופות לאירופה. בדרך זו תקבל המדינה הכנסות במטבע זר, המגדלים יקבלו תמורה גדולה יותר, וניתן יהיה להוזיל את מחירי הבשר הקפוא בשליש לפחות.

מדוע אין הולכים בדרך זו? התשובה היא: עצלות. הרבה יותר נוח למגדל למלא טנדר בעופות ולשלחם לשוק, המשלם כל מחיר. אם יצטרך לייצא, יהא עליו למלא אחרי תנאי היגיינה ובריאות המקובלים בעולם הנאור, והמתווים בישראל נעלם גדול. למה לה, למועצת־הלול, כאב־ראש עם מישלוחים לחו"ל, עמידה בתאריכים ובאיכות? אז מה אם בגלל אי־ייצוא אין מאפשרים הוזלת מחירי הבשר?

למועצת הלול יש דברים אחרים לעשות, מאשר לפתח ייצוא. כמו, למשל, למכור לציבור ביצים קפואות כאילו הן טריות, ולגרוף טרמאות זו מיליון וחצי לירות רווח, מבלי שהמישטרה תתערב בעניין.

לאחרונה נודעו ליושב־ראש מועצת הצרכנות, ח"כ **משה שחל**, עובדות אלו, והוא החל לוחץ בכיוון של כפיית ייצוא עופות על מועצת־הלול. אם יוזיל מישרד־המיסחר־והתעשייה את מחירי הבשר המייובא, יוזלו מחירי העופות המקומיים, ואז תהיה למגדלים רק אפשרות אחת: ייצוא.

אכזבה ב„כלל"

מצידה

צמרת „כלל" אוכזבה מרב־אלוף (מיל.) **צבי צור**, המנהל מזה שנתיים את „ח־חברה המרכזית", שהיא חברת־בת של קונצרן „כלל".

צ'רה גילה חוסר־כישרון במגעים שניהל לאחרונה עם גוף זר, ואשר בהם שכח להתייחס לנקודה מרכזית וחשובה ביותר עבור „כלל".

ב„כלל" שוררת עתה אווירה של דריכה במקום. ניסיונו של המנכ"ל, **אהרון דוברת**, להגדיל את הון החברה ל־150 מיליון לירות כדי להקטין את תלותו ב־שלושת הבנקים הגדולים — ניכשל. ח־בנקים, המתנגדים להגדלה, ציינו כי מכי־רת האמיסיה החדשה של „כלל" מתנה־לת בעצלתיים, בעיקר בגלל הפיחותים הרבים בישראל, המרתיעים משקיעים.

„כלל" גם אינה יודעת מה לעשות ב־השקעותיה ב„אנציקלופדיה יודאיקה". ההפסד המצטבר עבר את 20 מיליון ח־לירות, ועתה יש הפסד של 1000 לירות לכל סט נמכר. תנציגות באמריקה עולה מאות אלפי דולרים לשנה, ואינה מכסה את עצמה. מי שהיה הנציג באמריקה, **גדעון נחמני** — קודם מנהל חברת־המחשבים הכושלת של „כלל", „תמכין" — הוחלף. „כלל" רוצה גם להחליף את מנכ"ל הוצאת דפוס „כתר", המוציאים את ה„יודאיקה". המנכ"ל, **יצחק רי־שין**, מואשם באחריות ישירה לשואה ח־פיננסית, בכך שסילק את מיטב חכוחות מן החברה. אולם רישין הבטיח ל„כלל", כי יגייס חלוואה של 20 מיליון לירות לכיסוי החפסדים, ומשום כך הוא ממשיך בתפקידו.

רב־אזוף (מיל.) צור
מגלה חוסר־כישרון

„לבידי אשקלון"

נכנסים לריהוט

קבוצת „לבידי אשקלון" החלה בימים אלה בייצור רהיטים מודולריים, לפי ידע הולנדי ובשיטת הרכב־זאת־בעצמך. קווי־הייצור הם לרהיטי סלון, חדרי־שינה, סיפריות וארונות־מיטבח. מנכ"ל „לבידי אשקלון", **ליהוא ויסר**, מסר, כי ח־כוונה היא להגיע למכירות של 6—7 מיל־יון לירות בשנה הראשונה.

הרהיטים ייוצרו במקביל במיפעל ב־אשקלון, במיפעל „כיסאות ישראל" ל־חתם, לפני חצי־שנה, הסכם־ידע עם חב־רה הולנדית בשם „בקו", והרהיטים ישאו את שם החברה ההולנדית. מכירות הרהיטים בישראל מתקרבות למיליארד לירות לשנה, וויסר מקווה לגזוז כמה אחוזים בשוק זה.

התחלת הייצור של מוצרים אלה מת־רחשת כאשר ענף הלבידים, שהיה המוצר העיקרי במיפעל, נמצא במשבר חמור, וגם בפורמייקה התחזית אינה ורודה. המעבר ממכירות חומרי־גלם למוצרים מיוועדת, לדיברי ויסר, להתגברות על המשבר ב־מכירות המוצרים הקלאסיים של החברה.

ויסר היה, בזמנו, מנהל מיפעלי־הזכו־כית של „טמפו" בירוחם, ואחר־כך ניהל את מיפעל „טכסטיל בית־שאן". עתה הוא מנכ"ל „לבידי אשקלון", ואחראי ל־ייצור הרהיטים מטעם קבוצת „עץ־לבוד".

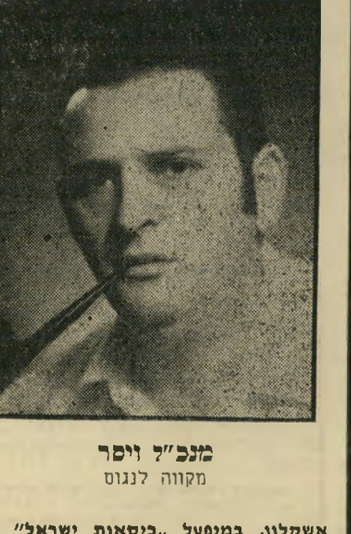

מנכ"ל ויסר
מקווה לנגוס

מנור ינהל

החברה־לישראל ב'

מי שחיה מנכ"ל „לודזיה" וקודם־לכן ראש שירות־הביטחון, **עמוס מנור**, יתמנה מנכ"ל „החברה הבינלאומית ל־פיתוח", הידועה בשם „החברה־לישראל ב'". מנור חזר בימים אלה מציריך, שם התקיימו שיחות בין בעלי מיפעל „עסיס", משפחת **בז'רנו**, עם ראשי החברה, **אהרון רובינשטיין והנריק מנדר־מן**. מטרת הפגישה היתה גם להבחיר את אי־ההבנה בין מנור לראשי־החברה. מנור ניהל את המשא־ומתן עם „עסיס", כאשר בעלי „עסיס" החלו במגעים ישי־רים עם ראשי החברה מאחרי גבו, בחנחה כי יהיו פחות קשוחים ממנו.

מנור היתנה את קבלת התפקיד בכך — שיושלם גיוס הון המניות של החברה ל־30 מיליון דולר (חסרים עוד 11 מיל־יון), וכי אם לא יגייסו את ההון תתפוך החברה חברה־להשקעות רגילה, בלי ה־תנאות של חוק עידוד „החברה לישראל".

רוטשילד רוצה

להדיח את טאוב

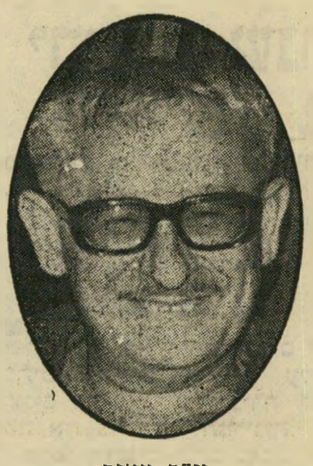

יו"ר טאוב
מועמד לסילוק

ברית מוזרה נוצרה לאחרונה בין ח־ברון **אדמונד דה־רוטשילד** לבין אוי־בו, **טיבור רוזנבוים**. השניים שואפים לחסל את יושב־ראש הרשות לניירות־ערך, **יצחק טאוב**. הברון חתבטא ב־מועצת־המנחלים של „החברה־לישראל", שנערכה בז'נבה, כי טאוב מתנכל ל„חברה לישראל", בהכריחו אותה לפרסם את ח־מאזנים ולמסרם לבעלי־המניות. רוזנבוים, מצידו, סבור כי טאוב אינו עושה די ל־אילוץ „החברה־לישראל" למסור לבעלי־המניות חומר מאזני.

אנשי הברון החלו בשיחות עם ראשי האוצר, כדי שאלה ישלקו את טאוב מתפקידו.

„היסתור" תתחסל

חברת־העובדים החליטה, כי אין מנוס מסגירת מישרד־התנסיעות החסתדרותי „חיסתור". המישרד צובר הפסדים גדו־לים גם בשנות הגיאות בתיירות, ולא נר־את סיכוי להבראתו מבחינה כלכלית.

חמגמה תחיה למכור את כפר־החנופש באשקלון, השייך ל„חיסתור", לחברות־המלונות של החסתדרות, ואילו חברת־הבת שלו בארצות־הברית תימכר ל„אל־על". המישרד עצמו יגווע לאיטו.

בימים אלה מסיים מבקר־החסתדרות חקירה ב„חיסתור". המבקר גילה, כי מנהל בכיר שם אירגן לעצמו נסיעה ל־ארצות־הברית, למרות החלטה מפורשת של מועצת־המנהלים נגד הנסיעה. המנהל יזם כי חברת־הבת בארצות־הברית תדרוש את בואו לשם, וכך נסע בניגוד להחלטה. מבקר־החסתדרות, שחשף את הפרשה ב־ביקורו בארצות־הברית, מציין כי הנסיעה היתה מיותרת ולא חביאה כל תועלת.

קניות באבן־יהודה

לאחר שהקרקעות הזולים של איזור רעננה וכפר־סבא הפכו יקרים, פונים מחפשי מיגרשים זולים למושבות בכביש הישן לתל־מונד. הלהיט החדש הוא אבן־יהודה, המושבה הוותיקה.

רק לפני שנה עוד ניתן היה לקנות במקום בית בודד על חצי דונם, ב־30 אלף לירות. כיום, המחיר הוא 130 אלף, אולם גם מחיר זה זעום לעומת מחירי רעננה. תנופה למקום נותנת גם העברת מיפעל „עסיס" לנתניה. הסגל הבכיר של ה־מיפעל מחפש לעצמו מיגרשים לווילות ליד נתניה, והמקום הקרוב והסביר הוא אבן־יהודה.

מס־רווח־הון על

חסכונות הבנסיה

הממונה על חכנסות המדינה, **משה נוידרפר**, הופיע בכנס סגור של המרכז הישראלי לניחול, ואמר כמה דברים חשו־בים:

● לא נוכל להמשיך זמן רב עם שי־עורי המס של ועדת בן־שחר.

● האוצר שוקל הנהגת מס־קרקעות כמו באנגליה, המחייב תשלום מדי־שנה או הוצאת הנכס למכירה. המטרה הי־אילוץ בעלי־מיגרשים למכרם, וכך להורי־את מחירי הקרקעות.

● מס־רווח־הון נטו, שיהיה בשיעו־של 2.5% לשנה החל משנת 1977, יחו־גם על חסכונות בקרנות גמל ופנסיה.

ZOO

העורך והמייסד הראשון:
ד"ר מלכיאל זוארץ ז"ל
ממשיכי דרכו יבל"א:
חנוך מרמרי, קובי ניב, אפרים סידון

ביל קארטר

בים־המוות

(קטעים נבחרים)

„השעה היתה עדיין שעה מוקדמת של אחר־הצהריים, אך דימדומי הערבית האפורים של האיזור התררי כבר נתעבו מעל הרכסים. ועם המים בנחל־דרגות החל שוכך, אך היה זה שקט שלאחר הסערה, שקט מבשר אסון. ואומנם, מאוחר, הרבה מאוחר לאחר־מכן התברר, כי באותה שעה יכול היה חשטן לסכם את מאזן־הדמים שלו."

* * *

„מפקד היאחזות הנח"ל מיצפה־שלם היה אחוז חרדה, כאשר תר במישקפתו אחר סימני חיים בתהום שלרגליו. פרצופו היה סמוק ועיניו ברקו מזעם, והוא רתח כאשר ירתח רק רופא, אשר חולה אנוש הימרת פיו בגלוי."

* * *

„באחד הערוצים של הנחל היפתפה והמרושע הזה, קלטה מישקפתו של ח' מפקד מיספר דמויות, המנופפות בייאוש לעזרה. עתה היה בטוח, כי את אשר יגור בא, ושיגיונותיהם של ואדיות ים־המוות, אומנם גרמו לאסון."

* * *

„כאשר הגיעו אנשי־החלוץ אל המקום הצר והעמוק ביותר של הוואדי, התנפל עליהם נד־המים ברעם אדיר. לוי צור ניסה לצעוק משהו, אך קולו נחנק באנקה של מכאוב. הזרם הנואש, שהגיח ממול בגובה של שלושה מטרים, הטיל אותו לאחור והוא נחבט אל צידו של סלע. עולמו חשך עליו בשבריר של שנייה, והוא חש כי הוא צולל ונסחף בכוח פראי. בעווית של ידיים ורגליים דוחקות מתוך ייאוש הוא לפת בזרועו־תיו החזקות את זיזי הסלע החלקלק, הועף כלפי מעלה, ונותר מוטל שם, חבול בכל אבריו."

(מתוך דיווחם של מישב עיתונאי ישראל — אורי פורת, גבי ברון, אריה אגוזי, אברהם ארנון, ניצה ישטרוב — על האסון בנחל־דרגות. „ידיעות אחרונות" 2.10.75)

פנוראמה

עם כניסת עונת החורף לתוקפה ועליית מזרחי העיתונים, יחולו גם השינויים הבאים בלוח כתבות „מעריב".

החל מן ה־5.10.75 ועד ה־1.4.76 תהיה תוכנית כתבותינו במשך השבוע כמפורט להלן:

יום א'
חידיעות בנושא „סאדאת בן־זונה" תמשכנה להופיע בעמודי החדשות, אם כי שימו ליבכם לשינוי במיספרי העמודים. מעתה תופענה ידיעות אלה בעמודים חפנימיים 3—5. את מקומן תפוסנה בעמודים 1 ו־8 ידיעות חדשות שנושאן „אסד בן־זונה" ואחת לשבועיים „קיסינג'ר בן־זונה."
עמוד 6
צנחן בין מתנחלים
(או) אברך בין צנחנים
עמוד 8
בעולם: עלילות אידי אמין
(או) כת יהודית בפאקו־פאקו
עמוד 5 דוש

יום ב'
עמודים 4 — 12
סידרת כתבות סכנה:
הסכנה — קיסינג'ר
(או) הסכנה — פרץ
(או) הסכנה — התבוללות
יהדות פאקו־פאקו
(או) הסכנה — אכילת פירות לא רחוצים
עמוד 5 דוש

„לא צריכים לתת לאש"ף להופיע באו"ם"

אמר מנהיגם החביב והממושקף של איי פאקו־פאקו המשגשגים לאחר ביקור בארץ

צ'יף טוב בלולו

מנהיגם החביב והממושקף של איי פאקו־פאקו שבים הקאריבי, הצ'יף בלולו־בלולו, הביע אמש תמיכה בלתי־מסויגת בעמדת ישראל בסיכסוך המזרח־תיכוני.

הצ'יף השמנמן וטוב־הלב דיבר במסיבת־עיתונאים לפני צאתו את הארץ, לאחר ביקור בן יומיים בהזמנת מישרד־החוץ.

בתשובה לשאלה בעניין מעמדו של אש"ף באו"ם, ענה הצ'יף החמוד ללא־היסוס: „אני חושב שהיתה זו טעות לתת לאש"ף מעמד כלשהו באו"ם. בד־בבד חושבני שאין להתעלם מעובדות מדיניות." הוסיף הצ'יף ובכך דחה מכל־וכל את תביעת אש"ף לחיסול ישראל.

לאחר עשרים־ושש שנות שילטונו הנאור של הצ'יף בלולו־בלולו, שקיבל חינוך מערבי, הפכו איי פאקו־פאקו האיים המשגשגים ביותר בשרשרת האיים הוועגטיליים.

רודן אי" בלולו" בלולו הנחשלים תקף את ישראל

צ'יף רע פאקו

רודנם הרוה והעצבני של איי בלולו־בלולו הנחשלים שבים הקאריבי, הצ'יף פאקו־פאקו, תקף אמש בגסות את ישראל במסיבת־עיתונאים בניו־יורק.

בתשובה לשאלה בעניין מעמדו של אש"ף בארם, ענה הצ'יף המגעיל: „יכול להיות שהיתה זו טעות לתת לעראפאת לדבר בעצרת. אך עתה יש ללחוץ על ישראל בכל האמצעים לשאת ולתת עם אש"ף על שלום במיזרח־התיכון." הוסיף הצ'יף וגיגב את הסמארק שנזל לו מהאף.

לאחר שש שנות שילטון הדיכוי של הצ'יף פאקו־פאקו, שלמד במוסקבה, הפכו איי בלולו־בלולו האיים הנחשלים ביותר בשרשרת האיים הוועגטיליים ועד בכלל.

יהודיה שנרצחה בלונדון „מעורבת במין ובסמים"

משטרת בריטניה מבררת אפשרות שנרצחה ע"י פרו־ערבים בעולם הסמים

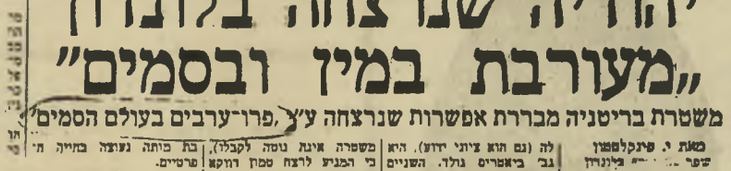

מעריב, 2.10.75

מאת פרשננו

הירצחה של סוחרת־סמים וסוטת־מין יהודיה וציונית על־ידי חוגים פרו־ערביים מגבירה למעשה את בדידותנו המדינית.

חלפו הזמנים בהם קיבל העולם התחתון בברכה את הקמת מדינת ישראל ברוב של 33 נגד 17 ובהימנעות חזונות והמעטות. משבר האנרגיה ולחצו של העולם השלישי היטו את הכף נגדנו. השנה הוזמנו נציגי אש"ף כמשקיפים לוועידת זייפני המטבע בנאפולי ואילו אירגון הכיסיסים הבינלאומי הגדיר את אנשי העולם התחתון העברי כ„סוכני האימפריאליזם והאינטרפול". נציג ישראל סולק מעצרת האנסים והוכרז כמלשין.

יחד עם זאת אין לראות את מצבנו בבחינת „העולם התחתון כולו נגדנו". הסחף מוגבל לסקטורים מסויימים בלבד. בין השיכורים חזק מעמדנו מבעבר, ונציג ישראל בקרב חוטפי הילדים משמש כסגן יו"ר האירגון וכדוברו בפועל. כן עמדה לנציגנו תמיכת המאפייה בארה"ב מול הנסיונות להרחיקנו מאליפות ספורט המועלים.

דווקא משום כך אל לנו להקל ראש במשמעותו המדינית של הרצח הנוכחי, ויש לצאת מייד למיתקפה הסברתית לבל יעשו אויבינו בעולם הסמים כבתוך שלהם.

בהשגחת מכון החיקנים

הגיע עולה

בטיסה 427 של אל־על מווינה הגיע אמש עולה אחד.

„הגה" מודיע:

ציבור בעלי הרכב מתבקש להדליק את פנסי המכוניות בשעות היום כמחאה על התייקרות הרכב וחלקי־החילוף

אזרחים שאין ידם משגת להדליק פנסי מכוניות — שידליקו מרגרינה!

הארץ

—מהדורה מיוחדת של מליסרה—

ישמחו השמאים

בשמחת בית־השואבה
של חברות־הביטוח.

זכרונות ארץ הודו:

קולונל סיר בנג'מין א. פלד (O.B.E ;T.W.A.) מספר איך העמיד פ'ל באמצע המונסון

„ימי המונסון של 1856 היו ימים קשים אצלנו בהודו, וגם לאמפרללאר־גדדאר, הכפר בו חנה הגדוד, הגיע ה־משבר הכלכלי שפקד את האימפריה. הסטרלינג לא היה סטרלינג, וב.ג.יני' שלם יכולת בקושי לשלוח .סיפאי' (יליד חום וחריז אשר שירת בצבא המלכותי) להביא טבק מבנאראס.

„השערים ב.פינגשל טיימס' הלכו וירדו, ולאוזנינו הגיעה הידיעה כי עומדים לנכות מס משכרם של משרתי האימפריה, גם בארצות שמעבר לים.

„בעצתם של בריגדיר אברקרומבי ומייג'ור הייסטינגס (המכונה ה.סאהיב' — אדון), החלטתי להערים על חיל האוצר המלכותי ולהעמיד את הפיל האישי שלי, על מנת לחסוך במנת החציר אשר ממנו מורידים את המס. אני, שניצחתי בכל המילחמות, מימת רידולף ועד לימת ברדוויל, יצאתי ל־מאבק נוסף. ואמנם, לונדון הזדעזעה עד היסוד.

„אולם אני, באמפרללארגדדאר, הערמתי על כולם. הפיל האישי שלי

סאהיב (O.B.E) **פלד וסיפאי־תורן**
מבה"ד שש לקו האש

אמנם נשלח חזרה לאנגליה, אך אני לא הלכתי ברגל. בכל פעם שהייתי צריך לצאת לסיור בכפרים או לשחק גולף עם לורד צ'לטנהאם הייתי שולח .סיפאי' בריצה למיפקדת בסיס התו־

בלה המלכותי בביטנבאללא, שם שכן בה"ד 6 של הסיפאים, וזה היה מזעיק שישה סיפאיים־תורנים חרוצים אשר עמדו לצורך זה בכוננות כל שעות היממה. הללו היו נושאים אותי על גבם הלוך וחזור, ואף היו נהגים לסור לשוק הצדקה של יום א' ולאסוף משם את אשתי.

„לבסוף משראה מישרד המושבות שאני עומד במריי, שלח לאשתי ולי שני פילים לבנים פטורים ממס."

זה היה קולונל סיר בנג'מין א. פלד (T.W.A; O.B.E) שסיפר איך העמיד פיל באמצע המונסון.

בשם אומרם

תלמיד אחד, תמים, כתב לבי־טאון בית־סיפרו מאמר די בנאלי ומלא „גמויות," על משהו כמו „העסקונה המיפלגתית האפורה והסנילית."

הנהלת בית־הספר פסלה, כמובן, את המאמר.

התלמיד, התמים, שלח מיכתב־תלונה לשר־החינוך (אולי בגלל שהוא־עצמו דוגמה טובה ל„עסקו־נה מיפלגתית אפורה וכו'"?).

בקיצור, הנהלת בית־הספר סיכ־מה במיכתב יפה את השקפת עו־למה; השקפה שאליה הצטרף דוקטור אחד, עוזר שר־החינוך:

„לדעתנו, בית־ספר מחנך לדמוק־רטיה, אך אינו מאפשר דמוקרטיה מוחלטת של חברת־התלמידים. בית־הספר מסביר מהו חופש העיתונות, אך אינו מאפשר חופש־עיתונות מוחלט. בית־הספר מסביר מהו עיקרון השבי־תה, אך אינו מאפשר חופש־שביתה בין כתליו."

ועוד הוסיפה הנהלת בית־הספר את הפנינה הבאה:

„הביטוי .עיתון־מטעם' אינו נראה לנו ביטוי־גנאי. עיתון בית־הספר הוא בפירוש מטעם בית־הספר, ועליו לבטא את בית־הספר כמוסד חינוכי, ולא להיות במה לכמה טיפוסים יוצאי־דופן מכל הבחינות..."

(מעניין איך מסבירים לתלמידים ש„עיתון־מטעם" זה כן ביטוי־גנאי אם מדברים על ברית־המועצות, למשל).

איך שלא יהיה, אני מקווה ש־כולכם, תלמידים, הבנתם את ה־מסג' — לחזור מייד לשורה ולחֹ־שוב מייד כמו כולם. אחרת — לא תתקדמו בחיים.

הנה, תראו את שר־החינוך שלכם.

סיפור אישי שהוא שירות לקורא

מחיום שאמרו לי, לפני שש שנים בערך, „כדאי לך לפתוח חשבון־צ'קים," היה לי חשבון עובר־ושב בבנק דיסקונט.

החשבון הזה ראה ימים רעים (כשלא היה בו חרבה כסף והבנק לא הרוויח), וגם חודשים טובים (כשהיו בו למעלה מעשרת אלפים ל"י והבנק עשה עלי כסף משוגע); אך מעולם לא גרמתי לבנק צרות כלשהן.

אבל פעם אחת, כשהייתי זקוק למעט עזרה מידידי (חוא לא רק בנק, הוא גם ידיד) — הם דפקו אותי עמוק־עמוק בתחת.

ביום שישי של ערב הפיחות החלטתי גם אני להרוויח פעם אחת מפי־חות, ורצתי לקנות מכונית.

מצאתי מכונית כלבבי, חתמתי על זיכרון־דברים, נתתי למוכר צ'ק על 3000 ל"י כמיקדמה, והלכתי לישון שמח וטוב־לב.

אלא שביום ראשון בצהריים, אחרי כל השימחה, אני מקבל פתאום טלפון מהמוכר, חמודיע לי שלצ'ק לא היה כיסוי, ולפיכך חוא מבטל את חעיסקה, כפי שסוכם בינינו.

צילצלתי לבנק דיסקונט, שהוא כאמור לא רק בנק, אלא גם חבר על־חכיפאק, ושאלתי מת קרח.

שום דבר, אמרו לי, היו לך רק 2600 ל"י בחשבון — אז לא אישרנו את הצ'ק.

למחרת הלכתי לבנק להתלונן מרה. הפקידה החביבה היפנתה אותי למנהל־האחראי. המנהל־האחראי, שכבר ידע במה מדובר, אמר לי לשבת. ואם לא הייתי קם אחרי רבע־שעה, ייתכן שהייתי יושב שם עד עצם היום הזה. אבל קמתי, הוצאתי את הכסף מחחשבון ועברתי לבנק אחר.

דרך אגב — באמצע השבוע גיליתי בעיתון שוב את חמודעה של „המכו־נית שלי." צילצלתי לברר כמה היא עולה. אלפיים יותר.

ללמדכם איזה ידיד הוא בנק דיסקונט.

יופסק האפרטהייד!

תופסקנה התערוכות הגזעניות של כלבים עשירים!
גם אנו רוצים אוכל טוב, חינוך טוב ושושלת־יוחסין!

כלבים לא־גזעיים

יום ג'

עמודים 4 — 12

סידרת כתבות נפש:
יפהפיות נפש מול גבורת נפש
(או) נפש חולה (אידי אמין) משתוללת
(או) נפש קהילת פאקו־פאקו כמהה לישראל

עמוד 15

השביתות — מכת המדינה
(או) מכת המדינה — השביתות
(או) שביתות ופירות לא רחוצים — מכה לבריאות

עמוד 5 דוש

יום ד'

עמודים 6 — 12

האם זקוקה סוריה לגולן?
(או) האם זקוקים המרוניטים לביירעם?
(או) האם זקוקים הפועלים לתוספת יוקר?
(או) האם אכילת פירות לא רחוצים סכנה לבריאות?

עמוד 9

ספורט: הישגים לספורטאינו בחו"ל
(או) ספורטאינו חגגו את כניסת השבת עם קהילת פאקו־פאקו.

עמוד 5 דוש

יום ה'

עמודים 4 — 10

צה"ל מוכן לקדם כל סכנה
(או) המשק ערוך לקליטת ידיים עובדות
(או) מישרד הקליטה ערוך לקלוט עולי פאקו־פאקו
(או) מישרד התחבורה מוכן לקדם כל שביתה
(או) מישרד הבריאות ערוך לרחיצת פירות לא רחוצים

עמוד 5 דוש

יום ו'

תוכניות יום ו' תעמודנח בסימן בידור.

עמוד 2

סקרי דעת הקהל:
רוב נגד נסיגה בגולן
(או) רוב נגד תוספת היוקר
(או) רוב נגד אידי אמין
(או) רוב נגד פירות לא רחוצים.

עמוד 4

בידור למישפחה:
משה שמיר
(ו) קישון
(ו) מנחם תלמי
(ו) לפיד

עמוד 5 דוש

עמוד 6

דע את יהדותך:
לולב שהוא טנקיסט
(או) תותח שהוא אתרוג
(או) חוזר בתשובה
(או) ישיבות ההסדר נגד הסדר.

עמוד 7

דע את רכבך:
מכונית יהודית בפאקו־פאקו
(או) קרבורטור ציוני בטנדר ארגנטיני
(או) תלמיד ישיבה שהוא נהג
(או) אידי אמין נכשל בטסט.

עמודים 8 — 200

לוח מעריב:
(השנה תונהג תוספת ללוח שתיקרא ,לרגל נסיעת' ובה תוכלו למצוא חפצי בית, מכו־ניות ובנות־זוג בהזדמנות).

עמוד 8, 9, 10 דוש.

רק יוסף אלמוגי מסוגל להעלות את יהודי חיפה ארצה

■ מפקד גייסות־השיריון, האלוף **משה** („מוסה") **פלד**, היה נרגש מאד לרגל יום גייסות־השיריון, שנערך ה־שבוע. פיקודין הבחינו כי הוא עונד על חזהו אותות־מילחמה רבים יותר ממיספר מילחמות צה"ל. רק אחרי שסקרו את האותות מקרוב, הבחינו כי האלוף עגד על חזהו שני אותות של מילחמת יום־הכיפו־רים. לא היה זה ניסיון להעניק משמעות־יתר למילחמה זו. ה־אלוף פשוט התבלבל מרוב התרגשות, ועגד אותו אות עצמו פעמיים.

■ יועצו החדש של שר־הביטחון, האלוף **ישראל** („טליק") **טל**, שנכנס השבוע לתפקידו במישרד־הביטחון, הנהיג תקן חדש לגבי המקובל בקרב יועצי השרים. לעומת ריהוט הפאר בליישכות היועצים והמנכ"לים למיניהם, תבע טליק כי ללישכתו יוכנסו רק שול־חנות־עץ פשוטים, וארון־ברזל אחד. הוא עצמו הביא עימו ללישכה רק שתי תמונות, שאותן תלה על הקיר. היו אלה תצלומיהם של אלופי ה־שיריון, **אלברט מנדלר**, ש־נהרג במילחמת יום־הכיפורים ו**קלמן מגן**, שנפטר מהתקף־לב אחרי המילחמה. גם בכל הנוגע לרכב פרטי יכול טליק לשמש דוגמה לפקידי־ממשלה אחרים. במקום מכונית־הפאר האמריקאית שהוצעה לו, הר־דיע כי הוא מסתפק במכונית קטנה מדגם קורטינה.

■ בעת דיון של סיעת המערך בהסתדרות, שהתקיים השבוע בבית־ברל בצופית, הוחלפו דברים חריפים בין מנכ"ל כור, האלוף (מיל.) **מאיר עמית**, לבין מזכיר הסתדרות עובדי המדינה, **חיים ברנשטיין**. עמית תקף את ברנשטיין על שמצד אחד הוא דורש מהממשלה לקצץ בתקציבה, ומצד שני הוא מתנגד לפיטורי אלפיים עוב־דים. עמית טרח לציין כי הוא מבסס את דבריו על דברים שאמר ברנשטיין לעיתונות. ברנשטיין לא נשאר חייב, קרא לעברו: „לא ידעתי שאתה קורא יותר טוב מכפי שאתה מדבר!"

■ באותו דיון אמר עמית: „קיים ויכוח בין שר־האוצר **יהושע רבינוביץ** לבין מזכ"ל ההסתדרות **יחזקאל גבישי**". רבינוביץ אומר: „אי־אפשר לטפל בבעיות כלכלה בשיטה של זבנג־וגמרנו," ואילו גבישי אומר: „נכון שאי־אפשר בזבנג־וגמרנו, אבל בקצב הזה זה יהיה זבנג־זנגמרנו!""

■ בעת שחיים ברנ־שטיין דיבר בכינוס, הגיע למקום צוות־טלוויזיה בראשו־תו של הכתב **חיים פלטנר**. הצלם התעלם לחלוטין ממנכ"ל ההסתדרות, ירוחם משל, שישב על הבמה, וצילם את ברנשטיין בלבד. התמרמר משל: „נו, מה אפשר לעשות?! יש סו־לידריות בין עובדי־המדינה. עובד־מדינה אחד מצלם עובד־מדינה שני."

■ בעת ישיבת־הממשלה שהתקיימה בשבוע שעבר חזר השר בלי־תיק **גדעון האוזנר** בלהט על תביעתו לייעל את מישרדי־הממשלה. הפסיק אותו שר־השיכון **אברהם עופר**: „זה לא־כל־כך פשוט לייעל! כשעבדתי תחת שר־האוצר יהושע רבינוביץ, בעת ש־היה ראש־עיריית תל־אביב, התבקשתי לנסות לייעל שתי מחלקות־בעירייה. התוצאה הי־תה שמאה־וחמישים עובדים הועלו בדרגה." הוסיף שר־הבריאות **ויקטור שם־טוב**: „בזמנו העליתי בישיבת הממ־שלה את בעיית ריבוי קיומן של חברות־קדישא בירושלים, וגם שם קרתה תופעה מעני־ינת: אנשים הפסיקו למות."

■ בפגישה שנערכה בין שר־הבריאות ויקטור שם־טוב, לבין שר־המישטרה **שלמה היילל**, בהשתתפות ראש אגף־המיבצעים של המשטרה, סנ"צ **חיים תבורי**, על בעיית הנרקומנים, אמר שם־טוב ל־הילל: „מאחר שהיית כל־כך קואופרטיבי במהלך הישיבה, אני מבטיח לך שאם תוזקק פעם לסמים, אעשה לך פרו־טקציה במישרד־הבריאות." ה־שיב לו הילל: „אני לא צריך פרוטקציה ממך. אצלי יש סמים יותר ממה שאתה מעלה ב־דעתך. ובכלל, אני לא מבין למה מדינת ישראל לא מייצאת סמים, במקום להשמיד אותם."

■ בערב־ראיונות שהת־קיים בבית לסין בתל־אביב השבוע בבית־ברל בצופית, הוחלפו דברים חריפים בין מנכ"ל כור, האלוף (מיל.) **מאיר עמית**, לבין מזכיר הסתדרות עובדי המדינה, **חיים ברנשטיין**. עמית תקף את ברנשטיין על שמצד אחד הוא דורש מהממשלה לקצץ בתקציבה, ומצד שני הוא מתנגד לפיטורי אלפיים עוב־דים. עמית טרח לציין כי הוא מבסס את דבריו על דברים שאמר ברנשטיין לעיתונות. ברנשטיין לא נשאר חייב, קרא לעברו: „לא ידעתי שאתה קורא יותר טוב מכפי שאתה מדבר!"

■ באותו דיון אמר עמית: „קיים ויכוח בין שר־האוצר **יהושע רבינוביץ** לבין מזכ"ל ההסתדרות **יחזקאל גבישי**". רבינוביץ אומר: „אי־אפשר לטפל בבעיות כלכלה בשיטה של זבנג־וגמרנו," ואילו משל אומר: „נכון שאי־אפשר בזבנג־וגמרנו, אבל בקצב הזה זה יהיה זבנג־זנגמרנו!""

■ בעת שחיים ברנ־שטיין דיבר בכינוס, הגיע למקום צוות־טלוויזיה בראשו־תו של הכתב **חיים פלטנר**. הצלם התעלם לחלוטין ממנכ"ל ההסתדרות, ירוחם משל, שישב על הבמה, וצילם את ברנשטיין בלבד. התמרמר משל: „נו, מה אפשר לעשות?! יש סו־לידריות בין עובדי־המדינה. עובד־מדינה אחד מצלם עובד־מדינה שני."

■ בעת ישיבת־הממשלה שהתקיימה בשבוע שעבר חזר השר בלי־תיק **גדעון האוזנר** בלהט על תביעתו לייעל את מישרדי־הממשלה. הפסיק אותו שר־השיכון **אברהם עופר**: „זה לא־כל־כך פשוט לייעל! כשעבדתי תחת שר־האוצר יהושע רבינוביץ, בעת ש־היה ראש־עיריית תל־אביב, התבקשתי לנסות לייעל שתי מחלקות־בעירייה. התוצאה הי־תה שמאה־וחמישים עובדים הועלו בדרגה." הוסיף שר־הבריאות **ויקטור שם־טוב**: „בזמנו העליתי בישיבת הממ־שלה את בעיית ריבוי קיומן של חברות־קדישא בירושלים, וגם שם קרתה תופעה מעני־ינת: אנשים הפסיקו למות."

■ בפגישה שנערכה בין שר־הבריאות ויקטור שם־טוב, לבין שר־המישטרה **שלמה היילל**, בהשתתפות ראש אגף־המיבצעים של המשטרה, סנ"צ **חיים תבורי**, על בעיית הנרקומנים, אמר שם־טוב ל־הילל: „מאחר שהיית כל־כך קואופרטיבי במהלך הישיבה, אני מבטיח לך שאם תוזקק פעם לסמים, אעשה לך פרו־טקציה במישרד־הבריאות." ה־שיב לו הילל: „אני לא צריך פרוטקציה ממך. אצלי יש סמים יותר ממה שאתה מעלה ב־דעתך. ובכלל, אני לא מבין למה מדינת ישראל לא מייצאת סמים, במקום להשמיד אותם."

■ בערב־ראיונות שהת־קיים בבית לסין בתל־אביב

יפהפיות הגימנסיה בכנס יובל השיבעים לגימנסיה הרצליה שנערך השבוע, קדמו לטכס הרישמי מיפגשי בוגרי המחזורים השונים. בכל מחזור התמקדה תשומת־הלב סביב מי שהיו, בשעתן, יפהפיות הגימנסיה. שתיים ששמרו על זוהרן היו אילנה צוקרמן (מימין), מי שנחשבה יפהפיית מחזור מ' של הגימנסיה, ודידי ליאור (תאזיני) יפהפיית מחזור ל"ט. למרות שהשתיים סיימו את לימודיהן בגימנסיה לפני 24 ו־23 שנים, עדיין נותרו מלכות המחזור.

עדה פיכמן בתו של הסופר יעקב פיכמן, חיתה בוגרת מחזור י"ב של הגימנסיה הרצליה. בשעתו היא נחשבה כיפהפייה ששימעה יצא לתהילה בכל הארץ. סיפרו כי המלך הירדני עבדאללה, כשראה אותה, הציע לאביה תמורתה סכום של 5000 לירות שטרלינג, כמוהר. עדה, כיום מתרגמת סיפורי־ילדים, נישאה לבסוף לישראל זילברשטיין, מגדולי סוחרי הנייר.

נורית בת־יער האופנאית של שנות ה־60 וכיום כתבת־אופנה, הגיעה לכנס יובל הגימנסיה הרצליה בליוויית בעלה, רמי סוריאנו, בוגר מחזור ל"ז של הגימנסיה, שהיה בשעתו אחד מאלופי הספורט בה. בתמונה: רמי מזהה את עצמו בתמונות שניתלו במיפגש המחזור, בתן הוא נראה בתחרויות הספורט שנערכו בשעתן בגימנסיה הרצליה.

אנשים

שאל המנחה, **דודו טופז**, את גיבור ישראל, **אסא קדמוני** מהו, לדעתו, הפיתרון לבעייה הפלסטינית. השיב לו אסא: „צריך לכבוש את ירדן ולהעבירה לידי הפלסטינים. זהו הפיתרון היחידי שאני רואה לבעייה, ודיברתי על הפיתרון הזה עם הרבה אנשים, בין השאר עם אריק (אלוף מיל.) **אריאל שרון**) ועם דדו" (אלוף מיל. **דוד אלעזר**). הגיב דדו בשאלה: „גם עם **יאסר ערפאת** דיברת על זה?"

■ רק מעטים ידעו כי הבדרנית הותיקה **ג'טה לוי קה**, שהופיעה לפני שבועיים במיצעד המרגנית — מיצעד פיזמוני העבר — שנערך בטלוויזיה, הגיעה לצילומי המיצעד ישר מבית־החולים. ג'טה היתה מאושפזת במחלקה הגאורולוגית ופרצה בבכי כאשר אסרו עליה הרופאים לרדת ממיטתה כדי להשתתף בהופעה. כשחזרה לבית־החולים, הסתבר לה כי הרופאים גילו את בריחתה. הם נזפו בה קשות. הסבירה להם ג'טה: „ההרגשה של הבמה והעידוד של הקהל יתנו לי יותר כוח נפשי להתגבר על מחלתי."

■ מעצב־האופנה הפיליפיני, **אורו אלונזו**, שעיצב בין השאר גם את מלתחתה הפרטית של אשת השאה של איראן, **פארה דיבה**, מציג עתה את יצירות האופנה שלו באמצעות להקת בנות־הפיליפינים, המופיעה במלון הילטון בתל־אביב. בין הצופות באחת מתצוגות־האופנה הללו היתה גם העיתונאית **עדה הוז**, שהוקסמה מאחת החולצות שעיצב אלונזו. היתה זו חולצת־משי שקופה עשויה סריבי־בנגה. בתום התצוגה ניגשה עדה אל אלונזו, שאלה אם תוכל לרכוש חולצה כזו. הוא השיב לה בחיוב. הזמינה לבקר למחרת היום בחדרו שבמלון. הבטיח לה הנחה במחיר החולצה. למחרת התייצבה עדה בחדרו של האופנאי הפיליפיני ובחרה לה אחת מחולצות הבננה. „כמה מגיע לך?" שאלה את אורו. „בדרך־כלל המחיר הוא 200, אבל ממך אקח רק 100," השיב לה. מרוצה ועליזה שלפה עדה הרצל צעיר מארנקה, והושיטה אותו לאלונזו. הוא הביט בה כבמי שמנסה לשטות בו: „100 דולר, לא לירות!" אמר. עדה השמיטה את החולצה מידה. „כשאתה עשיר, אבוא אליך למאנילה לקנות חולצות," התנצלה. „גם אז תקבלי אותן במחיר מיוחד," הבטיח לה אלונזו.

■ תגלית מרעישה שלף המנחה **מני פאר** משרוולו עבור תושבי נהריה, אודות ראש־העיירייה שלהם **אפריים שריר**. כזכור היה חוף־הים בנהריה סגור הקייץ למתרחצים, כיוון שהעירייה לא עמדה בדרישות מישרד־הפנים. ולא הציבה על החוף שירותים אלמנטריים כמו מציל, מיקלחת וסככות. על החוף הוצבו שלטים שהודיעו כי הרחצה אסורה, וכל העבריינים ייענשו וישלמו קנס. במלאות ארבעים שנה לנהריה הינחה מני פאר את העצרת החגיגית שהתקיימה בעיר לרגל המאורע, וגילה לתושבי העיר כי המתרחץ הלא־חוקי הראשון בחוף נהריה לא היה אלא ראש־העירייה שלה, שבשעתו עלה ארצה כעולה בלתי־ליגלי, ושחה מאוניית־המעפילים שעגנה מול נהריה עד לחוף, כשהוא מתחמק מזרקורי המישטרה הבריטית, שחיפשו עולים בלתי־חוקיים בתוך מי־הים.

■ **באותה הזדמנות סען מני כי יש צד חיובי בהצעה למנות את ראש־עיריית חיפה, יוסף אלמוגי**, כיו"ר הסוכנות היהודית: „הוא האיש היחידי המסוגל להעלות את יהודי חיפה ארצה."

■ יו"ר חוג יושבי אכסנדוס, קברניט אל־על **אורי יפה**, סיפר כיצד הצליח לסדר את מישרד־האוצר ביום הפתיחות החדש להעלאת מחירי הדלק. „מילאתי את כל המציתים שלי עוד ביום שישי!"

דן קידר

הצייר המזוקן, ערך תערוכת־ציורים באילת. התערוכה, שהתקיימה במלון ביקעת־הירח, משכה אליה כאלף אורחים, שבאו לחגוג עם דן את פתיחת התערוכה. ראש־עיריית אילת, גדי כץ (מימין), נתן את חסותו לתערוכה והביע תיקוותו שציירים רבים מת"א יתארחו באילת יחד עם יצירותיהם.

התרוסקות

הקסם האישי שלך יסייע לך להיחלץ ממצב מביך. הדימיון הפורה בו חנן אותך מזלך עלול להיראות השבוע בעיני אנשים מסויימים כהפרזה בתפיסת המציאות. עליך להישמר מלהיות אכזר כלפי אחד האנשים הקרובים אליך ביותר. אכזבה ריגשית תימוג ותיראה באור שונה.

כמו בשבועות האחרונים הבעיות המרכזיות שלך הן: חוסר־כסף ושיעמום. במישור הפיננסי אין רגיעה. מוטב שתתחיל לחשוב על חריגה קיצונית מעיסוקיך — או אי־עיסוקיך — הרגילים. אם לא תשנה את המצב, אתה עשוי להיתקע לצמיתות. במישור הרומנטי: בת שור, צאי השבוע לקניות.

הקסם האישי שלך יסייע לך להיחלץ ממצב מביך. הדימיון הפורה בו חנן אותך מזלך עלול להיראות השבוע בעיני אנשים מסויימים כהפרזה בתפיסת המציאות. עליך להישמר מלהיות אכזר כלפי אחד האנשים הקרובים אליך ביותר. אכזבה ריגשית תימוג ותיראה באור שונה.

עכשיו כבר מאוחר מדי. אז מוטב שתשלימי עם המצב החדש, שתבצרי את עמדותייך, ושלא תגלי את כל הקלפים. אם אתה דווקא רוצה, אתה יכול להפיק תועלת — והנאה — מן העיסקה או הסיבוך אליהם נקלעת. זה רק תלוי בידידך. לווגות הרומנטיים: אם היא דגים, תגיד כן. אם הוא דגים והיא לא — חכו. האדם המדבר הרבה אינו מתאים לך כלל.

הצטברות יתר של עצבים עלולה לגרום לך להתפרץ ולהזיק לעצמך. גלולות ארגעה או מנוחה בבית־הבראה ישפיעו עליך לטובה. נסייתך הטיבעית, להמר על דברים חסרי סיכויים של ממש, עלולה להפיל השבוע בפח. פקח עינין והישמר. מחלה קלה עלולה לפקוד את בני ביתך.

הבעיות המרכזיות שלך סובבות, השבוע, מסביב לשתי החלטות מרות שיהיה עליך לקבל: בעניינים־כספים ובענייני אירגונים. זכור שאינך יכול לעשות את הכל בעצמך, ושמור על כוחותיך. זכור גם שמוטב שתידחה את ההכרעה הפיננסית לשבוע הבא, לכל המוקדם. בת בתולה: פגישה בלתי־שכיחה מטרידה את מנוחתך. היא תידחק על־ידי חשיגרה.

העבודה זה לא הכל בחיים. הגיע הזמן שתתחיל לחשוב יותר על בני מישפחתך ולהקדיש להם יותר תשומת לב, כי בעתיד הקרוב תזדקק למלוא אהדתם והבנתם. אל תהסס לשמוע לעצות של אנשים מבוגרים ממך ובעלי נסיון רב משלך, אפילו שעצותיהם מיושנות. בת מאזניים: הסיסמה זהירות.

השבוע הזמן לתת דין וחשבון על מעשיך. אם אתה איש עסקים, עליך לקבל החלטות סופיות. אל תהסס! קצת יותר ביטחון יוסיף לכל תחומי החיים שלך. שחה עם הזרם. בת מזל עקרב: סימכי על בני מזל שור. בתחום האהבה, היא עוברת לידך, אל תחמיצי אותה. שבוע רומנטי.

אל תחשוב שזה שאתה בוגד באשתך, נשאר רק חסוד שלך. בסופו של דבר זה ייוודע לה, ואז אוי אז, תחול הסערה הגדולה. לך, בת קשת, ייגרם השבוע אושר לא מצופה ודווקא מבן מזל תאומים, ממנו לא ציפית לשום דבר. תקבלי את הצעותיו. נראה שאתם מתאימים אחד לשני.

הוויכוחים שערכת לא יעזרו לך להשגת המתח הפנימי. מאמץ מיוחד מצידך למנוע מריבה רצינית — יצליח. נסיונותיך הנואשים להגיע להישגים של ממש לא ישאו פרי, אם לא תדע לנצל את הערמומיות הטיבעית שלך. רגישותך המופרזת לדמותך החיצונית היא רק פוגמת בה.

כמה ממעשיך יזכו לציונים לשבח השבוע, יעוררו אותך להמשיך במרץ במשימות שהצבת לעצמך. הצלחות גדולות יותר של אדם הקרוב אלייך יגרמו לך לקנא מעט, אך הקינאה תחלוף, אם תדעי לנצל את כשרונותיך ולהשיג הישגים גדולים. שני את אופי לבושך ודיבורך.

לא נכון שאתה אבוד. אתה רק מבולבל. לו יכולת להשקיע מעט לב במקום תככים בעניין — היית יוצא ממנו בכבוד, אם כי בשום פנים ואופן לא כמנצח. את בת דגים, רסני את חוש הביקורת החריף שלך, או לפחות אל תגלי לסובבים אותך עד כמה הוא חריף. היי נדיבה.

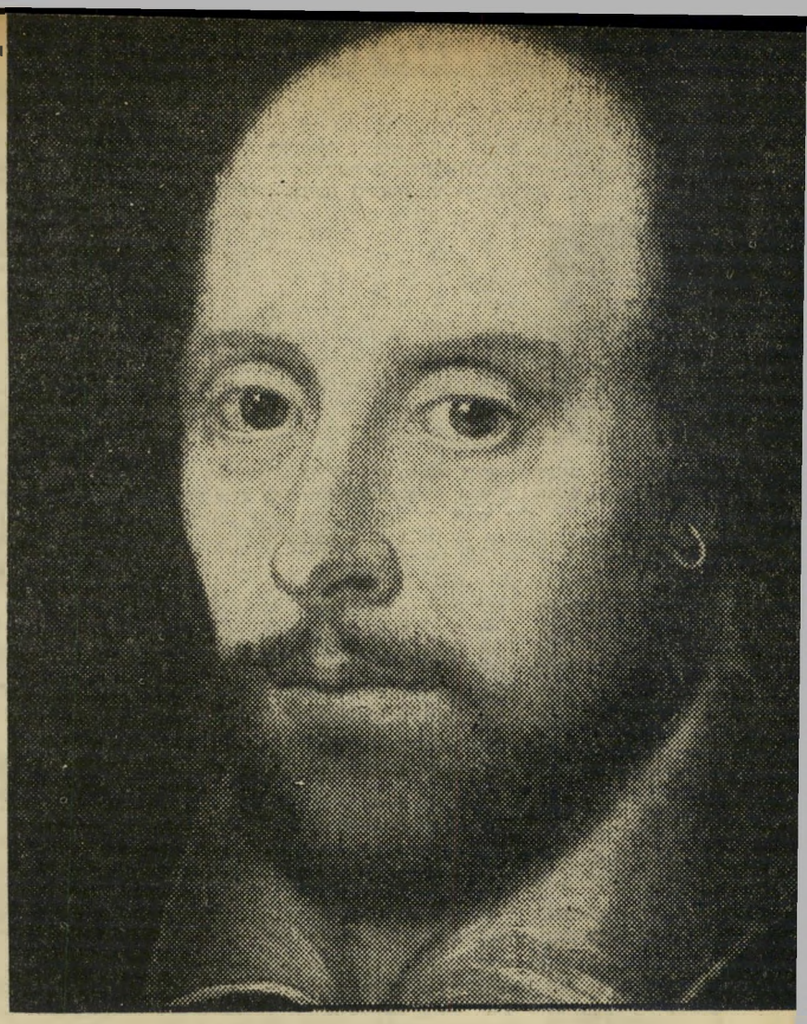

מחקר שנעשה ביוזמת מישרד־החינוך־והתרבות

מגלה: רמת הבורות בקרב המועמדים למנגנון

עובדי־המדינה גבוהה יותר מאשר

הבורות בקרב כלל האוכלוסיה

ראש מחתרת הצבא האירי; שכיר־חרב נאצי העובד בשירות המצרים.

66% מהנשאלים ידעו מי היא ביאטה קלרספלד. ואילו 34% הנותרים הביאו גירסות מקוריות מאד, ביניהן: שחקנית־תיאטרון מפורסמת; אשה שעשתה מעשי־גבורה בתקופת התורכים, והיה אף מי שקבע כי היא חברת־כנסת.

האופרה היא „הר־געש פעיל באיי יוון.“ לא מדוייק? הנה תשובה נוספת: „שיר מתקופת החלוצים.“

40% מהנשאלים לא ידעו על האופרה דבר וחצי־דבר.

סקר למידגם מייצג

למי כשנה התגלגלה הארץ כולה מצחוק, היה זה כאשר דלפה לעיתונות סידרת תשובות מדהימות שניתנו בשאלונים אשר חולקו למועמדים לעבודה במישרות ממשלתיות.

בחודש אוקטובר 1974 החליטה יחידת־הבחינות של נציבות שירות־המדינה לערוך מחקר, כדי לעמוד על ההשכלה הכללית ורוחב־האופקים של המועמדים לעבודה במנגנון הממשלתי.

התשובות הזכורות מערכון של הגששי־החיוור, אפילו ההומוריסטן הפרוע ביותר לא היה מעלה מחצאות כאלה בדימיונו הפורה, כגון: „דיזנזאור — נשיא מדינת ישראל.“

עד־מהרה פינה הליגלוג מקומו לזעם. חיצי־הביקורת הרבים הופנו כלפי מישרד־החינוך ומערכת־החינוך בכללה, המגדלים דור של אזרחים בורים, חסרי ידע מיזערי בתחומי ההשכלה הכללית.

עובדתית, החלק־הארי של המועמדים שהשתתפו בסקר, רכש את עיקר השכלתו עוד בארצות־המוצא. מבחינה זו לא היה למערכת־החינוך הישראלית חלק במחדל, כפי שנתגלה מתשובות תגיבחנים. אך מישרד־החינוך לא הצליח להבהיר עובדה זו לציבור, ודימויו נפגע קשות.

בעיקבות פירסום מימצאי הסקר על רמת הידע הכללי של מועמדים לעבודה במישרות ממשלתיות, הזמין מישרד־החינוך־והתרבות סקר ידע כללי של האוכלוסייה הישראלית. את הסקר ערכו הד״ר דב אליצור והד״ר ישראל אלדד (אין קשר בינו לבין הד״ר שייב), אנשי המכון למחקר חברתי־שימושי, בשיתוף עם המכון־לתיקשורת של האוניברסיטה העברית בירושלים.

שאלות הסקר הועברו בראיונות אישיים, על־ידי מראיינים מיקצועיים, ל־1665 נבדקים, שהיוו מידגם מייצג של האוכלוסייה היהודית הבוגרת בערים.

בסקר הנוכחי של המכון למחקר חברתי־שימושי, נכללו במתכונן חמש שאלות שהופיעו בסקר הקודם, זה של נציבות שירות־המדינה. זאת, כדי לאפשר השוואת המימצאים עם אלה של סקר הנציבות.

קובע הסקר: „השוואת התפלגות התשובות במידגם הנוכחי ובמידגם האוכלוסייה הכללית

וויליאם שייקספיר: בלם ניבחרת־הכדורגל האנגלית

כל בוד - עובד־ציבור

למי שעדיין אינו יודע: „אינפלציה היא חיה עתיקה, שהיתה מהפנטת בני־אדם ומטרפת אותם. למרבה המזל נכחדה החיה לפני אלפי שנים.“

זו רק אחת התשובות שניתנו בסקר לבדיקת המידע הכללי של האוכלוסייה הישראלית, שנערך על־ידי המכון למחקר חברתי־שימושי, לפי הזמנת מישרד־החינוך־והתרבות. תוצאות הסקר, שנסתיים לפני זמן קצר, נשמרו בסוד מפני

רמת ההשכלה הממוצעת של מועמד לעובד־מדינה: 9 – 10 שנות לימוד

העיתונות, אך הן הגיעו לידיעת העולם הזה ומתפרסמות כאן לראשונה.

51% ממשתתפי הסקר לא הצליחו להשיב תשובה מלאה על השאלה: מה ידוע לך על האינפלציה?

תשובה מוזרת אחרת: „אינפלציה זו הצנה מפורסמת.“ תשובה מפורטת יותר: „יש כוכב בשם זה המתגלה אחת למאה שנים.“

על השאלה „מה ידוע לך על התורה שבעל־פה?“ היה אחוז המשיבים נכונה נמוך עוד יותר. רק 26% השיבו תשובה מלאה ונכונה. היו כאלה שלא היססו לקבוע כי מתן התורה בהר־סיני נעשה חלקו בכתב, וחלקו בעל־פה.

בקיאות גדולה יותר גילו משתתפי הסקר בשאלה „מה אתה יודע על קורט ולדהיים?“ 68% השיבו תשובה נכונה. אחרים ציינו כי קורט ולדהיים הוא ראש ממשלת גרמניה; שונא ישראל;

המימונה: ילדה קטנה בארץ שנאנסה באכזריות ונרצחה

של מחקרנו... מראה שאחוז ה־ משיבים נכונה גבוה יותר במידגם האוכלוסייה הכללית."

קו־המשווה הוא קו־ההפרדה

זחי עובדה מדהימה, הקובעת כי האינטליגנציה תידע בנושאים כלליים, של הציבור הרחב במדינה, עולים על אלה של המועמדים למישרות בשירות־ המדינה.

מכאן המסקנה כי עבודה במישרה ממשלתית בארץ, אין בה יוקרה חברתית, וממילא נמשכים לעסוק בה בני השכבות הסחוות־משכילות באוכלוסייה הישראלית.

עורכי הסקר ניסו לבדוק לאיזו קבוצת־ השכלה באוכלוסייה הכללית מקבילה רמת ההישגים של נבדקי הנציבות.

מסקנתם (כפי שהיא משתקפת בלוח מיספר 4, המצורף): רמת ההישגים של מידגם הנציבות מקבילה בדרך־כלל לרמת הידע של בעלי השכלה של 10—9 שנות לימוד. זאת, כאשר משווים את ההישגים לפי אחוז התשובות ה־ מלאות. אם מצרפים תשובה מלאה ותשובה חלקית, יורדת רמת

אלטלנה: אשתו השנייה של המלך חוסיין

אחרים השיבו כי אלטלנה הוא שם של בחורה יפה, או של חברת־תעופה. אחד כתב כי היא היתה אשתו השנייה של המלך חוסיין. היו כאלה שהחליטו כי אלטלנה היא חללית, ואחד הנשאלים השיב, בביטחון גמור, כי „אלטלנה זה מחזה אמריקאי מפורסם."

49% מהנשאלים לא ידעו דבר על הרעיון הציוני או, מה שגרוע יותר, נתנו תשובות כגון: „זה היה רעיונו של היטלר לחסל את הציונות." תשובה אח־ רת, מדהימה לא פחות: „זה היה רעיון של שבתאי צבי, אבל הרעיון נכשל."

באותו תחום, 53% ידעו להשיב נכונה על השאלה „מה ידוע לך על גדולי יהדות ספרד?" מבין 47% שהשיבו תשו־ בות לא־נכונות, היה אחד שקבע כי אלה הם חברי־הכנסת הספרדיים.

54% השיבו תשובה נכונה ומלאה ל־ שאלה „מהי המימונה?" אך גם כאן נמצאו רבים שהשיבו כי „מימונה היא אשתו של הרב מימון," או: „מימונה היתה ילדה קטנה בארץ שנאנסה ונרצחה."

בתחום ההומאניה ידעו 61% מ־ היה ויליאם שייקספיר. 39% ש־ השיבו תשובות לא־נכונות, ציינו כי „שייקספיר היה מנצח בקונצר־ טים," או: „הוא היה תורם גדול

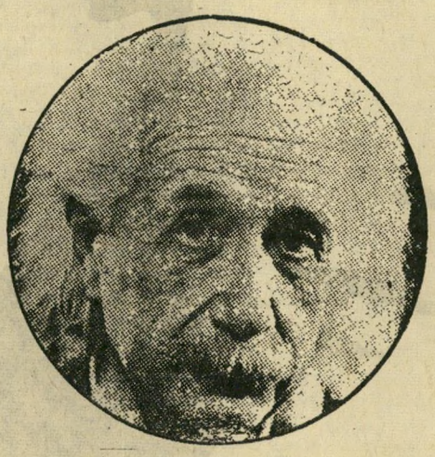

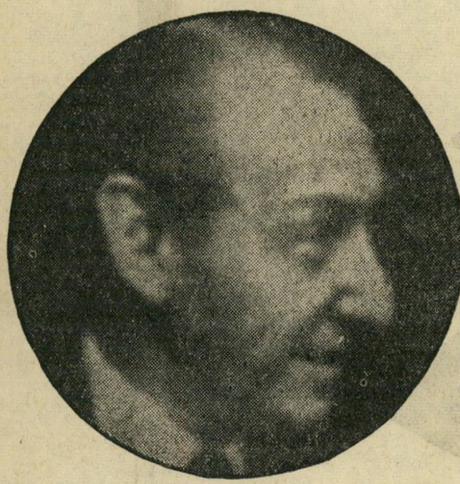

קלארספלד: חברת כנסת | איינשטיין: זמר פופולארי | ולדהיים: שכיר־חרב נאצי

תהשכלה של נבדקי הנציבות ל־8 שנות לימוד.

על רקע מימצא מדכא זה ניתן, אולי, להבין את הסיבות לסירבול ולנוקשות הביורוקראטית של המנגנון הממשלתי.

תשובות רבות מאלו שניתנו לשאלות הסקר של המכון למחקר חברתי־שימושי, יכולות לתסכל לא רק את אנשי מערכת־ החינוך, אלא גם את אנשי העיתונות, הרדיו והטלוויזיה.

לפתע מתברר שלאחוז בלתי־מבוטל מתושבי הארץ אין אף מושג קלוש בנושאים שהיו חייבים לדעתם לא רק מתקופת לימודיהם בבית־הספר, אלא גם מפני שנושאים אלה מופיעים יום־יום בכותרות העיתונים, ברדיו ובטלוויזיה.

ישראלי בן 25, אב לשני ילדים, ציין שקו־המשווה הוא קו־ההפ־ רדה בין ישראל למצריים, ולשאלה „מה ידוע לך על משבר האנר־ גיה?" השיב: „במקום נפט יש סולר."

נבדקי הסקר של המכון למחקר חברתי־שימושי, נשאלו 18 שאלות ב־ תחומי המדע, האקטואליה, היהדות ה־ הומאניה.

אולם, למרות שאחוז המשיבים מבין האוכלוסייה הכללית עלה על זה של המועמדים לעבודה במישרות ממשלתיות, כפי שצויין, הרי בסיכומו של דבר מסתבר כי אחוז המשיבים תשובות נכונות ומלאות הוא נמוך, ומעורר דאגה חמורה.

כך, למשל, בשאלות בתחום המדע. רק 33% מהנשאלים השיבו תשובה מלאה על השאלה מי היה אלברט איינשטיין. רבים השיבו כי הוא זמר שנות השיבעים (כנראה החליפו אותו באריק איינשטיין, שכבודו במקומו מונח). אחרים טענו כי זהו רחוב בתל־אביב, או שחקן־קולנוע.

רק 36% מהנשאלים השיבו תשו־ בה מלאה לשאלה „מה ידוע לך על זיקוי־חמה?" 21% מהם השיבו: „השמש נעשית חצייריח."

48% הסבירו נכונה את המושג „קרי־ מינולוגיה". אך גם כאן, למרות האחוז תגבוה־יחסית של בעלי תשובות נכונות,

נתנו רבים אחרים תשובות מצחיקות כמו „זה משהו הקשור לגן־ילדים." או: „אלי־ לה יוונית מפורסמת."

בתחום האקטואליה: על שתי השאלות — החלטה 242 ומשבר־האנרגיה, השיבו תשובה מלאה ונכונה רק 26% מהנשאלים.

קשה להאמין שאזרחים בוגרים של המדינה היו מסוגלים להמציא תשובות מטורפות כמו: „את הח־ לטה 242 חוקקו אנשי הכנסת־ הגדולה, והיא דנה בענייני טוהרה ומומאה."

בתחום היהדות, 39% ענו נכונה על השאלה „מה ידוע לך על אלטלנה?" רבים

למגבית." התשובה המוזרה ביותר בנושא זה היתה: „שייקספיר הוא כלם ניכחרת־הכרורגל של אנג־ ליה."

באותו תחום, לגבי אתונה, היו גירסות רבות מאד, אם־כי 70% השיבו תשובה נכונה. 30% הנותרים השיבו כי אתונה היא הנקבה של האתון, או „זה משהו מהעתיקות." אחת התשובות ציינה: „אתונה, בית־קפה מיזרחי ביפו."

הסופר המנוח ש"י עגנון, חתן פרס־ נובל לספרות, היה בוודאי מתפלץ אילו קרא את הסברי תושבי ישראל לשאלה בדבר יצירותיו. רק 39% מהנשאלים השיבו תשובה נכונה ומלאה.

החלק הארי מבין הנשאלים השיב תשובות מדהימות מאיך כמותן. עלה על כולם אחד הנש־ אלים, שהשיב: „ר"ר עגנון התי־ מחה בהפריית נשים עקרות באמ־ צעות הזרעה מלאכותית. הילדים שאותן נשים עקרות ילדו נחשבו, כאות־תודה, כיצירותיו."

כדי להעריך את איכות הידיעות של האוכלסיות השונות בישראל, פיצלו עורכי־המחקר את האוכלוסייה לשלוש תת־ אוכלסיות, לפי ארצות המוצא.

עורכי הסקר גילו כי ממוצע הידיעות בקרב אלה שהתחנכו בישראל או באירופה ואמריקה, זהה כימעט, ב־ עוד שהממוצע הוא באופן מובהק לרעתם של אלה שקיבלו את השכלתם באסיה־אפריקה.

אלה שלמדו באסיה־אפריקה נמוכים בידיעותיהם בכל רמות ההשכלה, מאלת שלמדו במקומות אחרים.

אלה שלמדו בארץ, ביצועיהם נופלים מאלה שהתחנכו באירופה־אמריקה עד לרמה של 9 שנות לימוד.

נקודת־האור של המחקר היא, כי רמתם של אלה שהשכלתם עולה על 10 שנות לימוד — גבוהה יותר בקרב המתחנכים בארץ, בהש־ ואה לאלה שהתחנכו באירופה־ אמריקה. זאת, כלי ספק, חישג חשוב למערכת־החינוך הישראלית.

השוואת התשובות המלאות והנכונות בין שלוש תת־האוכלוסיות מגלה, כי ההבדלים בין הקבוצות אינם גדולים. אולם, ההבדלים בין הקבוצות בתשובות חלקיות, מגלים כי אלה שהתחנכו בישראל נוטים יותר לתת תשובות חלקיות, אך נכונות, מאשר אלה שהתחנכו באירופה־אמריקה.

השוואת הבורות

זהו קטן מתוך מסקנות הסקר שבדק את רמת הידע הכללי של האוכלוסייה הישראלית. בהשוואה לרמת הידע של המועמדים למנגנון עובדי־המדינה. בסקר נכללו במתכוון חמש שאלות שהופיעו קודם־לכן בסקר של נציבות שירות־המדינה, שבחנה את רמת ההשכלה הכללית של המועמדים לעבודה במישרות ממשלתיות. כך, למשל, על השאלה הראשונה: „מה ידוע לך על אלברט איינשטיין?" השיבו רק 22 אחוזים מנבחני נציבות שירות־המדינה תשובה נכונה ומלאה; 19% השיבו תשובה חלקית; 27% השיבו תשובה לא־נכונה, ו־32% לא ידעו כלל מה להשיב. לגבי אותה שאלה, השיבו 33% ממרואייני מידגם האוכלוסייה הכללית תשובה מלאה ונכונה; 44% השיבו תשובה חלקית; 11% השיבו תשובה לא־ נכונה ו־12% לא ידעו כלל מה להשיב. בכל חמש השאלות מגלה המחקר, כי אחוז התשובות הנכונות שניתנו על־ידי המידגם של כלל האוכלוסייה האז־ רחית עולה על זה של המועמדים להתקבל לעבודה במישרות ממשלתיות.

השוואת התפלגות התשובות במידגם הנציבות עם מידגם כלל האוכלוסיה

השאלה	המידגם	תשובה מלאה	תשובה חלקית	תשובה לא נכונה	לא ידוע	%
איינשטיין	נציבות שרות המדינה	22	19	27	32	100
	המכון למחקר חברתי	33	44	11	12	100
ולדהיים	נציבות שרות המדינה	44	11	30	15	100
	המכון למחקר חברתי	68	13	7	11	100
החלטה 242	נציבות שרות המדינה	22	21	31	26	100
	המכון למחקר חברתי	26	45	12	18	100
אלטלנה	נציבות שרות המדינה	17	15	17	51	100
	המכון למחקר חברתי	39	21	13	27	100
שקספיר	נציבות שרות המדינה	35	32	17	12	100
	המכון למחקר חברתי	61	24	6	10	100

לה ולי

הסבון לאוהבים להיות יחד

לה ולי–הסבון לאוהבים להיות יחד.
ב-3 צבעים ובניחוח מיוחד
חדש מעץ הזית

עימות גלוי בין רבין לרמטכ"ל בכנס־קצינים ✶ ראש־הממשלה עזב את האולם לאות־מחאה ✶ רבין הישווה את התנהגות מפקד חיל־האוויר להתנהגות סבלי נמל־התעופה ✶ הרמטכ"ל מתערב בעניני מדינה וכלכלה

מרד המכוניות בצה"ל

שכן האלוף פלד, כתוקף תפקידו כמפקד חיל־האוויר, הוא אחד מבעלי המשכורות הגבוהות במדינה. כוודאי שהוא בעל המשכורת הגדולה ביותר בצה"ל, העולה אף על זו של הרמטכ"ל. שכן מילבד שכר יסוד של אלוף, הוא מקבל גם תוספת אקדמאית, בגין היותו מהנדס־טייס, ותוספת טיסה־פעילה, בשל היותו טייס פעיל. נכון, שגם עם כל תוספות אלה אין משכורתו מגיעה לזו של קברניט באל־על, למשל, אלא שלא נראה שהרפורמה, ה־מחייבת לנכות משכרו מס עבור שימוש ברכב צה"ל ובטלפון, תוריד את רמת־חייו.

לפי ההסדר שהושג בין צה"ל לבין האוצר, הרי הסכום החודשי המירבי בו ניתן לחייב את הכנסתו של בעל דרגה גבוהה בצה"ל עבור שימוש במכונית הוא 1440 ל"י. כלומר, זהו הסכום החודשי אותו רואים כאילו הרוויח מכך שאין הוא משתמש במכונית פרטית שהיא רכושו. לגבי אזרחים פשוטים המשתמשים במכוניות מסוג אלה העומדות לרשותם של אלופי צה"ל, מוערכת ההכנסה בסכום הגדול פי שניים וחצי.

על סכום זה חלים מיסים בשיעור מירבי של 60%. כלומר, גם אם מגיע בני פלד לתיקרת־המס ינוכו ממשכורתו הצה"לית 864 ל"י נטו, בשל השימוש במכונית ש־צה"ל מעמיד לרשותו. זו היתה יכולה להיות, כמובן, פגיעה בהכנסתו של האלוף. אלא שבמקביל הוא נהנה גם מכמה תיקונים של הרפורמה לגביו. לפי חישובים שנעשו, הרי ההפרש בהכנסה לרעתו עלול היה להסתכם ב־150 ל"י לכל היותר. ומכיוון שלחיילי צה"ל, כמו לכל אזרחי המדינה, הובטחה עד חודש אפריל 1976 אותה משכורת נטו שקיבלו לפני הנהגת הרפורמה, הרי שלמעשה לא היה האלוף פלד מפסיד אפילו אגורה אחת.

אלא שפלד הודיע כי הוא נלחם כנגד העיקרון ולא כנגד הפסד ההכנסה. היו באמתחתו נימוקים רבי־משקל, לפיהם אין לראות באיש צבא־הקבע שכיר רגיל שיש להחיל עליו את כל הגזירות המוטלות על שאר אזרחי המדינה. על עקרונות אלה,

האלוף פלד: הצדעה או אצבע משולשת?

לשווא ניסתה מכונת־ההכחשה הצה"לית לתקן את רישומו של ההלם בו הוכה הציבור. לא ניתן היה עוד להשיב את שנעשה.

היתה רק משמעות אחת למה שנעשה, למרות כל הניסיונות לתלות במעשה תילי תילים של הסברים ותירוצים: **כפעם הראשונה מאז ימי הבראשית של המדינה, ניתגלה לעיני העם ניסיון מובהק של הקצונה הבכירה בצה"ל לכפור בסמכות ובמרות של זרוע השילטון האזרחית.**

הפרשה החלה להתגלגל כשמועה. בעיקבות החלת הרפורמה במיסים, נלחש מפה לאוזן מזה כמה שבועות, מתכונן אחד האלופים הבכירים בצה"ל, לבטא את אי־השלמתו עם החלת הרפורמה על קצונת הקבע. בהפגנת־מחאה. הוא עומד להשבית את המכונית שהעמיד צה"ל לרשותו ולא לנהוג בה יותר בעצמו. בדרך זו הוא מתכוון למחות על שמוסיפים לשכרו את ערך השימוש במכונית ומחייבים סכום זה במס, אותו מנכים ממשכורתו הקודמת, כפי שדורשות תקנות־המס החדשות.

כעבור ימים אחדים ניתגלתה זהותו של מפגין המחאה בצמרת צה"ל: האלוף בני ימין („בני") פלד, מפקד חיל־האוויר. לעיתונות הסתננו ידיעות, שהסבירו צעד זה שהוא עומד לנקוט. הידיעות לא היו פרי ניחושיהם של עיתונאים. הן באו ממקורות המקורבים למפקד חיל־האויר, אם לנקוט בלשון המעטה, שידעו היטב את נימוקיו לצעד זה. היו אפילו שציטטו אותו ישירות כאילו הצהיר: „אעדיף לנסוע לעבודה באוטובוס!"

מכחינה אחת היתה זו הפתעה.

(המשך מעמוד 19)

טען, הוא נלחם כבר מיספר חודשים. עוד לפני שיושמה הרפורמה.

בני פלד צדק בכל אחד מטיעוניו. הוא ביטא לא רק את הרגשתם של קציני־קבע רבים, אלא גם את תחושתם של שיכבות רבות בציבור השכירים במדינה שהרפורמה במיסוי עשתה להם עוול.

הוא צדק בכך מאת האחוזים. אבל הוא גם שגה במאה אחוז.

„לא יכולים להסכים!"

כותו של כל מפקד בצה"ל שתהיינה לו דיעות משלו בענייני כלכלה ומיסים, ממש כמו שהוא זכאי להחזיק בדיעות פוליטיות משלו, חריגות ויוצאות־דופן ככל שתהיינה.

אבל שום שילטון דמוקרטי אינו יכול להרשות לעצמו שמפקד בכיר בצבא, יניקוט בצעדים כדי לממש את דיעותיו אלה. בפורטוגל יכול מפקד חיל־האוויר לצעוד בהפגנות־רחוב ולהפריח סיסמאות כנגד הממשלה. ישראל, למרבה המזל, עדיין איננה פורטוגל. וכאשר מפקד חיל־באוסן מוחלט. נכנענו לחחלטה כיוון שאנחנו צבא. נאבקנו ככל שיכולנו, אבל חוק זה חוק ופקודה זו פקודה ואנו מבצעים. אבל בשום פנים אין אנו יכולים להסכים לראות את הרכב לקצינים כתנאי שירות... יש התמרמרות גדולה בצבא ולפי דעתי, התמרמרות צודקת!"

הראיון עם מערכת ידיעות אחרונות לא נערך בשבוע האחרון. מוטה גור לא אמר את שאמר, בעיקבות התפוצצות פרשת בני פלד. **הראיון עם מוטה עוכב לפיר־סום במשך שבועיים על־ידי ראש־הממשלה יצחק רבין עצמו.**

העיכוב לא נבע בשל הפיסקה הנוגעת לרפורמה, אלא בשל דברים חמורים הרבה יותר אותם אמר מוטה בראיון. בתוקף תפקידו כממלא מקום שר־הביטחון, ששהה אותם ימים בארצות־הברית, מנע רבין את פירסום דבריו של מוטה. כאשר חזר שמעון פרס לארץ, העביר אליו רבין את הראיון ופרס הוא שאישר את פירסומו. אז התערב ראש־הממשלה ותבע למחוק מהראיון כמה קטעים שהיו עלולים להסעיר רוחות. גם בתוך הדברים שהותרו לפירסום כלולות כמה פיסקאות שתהיינה להן בעתיד השלכות חמורות.

אולם מוטה לא ידע מראש, כאשר אתו של הרמטכ"ל מוטה גור, אילו היתה סליטת־פה מיקרית. אלא שהיא לא היתה כזו. אי אפשר לנתק אותה ממערכת היחסים המורכבת והמסובכת, השוררת בחודשים האחרונים בין הרמטכ"ל לבין הממשלה, ובין הרמטכ"ל לבין ראש־הממשלה, יצחק רבין.

רבין עזב במחאה

רקע ליחסים אלה נובע במקורו ממינויו החפוז של הרמטכ"ל הנוכחי. רבאלוף מוטה גור נמסר בירושה לממשלתו של יצחק רבין על ידי משה דיין, שערב פרישתו מהממשלה כפה עליה מינוי רמטכ"ל כוזאנו.

אולם אם בשנה הראשונה עדיין חיו היחסים בין ראש־הממשלה לבין הרמטכ"ל יחסי עבודה קורקטיים, הם הלכו והחריפו בחודשים האחרונים. ההתנגשות הגלויה הראשונה בין הרמטכ"ל לבין רבין אירעה על רקע רצונו של רבין להחזיר את אלוף (מיל.) אריאל שרון לשירות בצבא הקבע. מוטה גור התנגד לכך בתקיפות. גם שר־הביטחון שמעון פרס לא הצליח לשכנעו לחזור בו מהתנגדות זו.

החלטתו של רבין למנות את אריק שרון ליועצו הביטחוני, מבלי שנועץ תחילה ברמטכ"ל ושר־הביטחון, היתה סטירת־לחי פומבית ראשונה לשניים. על רקע זה חידפו חיווקי הדיעות וגם היחסים האישיים. מוטה עשה צעד חסר־תקדים, כאשר התנגד לצירופו של אריק לסיור שערך ראש־הממשלה במעברי ההרים בסיני. בעמדותיו אלה הוא קיבל גיבוי מלא משמעון פרס.

אלא שגם פרס עשה בשבועות האחרונים צעד שהיה כו משום פגיעה ברמטכ"ל. כאשר החליט פרס למנות את האלוף ישראל („טליק") טל כעוזרו המיוחד, תבע מוטה כי טליק יפרוש מתפקיד־החירום שנקבע לו במילואים. „לא ייתכן," טען מוטה במידה רבה של צדק, „שאותו אדם יהיה ממונה מעלי במישרד־הביטחון וכפוף לי בצה"ל." טליק הציב כתנאי לקבלת מישרת היועץ את השארת ממקורות משרד־הביטחון הודלף לעתרות כי הביקורת שמתח ראש־הממשלה על עמדת הצבא בפרשת הרפורמה היא פגיעה מעליבה בפרס ובגור. אבל רבין לא נרתע מכך. כדי לתת תוקף לדעתו שלא הגיעה לידיעת הציבור, חזר עליה בפומבי.

„ב־28 שנות קיומו של צה"ל דאגו האחראים לכך שהצבא לא יהיה מעורב בוויכוחים פוליטיים, כלכליים או חברתיים," אמר רבין. **היתה זו נזיפה גלויה בשר־הביטחון וברמטכ"ל, עליהם הצביע רבין כאחראים להפגנת־המחאה של האלוף פלד.**

רבין מרד ראשון

„רבין הוא האחרון הזכאי לדבר על אי מעורבות הצבא בעניינים אזרחיים," העירו מקורבי פרס. הם הזכירו כי בשנת 1949, היה זה יצחק רבין, שהפר פקודה מפורשת של ראש־הממשלה ושר־הביטחון שאסר על קציני צה"ל להשתתף בכנס הפלמ"ח. כתוצאה מהפרת פקודה זו, שפורשה על ידי בן־גוריון כהתערבות גלויה של מפקד בכיר בצה"ל בנושא פוליטי, הועמד רבין על־ידי בן־גוריון. קידום הקאריירה הצבאית שלו עוכב, והוא יכול היה להגיע לתפקיד הרמטכ"ל רק אחרי הסתלקותו של בן־גוריון.

אלא שטענה מסוג זה היא בבחינת בומראנג למשמיעים אותה. שכן ביג'י היה מגיב בחומרה הרבה יותר גדולה משהגיב השבוע רבין בפרשת האלוף פלד. **אין ספק שהוא לא היה מהסס מלפטר את מפקד חיל־האוויר והרמטכ"ל מהצבא בעיקבות הדברים שהשמיעו נגד הרשות האזרחית.** במיקרים הרבה פחות חמורים הוא נהג ביד תקיפה ללא רחמים.

פרשת פלד החריפה את היחסים, המתוחים בלאו הכי, בין ראש־הממשלה ושר־הביטחון, הביאה אותם לידי עימות גלוי בישיבת הממשלה שנערכה השבוע. כאשר קבל פרס כי רבין לא מצא לנכון להיועץ בו בטרם החליט על עמדתו ותגובותיו השיב לו רבין בסיגנון חסר־תקדים: „לא

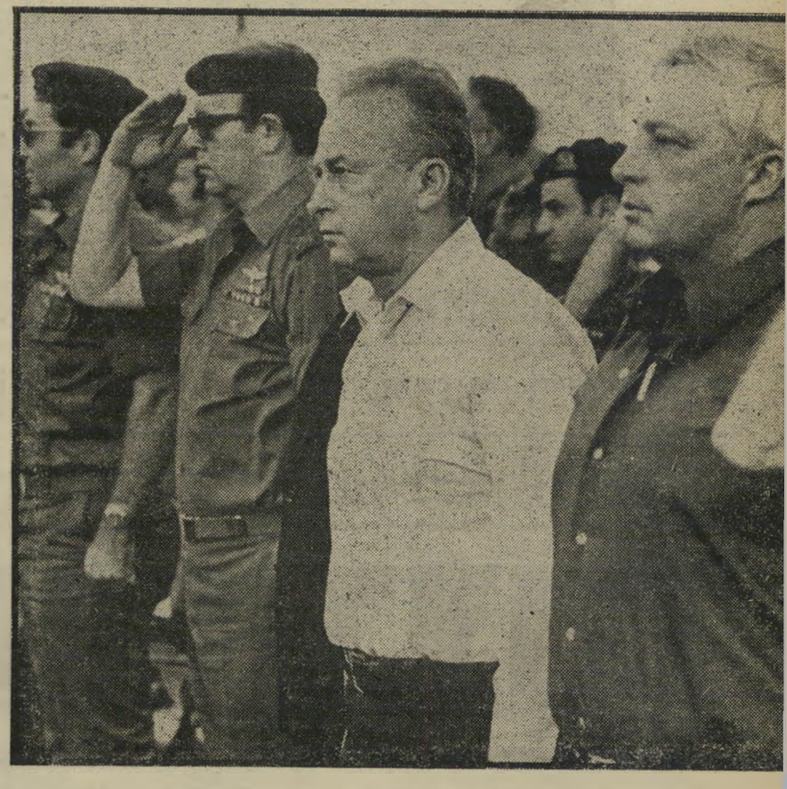

רבין בין אריק ומוטה: מי פה המפקד?

האוויר מודיע כי יעמיד את רכבו הצה"לי ולא ישתמש בו כמחאה על מדיניות־המיסוי לגבי צה"ל, עליה החליטה הממשלה — **אין כל הבדל בין צעד כזה לבין מפקד שהיה מחליט להחזיר למשלחה את אותות־המיוחמה שלו במחאה על הנסיגה מסיני.**

רק כאשר, בעיקבות הפירסום והתהודה הציבורית, הסתברה לאלוף פלד חומרת מעשהו, הוא ניסה לחזור בו. באמצעות דובר צה"ל הופצה גירסה אידיאולוגית לתירוץ מעשהו. כל אמצעי־התיקשורת גוייסו כדי להסביר לציבור כי הוא לא הובן כראוי, כי אין בכוונתו לנקוט בכל צעד מחאה, וכי לא רק שהוא אינו מתנגד לרפורמה, אלא שהוא מחייב אותה ורואה בה פתח הצלה למוסר המיסים במדינה. „העניין הוא אישי, פרטי וסמלי..." ניסו להסביר את צעדיו. היה זה מאוחר מדי. שכן, מה שצה"ל ניסה להציג כבעייה פרטית של בני פלד, שאיננה למעשה בעייה, הפך לעניין כלל צה"לי.

האלוף פלד לא היה נוקט בצעדים שנקט לולא קיבל את גיבויו המלא של הרמטכ"ל, רב־אלוף מרדכי („מוטה") גור. והנה, מפיו של מוטה גור עצמו, מסתבר שמה שעשה פלד לא היה מעשה פרטי, אישי וסמלי, אלא ביטוי תחושה של הפיקוד העליון כולו.

בראיון שפורסם ביום השישי האחרון בידיעות אחרונות אמר הרמטכ"ל: „לפי הערכתי הרפורמה כלפי צה"ל בשאלות הרכב, הטלפונים והדיור, היא לא צודקת אמר את הדברים, שהם יתפרסמו רק אחרי פיצוץ פרשת פלד. **למעשה היה זה הוא שהכריז בשם צה"ל מילחמת־מחאה כנגד מדיניות־המיסים של הממשלה.** הצהרה בסיגנון „רפורמה לא צודקת באופן מוחלט!", „בשום פנים אין אנו יכולים להסכים...!" ו„יש התמרמרות גדולה בצבא, לפי דעתי התמרמרות צודקת!" — **אינה יכולה להתפרש אלא כמרי גלוי של חזרוץ הצבאית כנגד חזרוץ האזרחית של השיי־טון.**

הרמטכ"ל יכול לדגול בכל אותן דיעות אותן הביע בראיון. אבל ברגע שהוא נותן להן ביטוי פומבי מעל דפי העיתונות ומכריז עליהן ברבים — זה עיר־עור ברור על סמכות הממשלה.

אין כל הבדל בין התבטאות ביקורתית של הרמטכ"ל בשאלות כלכליות לבין התבטאותו בשאלות מדיניות. אילו היה מצהיר בראיון עיתונאי כי „לפי הערכתי הנסיגה מסיני היא בלתי צודקת באופן מוחלט. נכנענו להחלטה כיוון שאנחנו צבא. נאבקנו ככל שיכולנו, אבל חוק זה חוק ופקודה זו פקודה ואנו מבצעים. אבל בשום פנים אין אנו יכולים לראות את סיני בידי המצרים..." — לא היתה חומרת ההצהרה נופלת מזו שהצהיר בשאלת הרפורמה.

הרמטכ"ל הוא העומד מאחרי מרד המכוניות בצה"ל, ולאו דווקא האלוף פלד, שסביבו התרחשה כל המהומה.

אפשר היה להתייחס בסלחנות לשגיאתו של הרמטכ"ל, אילו היתה סליטת־פה מיקרית. אלא שהיא לא היתה כזו. אי אפשר לנתק אותה ממערכת היחסים המורכבת והמסובכת, השוררת בחודשים האחרונים בין הרמטכ"ל לבין הממשלה, ובין הרמטכ"ל לבין ראש־הממשלה, יצחק רבין.

פרס ורבין: מי יצית את האש?

תפקיד־החירום בידיו. פרס נכנע לתביעותיו של טל וייצר בכך קרע גלוי ראשון עם הרמטכ"ל.

כשהוא לחוץ משני העברים בידי שני מומחים ביטחוניים בעלי שיעור קומה — אריק מצד אחד וטליק מצד שני — חל פיחות במעמדו של הרמטכ"ל כאישיות הביטחונית הכבירה ביותר במדינה. על רקע זה התחדדו היחסים בינו לבין רבין, הביאו לשורה של התבטאויות הדדיות חריפות ולחרושת לחישות בדבר כוונתו של ראש־הממשלה לחפש ולקבוע יורש לתפקיד הרמטכ"ל.

הדברים הגיעו לשיא באירוע שנערך לאחרונה. ראש־הממשלה ביקר בחריפות את צעדו של האלוף פלד, **זאת אף עזב אירוע מפויים כאקט של הפגנתי־מחאה.**

שמעון פרס מיהר להתייצב לציד־ו של הרמטכ"ל.

ראיתי צורך לדבר איתך על כך."

קשה היה להגדיר את היחסים שנחשפו השבוע בצמרת, כדוגמא אידיאלית לעבודת־צוות וליחסי שיתוף והבנה. בפעם הראשונה, מאז תקופת כהונתו של פינחס לבון כשר־הביטחון בממשלתו של משה שרת, נחשף לעיני הציבור מאבק הכוחות המתנהל בין ראש־הממשלה לבין ראשי מערכת־הביטחון.

תהיה זו אשליה להניח שהמאבק הסתיים עם הודעתם של שר־הביטחון והרמטכ"ל, כי הם מקבלים את הכרעתו של רבין בעניין וכי צה"ל לא ייאבק עוד לשינוי שיטת המיסוי לגבי קציני־הקבע. **פרשת מרד־המכוניות רק החריפה את המאבק בין ראש־הממשלה מצד אחד ושר־הביטחון והרמטכ"ל מצד שני. היא גרמה למצב כזה לא יהיה ליצחק רבין מנוס מקבלת החלטות חותכות בקשר למערכת־הביטחון בעתיד הקרוב.**

העם

משבר של אמון

אין סיכוי לשינוי — היתה התחושה שהציתה את הזעם נגד צעדיה הכלכליים של הממשלה

פיחות הלירה והצעדים הכלכליים הנוספים שנקטה הממשלה במקביל, לא היו בבחינת גזירה שאין הציבור מסוגל לעמוד בה. השפעתם המוחשית בטווח הקצר לא היתה חמורה ולא היה בה כדי להרע את מעמדה של אף מישפחה בישראל. אם הושמעה ביקורת צודקת כלפי מדיניות הממשלה, היתה זו דווקא הביקורת שטענה כי הצעדים היו פשרניים מדי ואין בהם כדי לפתור אפילו בעייה אחת בפניה ניצב המשק הישראלי.

אולם תגובת הציבור כלפי הצעדים הכלכליים, עליהם החליטה הממשלה, היתה בלתי צפויה. שביתות־מחאה ספונטאניות הציפו את הארץ לכל אורכה. התבטאויות הפועלים ואנשי ועדי־העובדים כלפי הממשלה וההסתדרות היו חריפות מאשר בעבר. אש של תסיסה זועם התלקחה בקרב שיכבת ציבור השכירים במדינה, כשעיקר הזעם מופנה דווקא נגד ההסתדרות.

לכאורה לא היתה כל הצדקה להתמרמרות שאיימה לערער שוב את יחסי העבודה במשק. ההחמרה במצבה הכלכלי של המדינה, המביאה אותה אל סף שואה, ברורה לכל. אין צורך במסע הסברה כדי לשכנע את הציבור מה היא המשמעות של הידלדלות רזרבות מטבע־החוץ וצימצום הייצוא. העם היה מקבל בהבנה צעדים מוגיטאריים חמורים הרבה יותר מאלה שננקטו לפני שבוע, אילו הם היו מלווים באמונה כי יש בהם כדי להבריא את המשק ולחוות חסנית בכיוון בו מדרדר המשק.

אם נוצר זעם המוני הוא נבע מהעדר תיקווה שכזאת. יותר מאשר כל גורם אחראית דווקא הממשלה להיווצרות מצב בו תחושת השכירים היא של חוסר תכלית ותוחלת.

אפילו בתחום מדעי טהור כמו הרפואה, מוכרת חשיבותו של הגורם המופשט הנקרא תיקווה. רופאים יודעים, כי הפחת תיקווה בלב חולה־אנוש שלקה במחלה־ממארת, שאינה מותירה לו סיכוי־חיים, יש בה כדי להאריך את חייו ובמקרים נדירים אפילו לסייע לו להתגבר על המחלה. העדר התיקווה ואובדן הסיכויים רק מחמירים את מצבו של החולה.

זה מה שאירע לעם בעיקבות הפיחות האחרון — אובדן התיקווה להבראה כלכלית.

ההסתדרות — דחיית. הממשלה נגה מצד אחד כאילו אין קשר בין פעולותיה לבין מצבו החמור של המשק. היא לא קיצצה בתקציבה. תביעות לאירגון מחדש של המנגנון וצימצום משרדים נדחקו אל מתחת לשולחן בשל סיבות קואליציוניות.

באותו שבוע עצמו בו גזר על הציבור גזירות של מיסים והעלאות מחירים, הגיש שר־האוצר יהושע רבינוביץ' לבית־המישפט העליון תצהיר לפיו הוא מבקש להתיר לו לחלק עשרות מיליוני ל"י לכיסוי חובות המיפלגות. שר המיסחר־והתעשייה, חיים בר־לב, שהתקנות החדשות נוגעות למישרדו יותר מאשר לכל מישרד אחר, אפילו לא מצא לנכון להפסיק את ביקורו בארצות־הברית ולחזור לארץ.

כל ההבטחות על העמקת הגבייה בקרב ציבור העצמאיים ומשתמטי־המס, ועל ניסיון לאתר את המשק השחור, ניתגלו כחסרות כיסוי.

ההסתדרות, בהנהגתו של ירוחם משל, היתגלתה כנמר של נייר. דחליל ייצוגי חסר כל השפעה, שהממשלה מזלזלת בו ומתעלמת ממנו.

כל הגורמים האלה יחד חברו ליצירת מועקה סוציולוגית העלולה להתפתח למימדים מסוכנים. התחושה של אין סיכוי לשום שינוי וכי מה שצפוי הוא רק גרוע יותר מהקיים — תחושה שהממשלה נושאת באחריות לה — היא שהולידה את אחד ממשברי־האימון הגדולים בקרב העם.

WELLA

בטאון מקצועי לספרי ישראל

לציבור חספרים בישראל!

אנו שמחים להודיע על הופעת

שיער

בטאון מקצועי לספרי ישראל

ובו חומר מקצועי מגוון
וכתבות על ארועים מעניינים בשטח המקצוע
שישלח בדואר לכל מספרה בארץ

*

מספרות חדשות וספרים אשר שינו כתובתם ומעוניינים בקבלת החוברת, מתבקשים להודיע על כתובתם המדוייקת לחברת "וולה", ת"ד 1365, ירושלים

בברכת שנה טובה ופוריה

WELLA

הנהלת אינטרקוסמא—"וולה"
ירושלים

"וולה" - מוניטין בינלאומי לקוסמטיקת השיער

תעריפון המנויים של העולם הזה
החל מ־1.5.75

	לשנה בלירות			ל־½ שנה		
	מחיר העיתון	הוצאות משלוח	ס"ח	מחיר העיתון	הוצאות משלוח	ס"ח
• דמי המנוי בארץ	180	+ 16	= 196	92	+ 8	= 100
• לכל ארצות תבל בדואר רגיל	180	+ 32	= 212	92	+ 16	= 108
דמי המנוי לארצות חוץ בדואר אוויר						
• לכל ארצות אירופה ואיראן	180	+ 70	= 250	92	+ 36	= 128
• לקפריסין	180	+ 56	= 236	92	+ 29	= 121
• לארה"ב ולקנדה	180	+ 120	= 300	92	+ 62	= 154
• לאוגנדה, טנזניה, אתיופיה, גאנה, קניה, ניגריה, חוף השנהב, תאילנד	180	+ 112	= 292	92	+ 58	= 150
• למקסיקו	180	+ 117	= 297	92	+ 60	= 152
• לדרום־אפריקה, זמביה, רודזיה, ונצואלה	180	+ 156	= 336	92	+ 80	= 172
• ברזיל, ארגנטינה, קולומביה, פרו ויפאן	180	+ 200	= 380	92	+ 102	= 194
• לאוסטרליה וניו־זילנד	180	+ 196	= 376	92	+ 100	= 192
• לפנמה	180	+ 170	= 350	92	+ 87	= 179

במדינה

פזורה

האפיפיור והרב

יהודי העולם נושאים נפשם לישראל — אך מוחם נתון למנהיגי ארצות פזורתם

יהודים התומכים במישטרים שאינם מקובלים על ממשלת ישראל וההסתדרות הציונית, הם בדרך־כלל „אכולי שנאה עצמית" לפי המינוח הרישמי, כפי שמלמדים אותו בסמינרים של מרכז־ההסברה, בקורסים לשליחים של הסוכנות היהודית או בבתי־הספר הממלכתיים במדינת ישראל.

בני הדת היהודית התומכים במישטרים סאשיסטיים, בדיקטטורות צבאיות או ברודנים מושחתים במדינות שונות סביב כדור־הארץ — הם שליחים נאמנים של הסולידאריות היהודית הבינלאומית. כזה הוא, למשל, אחד בשם אדולפו יענקלביץ', ניספח־ההסברה של מישלחת צ'ילה לאירגון האומות המאוחדות. יענקלביץ', פרופסור לתיקשורת המונים באוניברסיטה של סנטיאגו, נושא בגאווה את שמו, שאילולא בא לו מהוריו החוקיים, היה נדמה כאילו הודבק לאישיותו האקדמאית הרישמית על־ידי עיתון אנטישמי גרמני משנות השלושים.

ה„כנר" נאסר. במאמר גלהב ותקיף לניו־יורק טיימס, גינה בשבוע שעבר יענקלביץ' את האמריקאים הסבורים, והמאשימים כאילו הסי־איי־אי הפילה את מישטרו של סלוואדור איינדה, לפני שנתיים בדיוק במרחץ־דמים שבו נרצחו מאות יהודים בין חמשת אלפי הצ'יליאנים שנטבחו.

אחד הנימוקים שיענקלביץ' מביא לשלילת ההאשמות המקובלות גם על הימין האמריקאי: „לא ייתכן שמהפיכת־הנגד לאיינדה בוצעה רק בעזרת שמונה מיליון דולר שנתקבלו מהסי־איי־אי, הצ'יליאנים לא היו מוכרים את עצמם במחיר כל־כך נמוך."

יענקלביץ' אינו היהודי היחידי המשרת את ממשלת הרודנים הצ'יליאנית. שרוב שריה ופקידיה הבכירים הם נאצים צ'יליאנים ופושעי־מילחמה בני מישפחות גרמנים שהיגרו בשנות הארבעים מגרמניה המנוצחת לדרום־אמריקה.

בירושלים יושב כיום יהודי אחר, ד"ר סמואל לייזר, שהוא שגריר צ'ילי בישראל והמייצג בארץ היהודים את הממשלה שאסרה את הצגת הסרט כנר על הגג בארצו, בטענה כי „הסרט פוגע בריגשות האזרחים."

בידוד מוחלט. אחרי ששתיקתן הרועמת של הדמויות היהודיות הרישמיות בכל העולם — בפרשת הטבח בוויאטנאם, הפלישה התורכית לקפריסין, הרעב בבנגלה־דש והשמדת־העם בביאפרה — תועדה בסיפרי־ההיסטוריה לדורות הבאים, רשמו שליחי הדת היהודית אותקלון נוסף לחובתם בשבוע שעבר: אפילו האפיפיור גינה את ממשלת ספרד הקאתולית, אחת הממשלות היחידות המקיימות מישטר קאתולי אדוק בארצן. אבל אף רב ראשי יהודי אחד לא הצטרף למבול המחאות נגד הוצאתם להורג של חמשת לוחמי־החירות הספרדיים.

למנהיגי המימסד הדתי בישראל היו סיבות טובות לשתוק, מול הגוויות על הגרדומים של פרנקו, אלה הרי הוגדרו כ„טירוריסטים". ישראל אינה יכולה להרשות לעצמה לגנות הענשת אנשי־טירור, גם אם היא עצמה אינה מחילה עונש־מוות. אבל מנהיגי יהדות העולם, אינם כבולים בכבלים אלה.

בכל המדינות שהתקוממו, נגד מעשי התלייה בספרד, הצטרפו אנשי הרוח והדת לגינוי המעשים. רק מנהיגי הקהילות היהודיות באותן מדינות המשיכו בשתיקתם.

העולם עדיין אינו כולו נגד היהודים, כשם שממשלת ישראל מנסה להוכיח, בכישרונה המצוי להסברה — אך הסימנים לתהליך שכזה, מתרבים והולכים. המנהיגים הרישמיים של הדת היהודית והמנהיגות המדינית שלה עושים כל שביכולתם להביא לבידודה המוחלט, שהוא ללא ספק משאת־נפשם של הקיצונים־הלאומנים, שממשלות כצ'ילה וספרד הן האידיאל המדיני שלהם ודוגמה למשאת־נפשם בישראל.

לא בי האשם!

שהדלק התיקר

לתשומת לבך:

מחירי הנסיעה בתחבורה הציבורית נשארו כבעבר.

נסה אותנו.

בתודה

המחלקה ליחסי צבור

Doy

חדשות המשטרה

ירחון המשטרה בארץ ובעולם

* ירחון „חדשות המשטרה" מביא אליך בצבעים טבעיים את עולם המשטרה ומלואו * פרשיות מסעירות ומרתקות מהארץ ומהעולם בצד כתבות בנושאי משפט; קרימינולוגיה ופשע * עולם שלם של מתח, מסתורין — עניין והנאה...

* „חדשות המשטרה" מופיע מדי חודש — להשיג בכל הקיוסקים *

הצעה חד־פעמית: אם אתה מעוניין בגליון לדוגמא של „חדשות המשטרה" — כתוב אל מח' המנויים ת.ד. 14011, תל־אביב.

הפצה: „גד", צ'לנוב 13, תל־אביב.

מיבצע מיוחד לחיילים

כל חייל שיחתום בחודש אוקטובר מינוי על

„העולם הזה"

יקבל הנחה של 40%

השבועון יישלח רק לדואר הצבאי

גיטרות * אקורדיונים
כלי־נשיפה * אורגנים
מיתרים * תופים

השאלה ♦ מכירה ♦ תיקונים

גינזבורג מוסיקה

אלנבי 48 (ליד רח' גאולה) ת"א.

טל: 03-57773

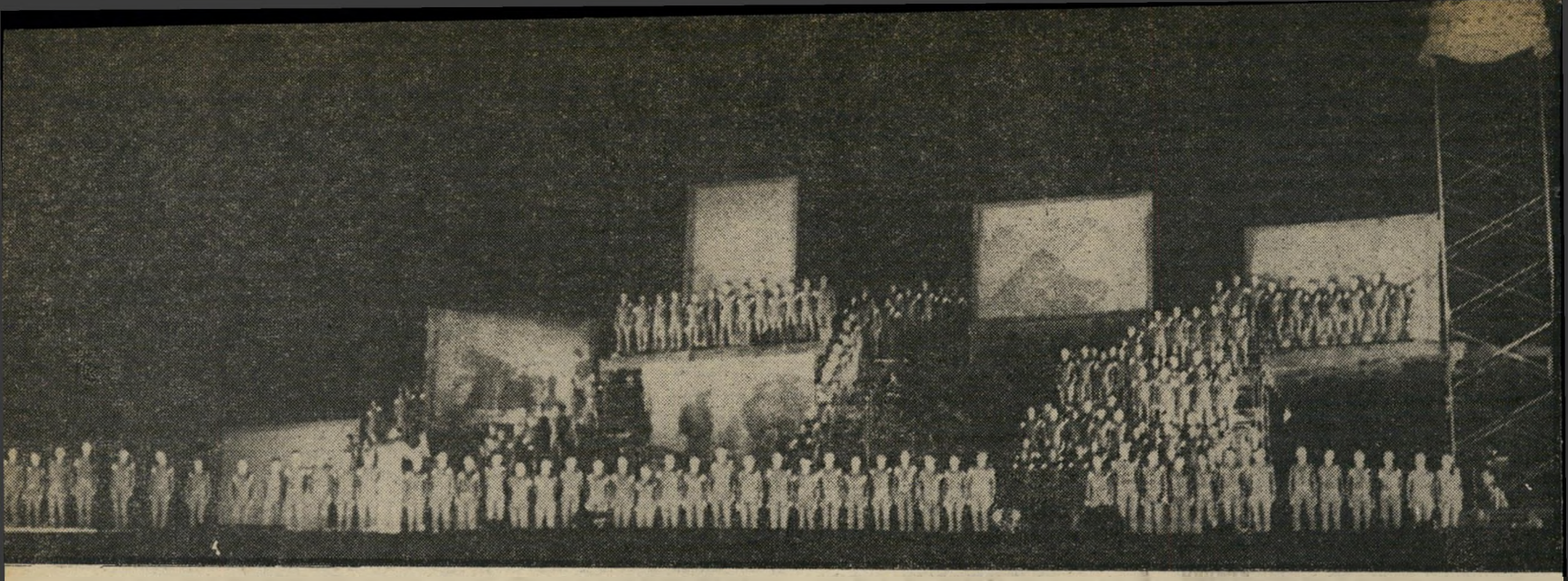

מאות אלפי לירות הושקעו במופע שנועד להעלות מוראל - והקהל ברח באמצע

ביזיון השיריון

את המהומה המשפילה ביותר בתולדותיהם, לא ספגו גייסות־השיריון של צה"ל במילחמת יום־הכיפורים. היא הוגתה עליהם שנתיים אחר־כך, השבוע, דווקא ביום חגם.

לקראת יום גייסות־השיריון, הנערך מדי־שנה, תיכננה הפעם מיפקדת־החיל עצרות־המונים, שנועדו למשוך קהל של כמאה־אלף איש לחזות בהישגי החיל וב־תפארתו. עבור אלה הוכן חיזיון־ראווה המוני, נוסח סירטי ססיל בי דה־מיל — פירוטכני וטכניקולורי, בהכנת החיזיון, שהוצג שלוש פעמים רצופות בפארק הירקון בתל־אביב, הושקעו מאות אלפי לירות במזומן, שלא לדבר על רבבות

עמוס אטינגר

יגאל לב

קהל שאינו אוהד־טעם במיוחד. כשתפסו את הפריצים, החלו אלפים לנהור הביתה, בעיצומו של החיזיון.

לפני שנה, כשנערכה עצרת־שיריון דומה על תלולות הים שליד הקאונטרי קלאב, היו האפקטים האור־קוליים נילווים בילבד ל־תוכן. הפעם הם הפכו לעיקר. להבטחה כי השנה ייערך האירוע בסיסמה „האדם שבשיריון", לא היה כל כיסוי. תחת זאת דיקלמו הקריינים, בפאתוס, גיבוב של מלל נבוב, שנשמע כפארודיה מאקאברית.

האחראים־לכאורה לביזיון היו שניים: הקימונאי עמוס אטינגר, המייצר חגיגות־מילחמה בסרט נע, שביים את המופע, וה־עיתונאי יגאל לב, שעשה לעצמו חיים קלים והרכיב את המסכת מקטעים שעזר מספר־המילחמה, שמש שחורה שחיבר.

אבל האשמים האמיתיים הם אלה שאיפשרו להציג בפני עם ועדה את הדבר הנורא הזה. מפקד חיל־השיריון לא קנה חתיל בטנק. הוא סיקח אישית על אירגון המופע ותוכנו, ידע מראש מה הוא הולך למכור לחיילים ולאורחים. אם לא הזה מראש את הביזיון הצומח להתחולל, זהו הכישלון האישי שלו. אין בכך כדי לפגוע בכישוריו כמפקד גייסות־השיריון, אבל אין זה מעיד גם על חוש־אבחנה והבנה רבה בהרמת מוראל.

מוראל לא קונים בכסף, בצבעים זוהר־נים, ובמלל בומבאסטי.

אפשר למצוא רק נחמה אחת בכישלון המהפיר הזה: שהוא יהיה האחרון. ספק אם אחרי הביזיון הזה יעז עוד מפקד כלשהו בצה"ל לנסות להעלות את מוראל חייליו באמצעי־עגישה אכזריים כגון אלה.

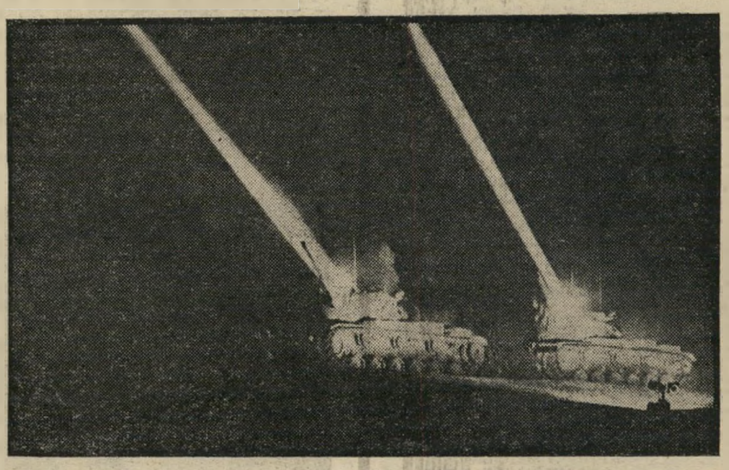

מחול הטנקים

אלומות־אור מזרקורי טנקים מאירות את שמי פארק הירקון בתל־אביב, שם נערך המופע האור־קולי של יום גייסות־השיריון, שנועד למשוך רבבות ואיכזב את הצופים בו בשל רמתו הירודה.

שעות־עבודה של חיילי צה"ל ומאות שעות־מנוע יקרות של טנקים וכלי־רכב צבאיים אחרים. החיזיון הפך ביזיון.

ערב יום־הגייסות, בנסיונו לדחות את הביקורת על הביזבוז הכרוך במופעי־ראווה מסוג זה, דווקא בתקופת משבר כלכלי, טען האלוף משה („מוסה") פלד, מפקד גייסות־השיריון: „זו שאלה של מוראל. אי־אפשר לוותר על האירוע ה־מרכזי הזה. אי־אפשר לעשות צבא המבוסס רק על אימונים, על ימ"חים ועל נשק. יש גם צרכי־נפש של מוראל!"

בתום החגיגות יכול היה האלוף פלד רק להצטער על שלא ויתר עליהן, זריקת־הצידוד למוראל כימעט שקטלה אותו. מה שנועד לגבש את רוח החייל, רק בייש אותו. ומה שהתיימר למשוך שנתונים חדשים המתגייסים לצה"ל לחיל־השיריון, ניתם מהכומתות השחורות.

„האירוע המרכזי", זת שאמור היה להעלות את המוראל, היה מהווה עלבון אפילו לחיל־השיריון הסעודי. היתה זו מסכת עלובה ומצועצעת ברמה של גן־ילדים מפגרים, קאקופוניה של יריות, פיצוצים, תיפאורה זרחנית, שקופיות מטושטשות ומיפלצות־פלדה. קיטש לוואנטיני חסר־תוכן, נטול רגש ושאר־רוח.

הביאו לשם אמנים כמו חנה מרון ויהורם גאון. מאות חיילים פערו סיות במקהלת גברי השיריון. מאות חיילים נוספים השתפו בהתעמלות רשלנית. אבל בכל אלה לא היה כדי לחפות על חוסר־הטעם המזוויע. בחוש נסתר חש חלק ניכר מהמוזמנים בקאטאסטרופה המתרגשת ובאה. כמחצית מארגזי־התחמושת שהוכנו כמושבים לקהל הצופים נותרו מיותמים. האחרים התייתמו מיושביהם זמן קצר אחרי שהחל המופע. זה היה קצת יותר מדי, גם עבור

אוי לעיניים!

שורת הנכבדים באירוע המרכזי של יום גייסות־השיריון יושבת, כמו כל הקהל, על־גבי ארגזי תחמושת שהונחו על הדשא. מימין לשמאל נראים הרמטכ"ל, רב־אלוף מרדכי גור, מפקד גייסות־השיריון האלוף משה פלד ואשתו, שר־הביטחון שמעון פרס, ושר החינוך אהרון ידלין.

התעשייה האווירית

בעייה אסתטית

יו"ר מועצת המנהלים שותף למישרד המייצג חברות הפוחרות עם התעשייה־האווירית

בחודש אוגוסט 1965, התקיימה פגישה סודית בלישכתו של ראש־הממשלה ושר־הביטחון דאז, לוי אשכול.

בפגישה השתתפו פקידים בכירים ממערכת הביטחון — מהתעשיה־הצבאית ומהתעשיה־האווירית. נושא הפגישה היה אירגון הבחירות לכנסת, כשהמגמה היא לשכנע את אלפי פועלי מערכת־הביטחון, להצביע בבחירות שעמדו להיערך, עבור מפא"י.

בפגישה נכונות לאשכול אכזבה קשה. ראשי התעשיה־האווירית לא הסכימו להיתרם למאמץ המפלגתי, משום שהיו אוהדי רפ"י, אשר רצה באותה שנה, בפעם הראשונה, לבחירות לכנסת. כל נסיונות השידול של אשכול עלו בתוהו. התעשיה־האווירית לא „תרמה" את פועלית כאיש אחד, למפא"י.

אשכול שמר את הדבר בליבו והחליט לנקום.

חודשים ספורים אחרי הבחירות, שנסתיימו בנצחון מפא"י ובתבוסת רפ"י, מינה לוי אשכול את עורך־הדין מיכאל פירון, כיושב־ראש מועצת המנהלים של התעשיה־האווירית.

היה זה מינוי פוליטי מובהק שראשי התעשיה־האווירית קיבלוהו בחרדה. פירון היה ידוע כנאמן־קנאי של אשכול וכחבר מפא"י מסור. הוא נישלח לתעשיה־האווירית כדי לפקח עין על צמרת החברה הידועה באהדתה לרפ"י. אלא שבמרוצת השנים הפך פירון לחלק מהתעשיה־האווירית. הוא הזדהה עם המיפעל, ולמרות שאינו מקבל שכר עבור כהונתו הוא מסור לו בלב ובנפש.

ניגוד אינטרסים. זמן קצר אחרי שהחל פירון בכהונתו, הוא ניצב בפני בעייה אסתטית. מישרדו מייצג את חברת קונסולידיטד אנטרפריס בע"מ, שבעלי המניות שלה היא חברת בקונאג אסוסבליש מנס הרשומה בואדוץ, ליכטנשטיין, ואילו אחד משני מנהלי החברה, הוא עורך־דין יהודה קרני, שותפו למישרד של פירון.

לחברה זו שש חברות בת. אחת מהן, חברת אורלייט אינג'ינירג בע"מ ניכנסה לשותפות עם התעשיה־האווירית.

חברת אורלייט והתעשיה־האווירית רכשו במשותף בית־חרושת שעסק בייצור סירות־מירוץ מפיברגלס, הסבו את הייצור לחלקי מטוסים העשויים מאותו חומר.

פירון היה מודע לעובדה כי תיתכן התנגשות אינטרסים בין תפקידו כיו"ר מועצת־המנהלים של התעשיה־האווירית, לבין תפקידו כבעל מישרד עורכי־דין. המייצג את החברה הפרטית שנכנסה לשותפות עם התעשיה־האווירית ותעלולה להימצא עמה בסכסוכים כספיים או משפטיים.

הוא כינס את מועצת־המנהלים של התעשיה־האווירית, הצהיר בפני כל הנוכחים כי מישרדו מייצג את חברת אורלייט שניכנסה לשותפות עם התעשיה־האווירית וכי שותפו למישרד, יהודה קרני, משמש כאחד ממנהלי החברה. פירון הודיע כי מישרדו לא ייטול כל חלק במיקרה של סיכסוך מישפטי בין אורלייט לתעשיה־האווירית.

היתה זו הפעם האחת היחידה בה דיווח פירון למועצת־המנהלים על קשרים בין מישרדו לבין חברות פרטיות הסוחרות עם התעשיה־האווירית.

מחיקות במיכרז. במהלך הסיכסוכים האחרונים שנתגלעו בין קבוצת האופוזיציה בקרב עובדי התעשיה־האווירית והנהלת המיפעל, הועלה חשד לגבי כשרותו של מיכרז מסויים. היה זה מיכרז מס' 33/32952 מה־14 במרס 1974, בו השתתפה גם חברת ג'נרל אירוספייס ישראל בע"מ (ג.א.ל.) המוכרת מתכות לתעשיה־האווירית.

בהצעת המחיר של ג.א.ל., שזכתה במיכרז, היו כמה מהצעות המחיר של פריטי הציוד מחוקות ובמקומן נרשמו סכומים אחרים, בעט.

או הסתבר כי ג.א.ל. היא חברת־בת של חברת אורלייט, המיוצגת על ידי מישרד עורכי־הדין בו שותף פירון. נוכח הטענות שהועלו בדבר אי־כשרות כביכול של המיכרז, נבדקה הפרשה. הסביר דובר התעשיה־האווירית, אלקנה גלי:

„בדקנו את הנושא. כמעט כל ההזמנות במיכרז מתוקנות. הדבר נובע מכך שכאשר חתמנו על הסכם עם ג.א.ל. הובטח לנו שהם ייבאו ציוד לארץ וייאחסנו אותו על חשבונם במחסנים שלהם. כאשר אנו זקוקים למשהו אנו מושכים אותו מהמחסנים. אנו בודקים את המחירים המוצעים על־ידי ספקים אחרים, מודיעים לחברת ג.א.ל. מה היתה הצעת המחיר הנמוכה ביותר שקיבלנו ומאפשרים להם לתקן את המחירים ולהגיש הצעה בגובה המחיר הנמוך ביותר שהוגש. אם הם מסכימים — הם מקבלים את ההזמנה. במקרים שזה לא משתלם ויש הצעות יותר זולות, מקבלים אחרים את ההזמנה."

סוחרים אלמונים. כאשר נשאל עורך־הדין פירון אם אינו רואה פגם ציבורי בעובדה שהוא משמש מצד אחד כיו"ר מועצת־המנהלים של התעשיה־האווירית ובאותו זמן מייצג מישרדו חברות הסוחרות עמה, השיב: „אינני איש־ציבור והנושא אינו מעניין את הציבור. איני רואה בכך כל טעם לפגם. אם היה פגם, זה היה לפני שנים, כאשר מישרדי קיבל על עצמו את ייצוג החברות. אבל לא עכשיו. מצפוני נקי."

אבל למנכ"ל התעשיה־האווירית, אל שוויימר, היו השגות באשר לעובדה כי בעלת המניות של חברת קונסולידיטד אנטרפריס בע"מ, שחברות־הבת שלה סוחרות עם התעשיה־האווירית, היא חברה אדוצית אנונימית.

„זה באמת לא בסדר," אמר. „התעשיה־האווירית מספיק גדולה כדי לסחור עם חברות שבעליהן לא יהיו אנונימיים כלפי הציבור. בחודש הבא אפגש עם בעלי החברה ואדרוש מהם שיסירו את אלמוניותם מהחברה תוואדוצית. אם לא יסכימו — נפסיק לעבוד איתם."

פרקליט פירון (עם שר־התחבורה יעקובי)
משני עברי המיתרס

מה מסתתר מאחורי מסע השמועות על המשבר בחברה הימית להובלת־פרי?

500 מיליון דולר ללא ביטחונות

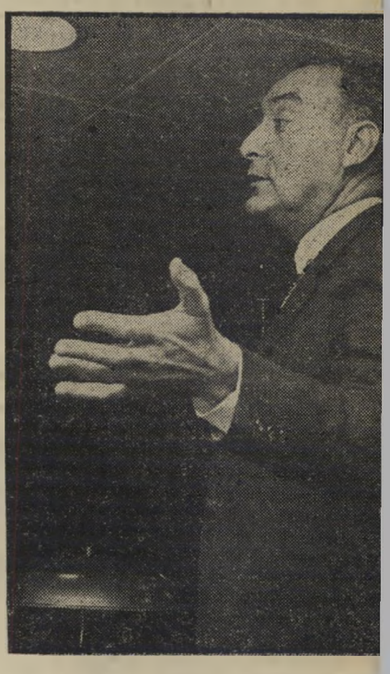

דינשטיין
השמועות —

ה שמועות רדפו זו את זו: מילה ברנר ויעקב מרידור, מייסדי, בעלי ומנהלי החברה הימית להובלת פרי, רבו ביניהם; הצ'קים של החברה אינם מכובדים; אוניותיה נמכרות במחירי־הפסד; הבנקים־הנושים יקחו לידיהם את המניות. שמועה רודפת שמועה, כאשר במרכז האימפריה הכלכלית הגדולה של ישראל, הנאמדת במיליארד דולר, וכוללת למעלה מ־40 אוניות־קירור מן המשוכללות בעולם, ו־10 מיכליות להובלת דלק.

בשעה שהשמועות הופצו בישראל, היו מילה ברנר ויעקב מרידור טרודים במגעים עם בנקים שונים בעולם, בוררים לעצמם את התנאים הנוחים להלוואה להון־חוזר, שתחלץ את החברה מקשייה הנזילות שלה. ואכן, ביום השני השבוע נחתם הסכם על קבלת הלוואה של 6 מיליון דולר, ועוד 24 מיליון דולר הלוואה בשלושה תשלומים, שיימסרו לת עד מחצית נובמבר. עם מילוות כאלו בקופתה, יכולה החברה לתכנן בשקט את השלב הבא — העברתה דרך הגלים הסוערים של המשבר העולמי בספנות והנחתתה בשלום עם סיומו.

הבנקים

צימצמו אשראי

ב חמש השנים האחרונות רכשה מדינת ישראל צי של מיכליות להובלת דלק, עבור צינור־הנפט אילת־אשקלון. הקונה הרישמי היו חברת קו־צינור־אילת, ועימה הממונה על הדלק במישרד־האוצר, ד"ר צבי דינשטיין. דינשטיין, יחד עם מנכ"ל חברת הצינור, דב בן־דרור, רכשו מיכליות מבלי לשים לב למחירי־השיא של מיכליות ששררו בשנים האחרונות בשוק המיכליות העולמי.

רכישות המיכליות נעשו בהנחה כי שדות־הנפט של אבו־דאבי וישארו בידי ישראל לעד. כך, למשל, נרכשה לפני שנה מיכלית במחיר שיא — כ־80 מיליון דולר — המחיר הגבוה ביותר ששולם אי־פעם עבור מיכלית כלשהי. היא נרכשה למרות אזהרות אנשי־מיקצוע, כי יש להמתין לירידת מחירים ודאית צפוייה. בימים אלה מציעים מיכלית זו למכירה ב־35 מיליון דולר בילבד, ואין לה קונה.

כ־400 מיליון דולר הזרימו הבנקים הגדולים (בנק הספנות, לאומי, דיסקונט והפועלים) לרכישות המיכליות עבור חברת צינור. הערבויות היו המיכליות עצמן. בחצי־השנה האחרונה ירדו מחירי המכליות לשפל, והבנקים מצאו עצמם ללא ערבויות על סכום של כ־100 מיליון דולר. כאשר הבנקים מוצאים עצמם עם סכום כזה ללא ערבויות, הם מצמצמים את המימון לכל חברות־הספנות. כך קרה בישראל, וכך נהגו הבנקים בכל העולם.

במצב זה מצאה עצמה החברה הימית להובלת פרי עם שלוש מיכליות ענק, שבנייתן עמדה להסתיים בארצות־הברית, במחיר של כ־60 מיליון דולר כל אחת. המיכליות היו חופשיות, והבעייה היתה למוכרן או להחכירן במחיר סביר, שיכסה את התשלומים למספנות בתנאי־השפל הקיימים בשוק.

ראשי החברה נחלצו למיבצע שלוש המיכליות, והחלו מקיימים מגעים עם כל הגורמים הבאים בחשבון ברחבי העולם. עיסקת־מכר של המיכליות לבריה"מ־מזעזת כימעט שנחתמה, אולם למרות שעמדה להביא בעיקבותיה 20 מיליון דולר רווח, סירב מילה ברנר לתנאים, בהניחו כי העתיד יביא רווח גדול עוד יותר.

בימים אלה נחתמו חוזי־החכרה של המיכליות לחמש שנים, במחירים הנמוכים של היום, אולם מאחר שחוזי־הבנייה נחתמו בתקופת השפל הקודמת, הרי שגם המחיר שהושג, די בו.

אוניות־הקירור של החברה להובלת פרי, 40 במיספר, מוחכרות כולן ל־10 שנים לקונצרן סאלם במחיר ריווחי ביותר. המיכליות הנותרות של החברה עסוקות בקו־הנפט הישראלי, ושאר אוניותיה הפנויות להובלה טרודות בהובלת פרי־הדר עבור המועצה לשיווק פרי־הדר. בימים אלה נחתם החוזה החדש עם המועצה. כאשר מועסקים 85% ממיכליות החברה הרי אי־העסקת ה־15% הנותרים יכול להעיק. אבל לא לזעזע — כשם שעיכוב תשלומים מצד החייבים לחברה בישראל,

מרידור
— והמעשים

בגובה כ־4 מיליון דולר, גורם קשיים בנזילות.

על־מנת לעמוד בשעות הקשות, מכרה החברה מיכלית ב־2 מיליון דולר, ועוד שתיים־שלוש אוניות־פרי ישנות. כך יכלה לזקוף גב מול הבנקים המקטינים את האשראי, ולנהל משא־ומתן ללא מעמד תבוסה.

הסיכומים על המילוות שהושגו השבוע מעניקים לחברה נשימה ארוכה. עם חלוף המשבר בהובלת הנפט והפרי, תצא גם החברה הימית למרחב, מחדש — עם נכסים בגובה מיליארד דולר.

מיפעל־הרתכות של האחים קדמאני בכפר הדרוזי ירכא

הפך הסמל ה"יצוג" של פיתוח התעש"ה בין הדרוזים -

עד שהתברר כי התעש"ה היא חליבת כספים מהמדינה

סלמאן קדמאני
המון צעצועים

ב חדר שררה דממה מעיקה. מציד האחד של השולחן ישבו עורך־הדין מיכאל פירון, היועץ־הכלכלי ברוך בר וה־תעשיין אלכסנדר גתמון. מן העבר השני, מולם, ישב סלמאן קדמאני, ולידו ברוך. סתם ברוך, ללא שם־משפחה, אך עם גושי־שרירים שהופגנו במובלט. ברוך לא היה צריך לדבר. קדמאני דיבר במקומו והזיע, בהתחננו לפני האחרים שיתנו לו 107 אלף לירות, כדי שיוכל לתיתם לברוך.

ברוך זה, כך אמר קדמאני, בא מטעם חברת המרים, השייכת למרדכי צרפתי, הידוע יותר בכינויו „מנטש". קדמאני חייב לו את הכסף ואין לו מניין להשיגו. כדי למנוע תקלות ותאונות אפשריות, הוא מת־חנן עתה לפני שותפיו שילוו לו את הכסף, על־מנת שיוכל לפרוע את חובו למנטש.

מול טענות נחרצות כאלו קשה להתגונן. וכך הסכימו גתמון ובר, ועורך־הדין שלהם פירון, לעזור לקדמאני, עימו נכנסו לפני כמה חודשים לשותפות במיפעלי־המתכת שלו. אולם הם ביקשו ממנו ערבות כלשהי לכסף, שכן קדמאני כבר לווה מאות־אלפי לירות מגתמון, באופן אישי. קדמאני הציע למסור כעירבון מיגרש השייך לו. הוכנה טיוטת־חוזה שעליה היה צריך לחתום לאחר מיעוט קטן בכסר שבו שולטות משפחות ותיקות כמו זו של סגן שר־התיקשורת, ג'אבר מועדי, וכן מישפחת שייך יוסף מולא — עוזרו של שמואל טולידאנו, היועץ לענייני ערבים במישרד ראש־הממ־שלה, וכן ראש חבורת הדרוזים הצעירים, מחמוד רמאל.

המסגריה של האחים קדמאני היתה בינו־נית בגודלה, עד שהחלו עבודות הקמת צינור־הנפט אילת־אשקלון. אז החלו האחים מעסיקים פועלים, וטעמו לראשונה את הטעם של מחזורים גדולים. אז גם נוצרו יחסי־ידידות בינם לבין גתמון — שראה בהם אנשי־מיקצוע מעולים.

עם סיום עבודות הצינור החל סלמאן קדמאני שוקל הקמת מיפעל גדול בכפרו, שירכז עבודות־מתכת לכרמיאל הנבנית. הוא פנה אל ג'אבר מועדי ויוסף מולא, ואלה הצליחו להעביר במישרדי־הממשלה את הרעיון של הקמת מיפעל־מתכת דרוזי לדוגמה, שיוכיח את דאגת המדינה לעדת־מיעוטים זו. החברה שהוקמה, מיפעלי־מתכת קדמאני, קיבלה מעמד של מיפעל מאושר.

לפי הספרים הוקשקעו במיפעל החדש כ־5.8 מיליון לירות, שבאו מן המקורות הבאים: 1.5 מיליון לירות מענק של מ־שלת ישראל; 2.3 מיליון לירות הלוואה בריבית נמוכה ולא־צמודה של הבנק־לפי־תוח־התעשייה; היתר, כ־1.5 מיליון לירות, הם החלק הרשום בספרים כהשקעה עצמית של האחים קדמאני.

בדיקה שנעשתה עתה מגלה, כי מרבית ההשקעה הזו נעשתה כך: המסגריה היתה חייבת כספים לבעלי־חוב שונים, שהגדולים בהם היו המשביר המרכזי ופקר פלדה. האחים קדמאני הורו לרשום חובות אלה כחובות אישיים שלהם, במקום של המס־גריה, וכך יכלו להציג את תמורת החובות כהשקעה שלהם. למותר לציין, כי בעלי־החוב לא ידעו כלל שבמקום להיות נושים של עסק בעל רכוש וציוד, הם הפכו נושיהם של האחים קדמאני באופן אישי.

במקביל להקמת המיפעל ופתיחתו, בסוף שנת 1971, הקימו האחים קדמאני לעצמם שורת וילות מפוארות, התופסות רחוב שלם בכפר ירכא. הווילה של סלמאן מלאה, למשל, טלוויזיות במעגל־סגור ועוד צעצו־עים שעלו הון רב.

המיפעל החדש החל עובד, ועד־מהרה התברר כי לא כל רתך טוב הוא גם מנהל־מיפעל טוב. תוך 15 חודשים הפסיד המיפ־על 7.7 מיליון לירות, על מחזור של 5 [illegible] לירות. דומה כי זהו שיא ארצי — [illegible] עולמי. מניין באו ההפסדים? [illegible] של 4.1 מיליון לירות משכו האחים [illegible] אליהם מכספי החברה, בטענה [illegible] שונות עבור חברת. עד [illegible] ציגו כל מיסמך לתוכחת טענה זו, וסכום של 4.1 מיליון לירות מכספי החברה פשוט נעלם, כאילו בלעה אותו האדמה.

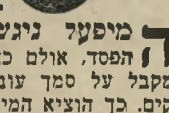

גתמון נקרא להציל

ד"ר מיפעל ניגש למיכרזים במחירי־הפסד, אולם כאשר זכת במיכרז, היה מקבל על סמך עובדה זו מיקדמות מבנ־קים. כך הוציא המיפעל מבנק לאומי לישׂ־ראל כמיליון וחצי לירות ללא כל ערבות, לבד מן הזכיות במיכרזים. המיפעל לא מצא מוצא מהיר: אל תיתן צ'ק — תן מזומן. גתמון נכנע, נתן לו 3000 לירות במזומן.

בד־בבד הפעיל קדמאני את העדה הדרו־זית וראשיה. הללו לחצו על שר המיסחר־והתעשייה חיים בר־לב שייחלץ להציל את המיפעל הכושל. בפגישות ביגו לבין קדמא־ני אמר לו זה האחרון, כי אילו רק היה לו שותף המבין בניהול ובכסף, היה הכל בסדר. בר־לב ביקש מגתמון להיכנס לעניין ולהציל את המיפעל.

בתחילת אפריל 1973 הסכים גתמון לכך. לפי ההסכם קיבלה מינמטל של גתמון 36% ממניות החברה, תמורת השקעה של 913 אלף לירות. ואילו החברה־למימון־תעשיות הממשלתית תקבל 14% מן המניות תמורת הלוואה בריבית נמוכה של 1.3 מיליון לירות.

המיפעל שהפך אגדה

מיפעלי־המתכת של האחים קדמאני, שבהם הושקעו 5.8 מיליון לירות, ואשר הפסידו תוך 15 חודש 7.7 מיליון לירות. בין בעלי־המיפעל מתנהל מסע השמצות.

החולבים מכפר ירכא

למינמטל וממשלה יהיו שניים מתוך שלושת המנהלים. לפי ההסכם, שנעשה על־ידי עורך הדין מיכאל פירון ואושר על־ידי השר בר־לב, תערוב הממשלה להח־זרת ההשקעה של חו"ל בפרנקים בלגיים, ובריבית של 6% לשנה. כן יימשך מעמדו המאושר של המיפעל, וחובתו לייצא תידחה בשלוש שנים. הממשלה תדחה בשנתיים את תשלומי ההלוואה שנתנה בשעתו להק־מת המיפעל. הממשלה תתן למיפעל הון חוזר בגובה של 3 מיליון לירות.

עוד סוכם, כי בשעת ההסכם ידוע על הפסדים של המיפעל בסך 4 מיליון לירות. רואי־החשבון סומך־חייקין־ציטרין יעשו הערכה מאזנית, ואם ההפסדים יעלו על 2 מיליון לירות (4 מיליון ההפסד המוצהר, בניכוי 2 מיליון השקעות של הבעלים הקודמים), תממן הממשלה את ההפרש. נוסף לכך תתן הממשלה למיפעל מייד 2 מיליון לירות מחשבון מיוחד, שבעלי זכות־החתימה עליו יהיו גתמון ונציג הממשלה, הכלכלן ברוך בר.

ההסכם היה נדיב מאד לגבי גתמון, והב־טיחו מכל הצדדים. אולם הוא איפשר גם לאחים קדמאני לצאת מן הבוץ, בתנאי שיניחו לגתמון להשוך את המיפעל לריווחי.

בסוף מארס 1975 פורסם המאזן הראשון (טיוטה) של המיפעל בניהולו החדש, והוא

ב. בעידה ההסכמה ההליט בגלל סיבות אובייקטיביות שאל לה לבעלה להשקיע בחברה וכי מן הראוי שהמפעל יפרק, תקנה הממשלה בשולחי את השקעתם בפרנקים בהלוואות בתיאור הקרן, לגבי מינמטל בשערו הקרן לסכום שהועבר על־ידי מר גיוסף בלגיה לצורך השקעה במפעל והושקע במפעל, ולגבי חברה למיכרי העשויות ... בלירות ישראליות בצירוף 9% לשנה.

ההתחייבות הממשלתית

קטע ממיכתבו של עורך־הדין מיכאל פירון, שאושר על־ידי שר־המיסחר־והתעשייה חיים בר־לב. השר הבטיח לאנשי קבוצת מינמטל, כי יוכלו לקבל חזרה את השקעתם במיפעל, במטבע זר ובריבית של שישה אחוזים לשנה.

הדפסתה, והגובה השרירי קיבל את כספו.

אך קדמאני לא חתם על החוזה, גם לאחר שזה הודפס, ועל כך הוגשה נגדו תביעה לבית־המישפט, להחזרת הכסף. יחד עם תביעה זו הוגשה נגדו, ונגד אחיו עלי, תביעה נוספת על 5.5 מיליון לירות.

כך הגיעה מילחמת קדמאני בשותפיו לשיא חדש, ונראה כי רק בית־המישפט יתן תשובה מניחה את הדעת לשאלה מי צודק.

אולם, עיון במיסמכים שונים משליך אור מאלף על הטכניקות של הוצאת כספים מן המדינה ביד קלה, טכניקות של חלי־בת כספי הציבור, שנדמה כי אפילו טוביה החולב לא ידע אותן.

מיפעל דרוזי לדוגמה

א חרי מיחמת ששת־הימים הקים אלכסנדר גתמון, לשעבר סגן־אלוף ב־חיל־ההנדסה, חברה משגשגת לעבודות־[illegible] בשם מינמטל, בה השקיע בעיקר [illegible] ברנרד גוטמן. גתמון זכה [illegible] בעבודות הקמת [illegible] הקבלני־[illegible] כספר [illegible]

„אני רוצה גבר עירום!"

„ה לכתי לקנות את הירחון פלייגרל. אמרו לי קודם שזה משהו כמו ה־פלייבוי הידוע, אבל לנשים. כלומר, שיש שם צילומים של גברים עירומים. הוצאתי על זה 9 לירות רק כדי להוציא מהעיתון את התמונה המרכזית הגדולה ולתלות לי גבר עירום על הקיר אצלי בחדר. אבל אחרי שכבר קניתי את העיתון, פתאום גיליתי שמישהו צבע את אבר־המין של הגבר בכתם שחור, ולא יכולתי לתלות את התמונה על הקיר, זה כבר לא היה מעניין."

חיה אשכנזי היא כימעט בחורה חיפאית רגילה. לא שמנה ולא רזה, לא יפה ולא־כל־כך מכוערת. שיער חום ארוך שנראה כאילו לא סירקו אותו משך 25 שנות־חייה, מישקפי־ראייה עבים, שיניים עקומות, צחוק נחמד ופה שאינו חדל לדבר.

„סטימצקי הזקן סמל המאבק"

חיה שייכת לתנועה הפמיניסטית בישראל, אותן כמה עשרות נשים („יש לנו למעלה מ־400 חברות בסניפים בכל רחבי הארץ") הצועקות ונוהמות כנגד האפלייה הגדולה נגד הנשים. „אנחנו נפגשות פעמיים בשבוע, בעיקר עם חברת־הכנסת מרשה פרידמן, שלמרות שכולם שונאים אותה היא המנהיגה שלנו," סיפרה השבוע חיה. „אחרי שקניתי את הפלייגרל הבאתי איתו לפגישה שלנו, שהיתה באותו יום, סתם כדי להראות לחברות איך עושים

זה מותר!

צנזורה. מישהי סיפרה שהיא יודעת שהמפיץ של העיתון בארץ, סטימצקי, הוא זה שעושה את הצנזורה. הוא לוקח צבע שחור ועובר על כל תמונות־העירום של הגברים שמופיעות בעיתון ומכסה להם את הזיין. אני הבאתי את העיתון לחברות כתם, כדי להראות להן קוריוז, אבל מרשה פרידמן נדלקה מייד.

„היא ראתה בזה את הסמל לאפלייה, ואני חושבת שהיא צודקת. למה מותר שיופיעו בכל העיתונים, כולל העיתון הזה, תמונות עירום מלא של בחורות, כשרואים ממש הכל, אבל אסור שיופיעו תמונות שבהן רואים את אבר־המין של הגבר?

„אני באמת חושבת שזה הסמל של כל המאבק שלנו. בדוגמה הזאת, של איזה זקן אחד שמייבא לארץ את החוברות האלה וקובע מה מותר לי לראות ומה אסור, טמון כל המאבק שלנו."

התנועה הפמיניסטית החליטה לא רק

הדוגמה

ח"כ מרשה פרידמן, האם הרוחנית של חיה אשכנזי, הטילה עליה להגיש את התביעה בעזרת עורך־הדין של התנועה.

להתרגז עמוק בלב, אלא גם לעשות משהו. מרשה פרידמן הטילה את המלאכה על חיה אשכנזי, מפני שחיה היא שגילתה את כיתמי־הצנזורה השחורים על אברי־המין של הגברים בירחון.

„אין לי שום אמביציות להיות צנזור," הסביר סטימצקי בשעתו. „אני בעצמי מסתכל בתמונות האלה שהפקידים שלי גוזרים מהעתונים. הייתי יכול ליהנות מהן, אלא שאני קצת זקן בשביל זה ואין לי גם הזמן הדרוש לכך. אני לא חושב שהתמונות האלה שאני נותן הוראה לגזור אותן — תמונות של בחורים ובחורות בעירום ביחד — פוגעות במוסר. אבל גם אם היתה בהן פגיעה במוסר, אני לא רואה את עצמי כמופקד על שמירת המוסר של אחרים. אני עושה את זה בלית ברירה, מפני שאני רוצה לשמור על עצמי ועל הפירמה שלי."

המוצג

השער של הירחון האמריקאי פלייגרל, מגאזין לאשה, של חודש יולי. העיתון, המופץ בארץ על־ידי סטימצקי, עולה 9.95 ל"י ומעניק שלל תמונות־עירום של גברים.

חיה אשכנזי, בת 25

מילחמה על מניעת ה

יחזקאל סטימצקי לא קיבל הוראה משום אדם ומשום מוסד לתלוש מהעתונים שהוא מפיץ תמונות שהן בבחינת „תמונות תו־עבה". אם החליט לעשות זאת על דעת עצמו, הרי זה רק מפני „שבארץ אין הגדרה ברורה של תמונות פורנוגרפיות וכל שופט יכול להחליט על דעת עצמו

זה אסור!

מה זה דבר תועבה ומה אינו דבר תועבה." עורך־הדין של התנועה, דויד ברקוביץ, הזועק, והוטל עליו להגיש, בשמה של חיה, תביעה נגד סטימצקי על כך שרומתה, זכן התבקש בית־המישפט להוציא צו־מניעה נגד סטימצקי, שימנע ממנו לקשקש כאוות־נפשו בעט שחור על אברי־המין של דוגמני הצילום.

התביעה החיפצית של הנשים הממורמ־רות, המזדעזעות אחר חברת־הכנסת פרידמן, לא הופתעה מצעדה של חיה. אך מי שהופתע מאד היו הוריה, וחבריה לשכונה שבה גדלה, קיריית־מוצקין. כיוון שחיה לא נולדה בתוך התנועה הפמיניסטית. אביה, מרדכי אשכנזי, הוא יהודי דתי אדוק, והיה עד לפני כשנתיים, עת פרש לגימלאות, מנהל בית־הספר הממלכתי־דתי בקיריית־מוצקין.

בבית־הספר הזה קיבלה גם חיה את

התובעת

חיה אשכנזי כעסה על שסטימצקי מנע ממנה לתלות תמונה של גבר בעירום מלא על קיר חדרה, ותבעה אותו לדין בשל כך.

חינוכה, כשבין שאר הדברים לימדו אותה שם, ובבית, גם לא להסתכל יותר מדי על גברים, להתלבש בצניעות בשרוולים ארוכים ובגרביים, ולהתחיל להתייחס לי־נושא המין רק אחרי הנישואין. אבר־המין של הגבר לא הוזכר מעולם בבית ובבית־הספר, אפילו לא ברמז.

„מי שרוצה — יכול להיכנס"

„ה דת לא מפריעה לי בכלל בעניין הזה," מסבירה חיה. „היום אני כבר לא גרה עם ההורים שלי, אם־כי אני ממשי־כה לבקר אצלם ולהיות איתם בקשר. היום אני גרה בדירה שכורה עם שני בחורים, בנווה־שאנן בחיפה, ועובדת בעירייה כ־מפקחת וסניטרית. אפילו פגשתי פעם את ראש העיר יוסף אלמוגי, והוא לחץ לי את

מבית דתי, הכריזה
אה ממראה גוף גבר

ותו קיבלה חיה אשכנזי, אינו מפריע לה ליהנות מים, ולדרוש לקבל הנאה זו. בבית, ובבית־הספר בש באופן צנוע, עם שרוולים ארוכים וחצאיות כל. למין מתייחסים רק אחרי הנישואין.

הנתבע

יחזקאל סטימצקי, יבואן הספרים והעיתונים הגדול ביותר בארץ, נוהג מזה תקופה ארוכה לבצע צנזורה משלו בירחונים שאותם הוא מייבא. בחלק מהירחונים תולש סטימצקי את הדפים הפורנוגרפיים במיוחד, לדעתו, ולאחרים הוא מציב פקידות הצובעות בצבע שחור בלתי־מחיק את איברי־המין ה„גסים". סטימצקי עושה זאת מפחד החוקים נגד הפורנוגרפיה, ובממלכתו — על פיו יישק דבר.

היד. הוא עושה רושם של גבר ממש.

„היחס שלי למין הוא כמו של כל אשה, ואני פשוט נהנית להסתכל על תמונות־עירום של גברים, בדיוק כמו שגברים נהנים להסתכל על תמונות־עירום של נשים. גם בחיים הפרטיים שלי יש לי כמה חוקים, שאולי יסבירו את ההנאה הזו שלי. „עשרים דקות לפני שבאתם לראיין אותי, היה אצלי גבר. אבל אין לי חבר קבוע. אני אף פעם לא סוגרת את דלת הדירה, גם כשאני במיטה, ואפילו אם אני במיטה עם גבר. כל מי שרוצה יכול להיכנס.

„אני בטוחה שאני אצליח במישפט נגד סטימצקי, ואז כל בחורה תוכל להסתכל על הזין של הבחורים שמופיעים שם ואפילו לתלות אותם על הקיר אצלה בחדר. אני צריכה את התמונות האלה באופן מיוחד. בעוד מיספר שבועות אני הולכת לקורס קציני־קשר על אוניות. כשאסיים את ה־קורס, אפליג שבועות ארוכים בים, כקצינת־קשר. לכל ימאי יש תמונות של נשים עירומות אצלו בתא, ואני אצטרך שיהיו לי תמונות של גברים עירומים. אז למה סטימצקי מפריע לי בזה?"

בחיק המישפחה

חיה עם אביה, יהודי אדוק, אשר שימש כמנהל בית־הספר הממלכתי־דתי בקיריית מוצקין, אמה ואחותה. למרות אורח־חייה הפרוע, לדעתם של הוריה, לא ניתקה איתם חיה את הקשרים, וממשיכה לבוא לבית־הוריה שבקריית־מוצקין, למרות שהיא מתגוררת עם שני בחורים.

(המשך מעמוד 25)

הראה כי המחזור הגיע ל־12 מיליון לירות. והרווח הנקי היה למעלה מחצי מיליון לירות. זמן קצר לאחר־מכן, פרץ הסיכסוך.

סמוך לפירסום המאזן שלחו האחים קדמאני מיכתב אל גתמון, עם העתקים לשר ברלב; ליהודה גיל, מנכ"ל הבנק לפיתוח התעשייה שהילווה את הכסף, ולשמואל טולידאנו. וכך כתבו האחים קדמאני, באמצעות עורך־הדין שלהם, אברהם יהל:

האחים קדמיוני מאשימים

„עפ"י החוזה אתם יכולים לפעול בחברה כראות־עיניכם, תוך שימוש בשמי ובעניין שעוררתי בדאגה לעדה הדרוזית בישראל, והיעות המדינה לעזור לאנשי העדה בהעלאתם לדרגה שווה עם שאר האזרחים במישור הכלכלי."

המשיך המכתב החריף, וקבע:

„אתם מפיצים שמועות המבאישות את ריחי ופוגעות בשמי הטוב. אתם מרוקנים את החברה לתועלתכם בלבד, תוך קיפוחנו. אתם מתרשלים בגביית חובות ולכן יש הליכי הוצאה לפועל נגדי ונגד אחי. אתם מגדילים את ההפסדים בכוונה."

המיכתב הסתיים בבקשה להפסקת השותפות בחברה.

נוסף למיכתב גייסו האחים קדמאני את רואה־החשבון יצחק קונפינו, שחיבר מיסמך מאשים כנגד גתמון ומינמטל. האשמה הראשונה היא כי מינמטל נטלה לעצמה הלוואה להון־חוזר בסך 1.5 מיליון לירות, שהיתה מיועדת למיפעלי קדמאני, ובכך לא הקלה על מצב־הנזילות הקשה של האחים קדמאני. קונפינו טוען כי מינמטל היתה חייבת לחברת קדמאני למעלה ממיליון וחצי לירות, וכי גבתה לעצמה דמי־ניהול שנתיים בגובה 200 אלף לירות.

הוא מונה שורה ארוכה של הוצאות, שבהן חוייבו מיפעלי קדמאני בעוד שנעשו עבור מינמטל, ולכן יש למחקן — כגון הוצאות־מלון של ציוותי מינמטל בגליל.

קדמאני עצמו, בתצהיר שהגיש לבית־המישפט, מאשים את גתמון בכך שעמל למען הגדלה מלאכותית של הפסדי המיפעל, על־מנת למשוך מן המדינה כספים רבים יותר. קדמאני אף מאשים, בתצהיר זה, כי מכספי מיפעלו שולמו לעורך־הדין פירון 30 אלף לירות לשנה דמי־ייעוץ.

טענות כבדות אלו מתרופפות מעט, כאשר בוחנים כמה מיסמכים נוספים. אחד מאלה הוא גיליון־ההרשעות של סלמאן קדמאני, שהחל באוגוסט 1972 נפתחו נגדו תיקים על עבירות עונשין ומירמה.

מיסמך נוסף הוא חוות־הדעת של רואי־החשבון סומך־חייקין־ציטרין, שהם נאמני הממשלה, והחלטתם מחייבת ללא כל עיר־צור — בהסכמת האחים קדמאני. הם קבעו במפורש כי תביעות האחים קדמאני מן החברה הן „ללא תוכחות נאותות," וכי יתרת ההפסד של החברה ליום הצטרפותו של גתמון היא 7.7 מיליון לירות. מזה, משיכות של האחים ללא כל תיעוד בסך 4.1 מיליון לירות — סכום שאותו תובעת עתה החברה מן האחים, בצירוף ריבית של 1.5 מיליון לירות.

גתמון עצמו סותר את כל הטענות, אחת־לאחת. העברת ההון־החוזר אליו נעשתה, לדבריו, כדי שמינמטל תוכל לתת ערבויות ומימון ללא ריבית למיפעלי המתכת, והדבר נעשה לאחר קבלת אישור הממשלה. הטענה כאילו מינמטל חייבת לקדמאני היא שקר, שכן רואה־החשבון קונפינו ראה, כנראה, רק את מחצית כרטיסי־המימון, ולא ראה את החלקים המצביעים על חובות המיפעל למינמטל. התמונה האמיתית היא (ליום 31.3.75) כי המיפעל חייב למינמטל במזומן 509 אלף לירות, ובערבויות — 2.8 מיליון לירות. נכון כי הניהול כולו נתון בידי אנשי־המיקצוע של מינמטל, אולם סלמאן מכהן כעוזר־מנהל־הייצור. הוא מקבל משכורת (2500 לירות לחודש) בתוספת הוצאות, אך אין משלמים יותר את החשבונות הפרוטים שהגיש בעבר.

לדעת גתמון, הצרה היא שהאחים קדמאני ניסו לטוס עוד בטרם למדו ללכת. לא כל בעל־מסגריה מוכשר לנהל מיפעל גדול. עתה הובא המיפעל והוא עומד על רגליו־שלו, ונראה כי זוהי הסיבה למסע־ההסתה שהחלו האחים קדמאני לנהל, כדי להשתלט על המיפעל בחזרה. האם העדה הדרוזית תומכת בקדמאני?

רבים בכפר ירכא, מצדדים בהוצאתם מן המיפעל ובהכנסת אנשי הכפר כשותפים תחתיהם. ייתכן שזה יהיה הפיתרון.

במדינה

דרכי־חיים

מהפכה מינית

ב„בנק הפועלים"

מנהל הבנק ניהל רומן ואשתו הקימה שערוריה בבנק

דיירי הבית רב־הקומות ברחוב גרינבוים 8 בראשון־לציון נחרדו משנתם. מן הקומה השישית בקעו צעקות, שלוו בחבטות.

לא היתה זו הפעם הראשונה שהצעקות מדירה מיספר 20 בבניין החרידו את השכנים והטרידום ממנוחתם. דיירי הדירה, מנהל סניף בנק הפועלים בראשון־לציון, אשר בלומברגר, ואשתו איבון, זבנית בחנות שמלות, ניהלו בחודשים האחרונים קרבות מילוליים שלוו לא אחת במהלומות.

זה החל לפני כחצי־שנה. אשר בלומברגר, מנהל־בנק מכובד, פגש בפרגית צעירה, כמו בחשבונות עובר־ושב, גם כאן היתה תחילה ההשקעה כולה של בלומברגר. רק אחרי מאמצי חיזור רבים החלו היחסים להיות עוברים ושבים. כאשר הרומן התלהט, לא הסתפק המנהל בשהייה אצל אהובתו בשעות הפסקת הצהריים של הבנק, כאשר הוא מותח את הביקור גם על חשבון שעות העבודה.

הענייגים נמשכו מיספר חודשים עד ששכנה רכלנית הגניבה רמז לאיבון, סיפרה לה כי בשעות בהן היא מוכרת שמלות עוסק בעלה בשמלה אחת בלבד. איבון העתיקה את המערכה למקום עבודתו של בעלה. היא החלה לפקוד את הבנק אותו ניהל ולא חששה מאוזני הלקוחות שהקשיבו בעניין להשמצות ההדדיות. הצעקות שבקעו מן הבנק לא הצדיקו את סיסמת הבנק על „ההפכה השקטה" שבו.

עובדי בנק הפועלים בראשון־לציון מספרים כי מאז התלהט הרומן בין מנהלם לבין אהובתו הוא חדל להתעניין בנעשה בבנק. בלומברגר הפך בלתי נסבל, הם טענו, „אנחנו עובדי בנק מכובד והצעקות שמקימה אשת־המנהל מבריחות לקוחות."

מישטרה

מסג'סטיות בשירות פעיל

המישטרה מעניקה חסינות פלילית לנשות קציני צה"ל

בממשלה ובצה"ל עדיין נמשך הוויכוח אם קציני צבא־הקבע הם אזרחים ככל אזרחי המדינה, או שהם זכאים לחוקים נפרדים. אבל המישטרה כבר מצאה את התשובה. השבוע הסתבר כי היא מעניקה חסינות לנשות קציני צה"ל.

היה זה אחרי שאנשי המדור המרכזי של מישטרת מחוז תל־אביב, פרצו לבית שברחוב נחשון 6, מאחרי מלון פאל בתל־אביב. לפי הידיעות שנמצאו בידי הבלשים, התנהל בו בית־בושת במסווה של מכון־עיסוי.

ואומנם, דקות מיספר אחרי שפרצו לבניין, יצאו ממנו הבלשים בחברת שש נשים וגבר אחד. אולם למחרת היום, כאשר הובאו העצורים להארכת פקודת־המעצר נגדם, הסתבר כי מסג'סטית אחת אבדה בדרך, באורח־פלא.

„היא שוחררה," הסביר נציג המישטרה. „היא אם לשני ילדים. בעלה הוא סרן בצבא־הקבע המשרת ביחידה קרבית ב־גולן. אם נעצור אותה, לא יהיה מי שיטפל בילדים. מילבד זאת הבטיח הבעל שהיא תישאר בבית."

„גם אנחנו מוכנים להבטיח!" אמר עורך־הדין משה אלוני, פרקליט העצורות. שופט־השלום עמוס זמיר, שוכנע מטיעון. בשל שיחרורה של אשת הסרן, שיחרר בערבות גם את שאר המעטות.

הידיעה על שיחרורה של אשת הקצין פשטה במכוני־העיסוי בתל־אביב כאש בשדה־קוצים. כעבור יומיים פשטו בלשי המישטרה על מכון־עיסוי נוסף, ברחוב השופטים 25 בתל־אביב. גם שם הם עצרו שש מסג'סטיות. אחת מהן, שהוזדהתה בחקירתה כלאה אלרום מבת־ים, הצימה את עצמה כאלמנת סגן־אלוף בצה"ל, טייס שנפל במילחמת יום־הכיפורים. השוטרים הרחמנים שיחררוה בערבות.

כאשר ניסו השוטרים לאחר אותה, הסתבר כי הכתובת שנתנה להם אינה נכונה. האלמנה העליזה פרחה ונעלמה.

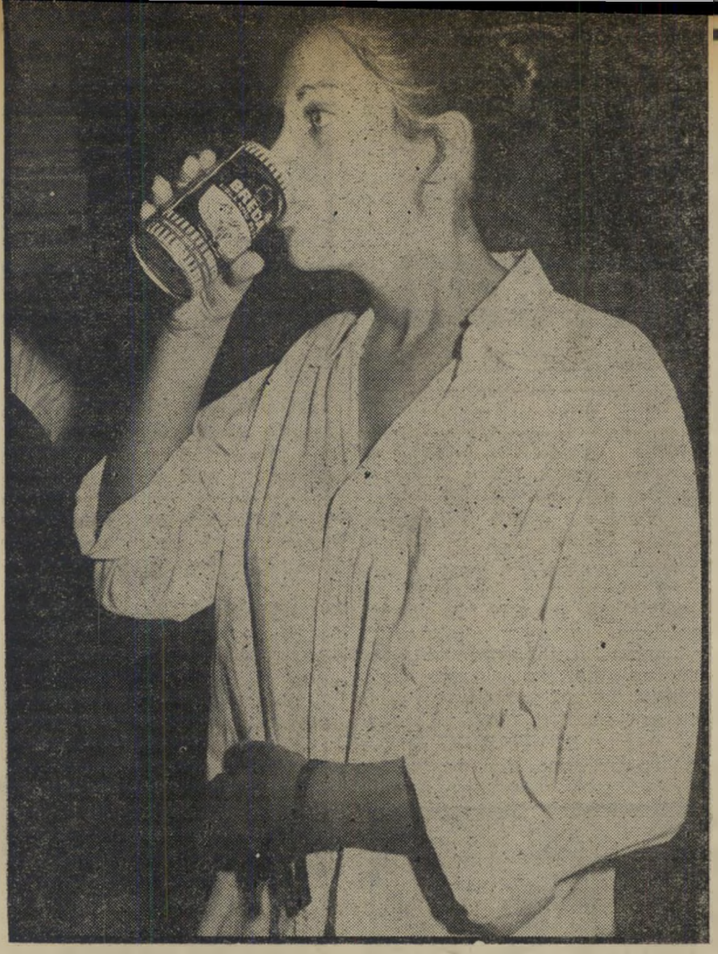

בחסות מועצת פועלי תל־אביב
נערכות בבית־לסין חג'גות פוף לנוער

החלהבות נעורים

בני צפון תל־אביב מגלים את הרוק. צעירות נלהבות מגיבות בשאגות פראיות ובמחיאות־כף בפסטיבל הרוק השבועי הנערך **בבית־ליסין** הנמצא בתל־אביב.

איגוד פועלי הפופ

אם פעם צעקו פועלי ישראל בהפגנות ההסתדרות את הסיסמא „לחם — עבודה!", הרי שבעתיד הם עשויים לזעוק: „לחם — פופ!"

מזה מיספר שבועות הפכו חגיגות הפופ לחלק מפעילות התרבות לצעירים שמארגנת הסתדרות העובדים בבית־ליסין בתל־אביב.

התופעה חוזרת על עצמה מדי מוצאי־שבת. מעולם לא זכתה ההסתדרות בתמיכה כל כך גדולה מצד צעירים, כפי שהיא מתגלית כאשר מאות צעירים נלהבים צובאים על דלתות בית־ליסין כדי לקחת חלק במה שמוגדר על־ידי המארגנים כ„מהפיכת הרוק הישראלי". ואומנם המחזות המתרחשים בתוך האולם, מזכירים את מה שאירע בימי שילטון הרוק בשנות ה־40 וה־50.

מאות צעירים נלהבים קופצים מכיסאותיהם לשמע הצלילים שמפיקות להקות הנגנים שעל הבמה. צעירות מאבדות את עשתונותיהן, צורחות ומיללות עד אובדן חושים. המחזה נראה לפעמים כאילו הוא שיחזור מאחד הסרטים של אלביס פרסלי.

„אין מה לעשות," אמר יו"ר המחלקה לצעירים בהסתדרות, „אם ההר לא בא אל מוחמד — צריך מוחמד ללכת אל ההר. אם הצעירים לא באים להסתדרות, היא צריכה ללכת אליהם." והדרך אל הנוער, כפי שהסתבר, מובילה דרך צלילי הפופ והרוק.

את המיבצע מארגן עתונאי־הפופ, שאול גרוסברג. אין המדובר עוד בלהקות־קצב נוסח רמלה או בקבוצות צעירים חסרי השכלה מוסיקלית המתייחמים על הגיטרות שלהם. הלהקות המופיעות במיסגרת פסטיבל הרוק ההסתדרותי מורכבות מצעירים בעלי השכלה מוסיקאלית, שרכשו את השכלתם באקדמיות, ושבבעלותם כלי־נגינה יקרים ומובחרים.

אל הצעירים האלה מצטרפים גם מוסיקאים ותיקים, כמו יוסי מר־חיים, שהקים את להקת חלום קוסמי. יוסי צירף ללהקה את נגן המוג־סיוטיסיינר דני וב, ששהה בעשר השנים האחרונות בבריטניה, ומדהים את קהל המאזינים בפצלולים האינסופיים של כלי הנגינה המשוכלל שלו.

הקהל מורכב מרובו מגימנזיסטים וחיילים הלבושים בבגדים „זרוקים". הם נסחפים בצלילי המוסיקה אולם אינם מתפרעים ומשתוללים. הם עשויים רק להתנועע לפי הקצב, להפליט שאגות או יללות.

„זה נראה כמו וודסטוק לעניים!" התבטא אחד הצופים. ואומנם, חלק מהמראות ש־זיתגלו באולם היה בהם כדי להזכיר את וודסטוק. כך, למשל, הדהימה את הצופים בשבת האחרונה, מאוזנה שהגיעה לקונצרט הפופ כשהיא לבושה בשמלה לבנה שקופה שמתחתיה לא לבשה כל בגד תחתון. היא לא באה לבד. היא הביאה עמה גם את בתה בת השלוש, השכיבה אותה על הארץ בין הכיסאות. המוסיקה הרועשת ומחרישת־האוזניים לא הפריעה כלל לילדה לישון.

„היא כבר רגילה," הסבירה האם שהיתגלתה כרובי קליין, צעירה אוסטרלית חסוכת איברים, המיתגאה להציג בפומבי את כל מה שהעניק לה הטבע. „מיום שהילדה, דניאל, נולדה," הסבירה, „אנחנו מסתובבות יחד בעולם. היא הולכת איתי לכל מקום שאני הולכת. המוסיקה היא חלק מהחיים שלה. הילדה שלי היא פריקית!"

על הבמה ניענה אותה שעה להקת זבוב, שחבריה הם בניהם של אישי־ציבור. אפשר היה למצוא ביניהם את רמי פורטיס, בנו של בנימין פורטיס, מנהל מחלקת הנוער־התרבות והספורט של עיריית תל־אביב, או נטע וייסמן, בנו של אחד מעשירי תל־אביב. נטע בן ה־18 לא ראה ספר זה ארבע שנים ושערותיו מגיעות כמעט עד מותניו.

חברי הלהקה, הטוענים כי הם מנגנים רק „רוק קירקסי", הופיעו גם בבגדי קירקס. להקת חלום קוסמי, המנגנת מוסיקת רוק כבדה יותר, הופיעה בבגדי חול.

תוך כדי הופעת הלהקה החל להיתמר עשן מן הבמה. לא היה זה עשן מהסוג

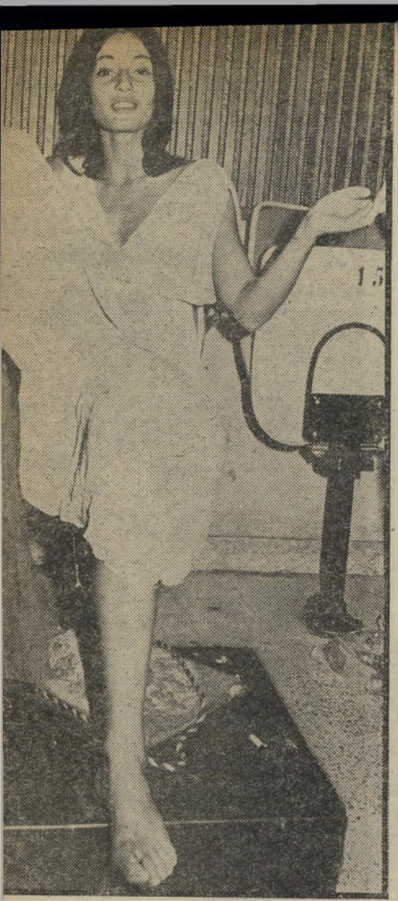

להקת „הזבוב" - רוק קירקסי לגימנזיסטים וחיילים

שינה בין הכיסאות

דניאל קליין בת השלוש, ישנה שנת ישרים בין הכיסאות בבית־ליסין, מבלי שמוסיקת הפופ מחרישת־האוזניים תפריע את שלוותה. דניאל כבר התרגלה לצלילים הרועמים, אחרי שהיא נלווית לאמה לחגיגות דומות ברחבי העולם הגדול.

שמלה שקופה

אווזה לבשה

רובי קליין האוסטרלית, מבלי שלבשה תחתיה כל בגד תחתון, הסעירה את באי פסטיבל הרוק לא פחות מהמוסיקה הסוערת והמרגשת שהושמעה מעל הבמה.

המזעיק מישטרות, כי אם אפקט בימתי מהסוג המקובל בהופעות לחקות דומות בחו"ל. הוא לא היתמר עד התיקרה, „אבל מצב־הרוח הגיע עד לשם", כמו שאמר אחד מחברי הלהקה.

אם ערבי הפופ ההסתדרותיים יימשכו באותה הצלחה בה החלו, אפשר יהיה לצפות בקרוב את הקמת איגוד־פועלי־הפופ, במיסגרת הסתדרות העובדים.

ירדנה ארזי, הזמרת השחרחורת של להקת "שוקולד־מנטה־מסטיק" - ניסתה להתאבד בשל אהבה נכזבת לכוכב בידור

השוקולדה שכימעט נמסה

מצחיקונת למרות נטייתה הבולטת של ירדנה, לשמור על הופעה חיצונית נאה, למרות העובדה שפניה חשובים לה מאוד, היא מעולם אינה יוצאת את פתח ביתה ללא איפור מלא, אפשר לתפוס אותה עושה פרצופים מצחיקים.

החלת הדרך עמוס טל־שיר וירדנה ארזי, כשהיו עדיין חיילים בלהקת הנח"ל, שם הכירו והתאהבו. שניהם היו כישרוניים, שניהם יפים, והם נישאו עוד לפני תום השירות הצבאי שלהם.

א חיות ורופאי חדר־המיון של בית־החולים על־שם שיבא בתל־השומר, עסקו בעבודתם השיגרתית. השעה היתה 11.00 בבוקר, ובחדרי־המיון שהו מיקרים בודדים בלבד. לפתע הופרעה שיגרת העבודה בדבר שהיה אף הוא כימעט שיגרה. מקרה דחוף הגיע.

על־גבי אלונקה שכבה צעירה יפהפייה, חסרת־הכרה. אחרי האלונקה, שנישאה בידי אחים־רחמנים, צעד גבר צעיר, שהיה חיוור כסיד, מלווה על־ידי שתי צעירות.

עובדי חדר־המיון נזקקו למבט נוסף אחד בלבד, כדי לזהות בצעירה את ירדנה ארזי, חברת שלישיית־הזמר שוקולד־מנטה־מסטיק. הגבר הצעיר המזועזע היה בעלה, עמוס טל־שיר, ואילו שתי הצעירות היו חברותיה של ירדנה לשלישייה, רותי הולצמן קצוצת השיער, ולאה לופטין הבלונדית.

שמונה שעות קודם־לכן ניסתה ירדנה ארזי לשים קץ לחייה, בדירתה שבשכונת נאות־אפקה.

תמיד היפה ביותר

כ די להבין מה הניע את הצעירה היפה, שלכאורה היה לה הכל, לעשות צעד כה נואש, צריך להתחיל מן ההתחלה — התחלת הקריירה הבימתית של בת הייקים מחיפה, שהיתה כוכבת להקת־הנח"ל.

ירדנה ארזי נולדה בקיבוץ כברי שבגליל המערבי לאב ממוצא ייקי ולאם צרפתייה. היא חונכה על ברכי החינוך האירופאי, כולל נסיעות לחוץ־לארץ מדי־שנה, מלבושים יפים, נימוסים, ארוחות מישפחתיות וכל הכרוך בזה.

היא היתה תמיד הילדה היפה ביותר בגן־הילדים, הנערה היפה ביותר בבית־הספר, והחיילת היפה ביותר בלהקת־הנח"ל. היא גם התחתנה עם החייל היפה ביותר של הלהקה, הלא הוא המפקד, עמוס טל־שיר.

היא מסודרת בחיים. היו לה בעל אוהב ודירה מקסימה, והיא חשה עצמה מוגנת ובטוחה. יחד עם עמוס השתתפה בהצגה שוקולד־מנטה־מסטיק. השניים נחשבו כזוג מקסים, רומנטי ומאושר, ואכן כך היו, לפחות בשנה הראשונה לנישואיהם. עמוס היה החבר הרציני הראשון של ירדנה, והיא אהבה אותו אהבת־נפש, אהבה שגבלה בכבוד הדדי. ואז, בשנה השנייה לנישואיהם, לפני כשנתיים, נפל דבר שעירער את יסודות עולמה המוגן, הבטוח והמסודר של ירדנה.

במיסגרת עבודתה כזמרת פגשה בבדרן צעיר, כישרוני ובעל־שם, ומה שהחל כרומן של מבטים ושיחות ארוכות אל תוך הלילה, התפתח במהרה לסיפור־אהבה גדול. ירדנה החלה שוגה בדימיונות. היא גילתה כי היא אוהבת שני גברים: את בעלה החוקי, ואת הבדרן, שהיה נשוי ואב לשני ילדים. אישית, ניראה לה המצב כשיא הטוהר. היא לא ראתה כל רע בכך שהיא אוהבת שני גברים. בעיניה היתה זה אנושי מאד.

רומן סודי ביותר

א לא שירדנה חונכה על בירכי השמרנות הצרופה. החברה שמסביבה הפחידה אותה, והיא החלה מתלבטת ומתבלבלת, גלשה לדיכאונות.

סוף הדרך ירדנה ועמוס טל־שיר, כפי שצולמו יחד ימים ספורים לפני ניסיון־ההתאבדות של ירדנה, כאשר באו לחצר של בני אמדורסקי. למרות הופעתה הזוהרת ניכר היה בירדנה כי היא עוברת תקופה קשה. היא מיעטה לחייך, ולכל מי ששאל לשלומה השיבה במילה קצרה אחת: „רע."

רומנטיקאית ללא תקנה

מסוגלת לאהוב שני גברים בעת־ובעונה־אחת, להעפיל למצבים שבהם חיתה בדימיונות.

מכנה ירדנה ארזי את עצמה. בזכות תכונה זו, לדעתה, היתה

השוקולד

של מנטה־מסטיק, זהו כינויה של ירדנה, שהיא היפה והבולטת מבין השלוש.

חברותיה ללהקה, שהן גם ידידותיה הקרובות, הבחינו כי משהו אינו כשורה אצל השוקולד שלהן. אפ־אט ההלו גם מבחינות בעובדות, אך הן שמרו את סודה של ירדנה מכל מישהו. ואכן, היה זה אחד הרומנים הסודיים ביותר בבוהימה הישראלית. המוזר ביותר הוא, כי גם מי שידע על הרומן שהתפתח בין ירדנה ארזי לבין הבדרן, טרח לשמור את הידיעה לעצמו, לא להעבירה הלאה.

רק לאחרונה החלו הלשונות הרעות מהלכות רכיל, ובמדורי החברה בעיתונות התפרסמו סיפורים עלומי־שם, אודות בקיעים שנתגלעו בחיי־המישפחה של בדרן ידוע, ואודות רומן לוהט בין זמרת יפה לבדרן ידוע. מי שידע את האמת — ידע; האחרים ניחשו במרץ. ירדנה החלה חיי־המישפחה שלה, לא יכלה לשים קץ ליחסיה איתו. מאידך גם לא יכלה לנתק את קשריה עם בעלה, שאותו המשיכה לאהוב כל העת.

לפני כחודש ימים, כאשר הידרדר מצבה הנפשי לשפל, החליטה לעשות מעשה. בעלה, עמוס טל־שיר, שהה אז בחו"ל. כשחזר, החליטה לספר לו על קשריה עם הבדרן בשנתיים האחרונות, על לבטיה וייסוריה, ואז החליטה לחתוך את יחסיה איתו, לחתוך את יחסיה עם הבדרן, ולהתחיל לחיות „בטוהר," כפי שניסחה זאת, וכאן עשתה את טעות־חייה.

זה לא היה הזמן לחתוך דברים. במצב נפשי כמו שלה, היתה זקוקה למישהו שיושיט לה יד.

ירדנה ניסתה להחזיק מעמד חודש ימים, אך לא עמדה בכך. היא הבינה שאין מוצא. בתחילה חיפשה מוצא, חשבה שהניתוק מאהובה והניתוק האיטי יותר מבעלה יהיו הפיתרון. אך כשהסתבר לה שזה לא יילך, החליטה כי הפיתרון חייב להיות דראסטי.

אחרי הופעת השלישייה בטכס בחירת מלכת־המים שנערך בשבוע שעבר ואשר בו נפגשה עם הבדרן, לראשונה מזה חודש ימים, ובקושי החליפה איתו שם שתי מילים (הקהל, שנסחף אחר הופעתה המצויינת של השלישייה, לא חש דבר), נסעה לביתה שבנאות־אפקה. עמוס ביקש ממנה שתתלווה אליו לביקור אצל חברים, ואילו ירדנה ביקשה להיות לבדה.

כשהלך, לקחה את קופסת גלולות־השינה שהיתה מונחת ליד מיטתה, בלעה 20 גלולות בבת־אחת ונכנסה למיטה. אחרי עשרים גלולות, זאת ידעה, איש כבר לא יעיר אותה לעולם. כשעמוס יחזור מן הביקור אצל החברים הוא לא יגסה להעיר אותה, מאחר שהשעה תהיה מאוחרת.

סיפור עם סוף עצוב

תכניתה פעלה ביעילות. עמוס אכן לא העיר אותה בשובו הביתה בלילה. אך מי שכן העיר אותה היה צלם־העיתונות אבי דיין, שאמור היה לצלם את שוקולד־מנטה־מסטיק עבור השער של שבועונו. אבי חיכה לירדנה עד בוש, ומשבוששה להגיע לפגישתם, צילצל לביתה. עמוס, שענה לטלפון, ניסה להעירה. כשראה שהיא אינה מתעוררת בשום אופן, הזעיק אמבולנס, שהבהיל אותה לבית־החולים. בדרך הספיק עמוס לטלפן לרותי הולצמן וללאהל"ה לופטין, שהצטרפו אליו.

כאשר הובאה ירדנה ארזי לבית־החולים, היה מצבה אנוש. הרופאים הבינו כי שטיפת־קיבה כבר לא תועיל. הם חיברו אותה לצינוריות־העירוי, וחייה ניצלו.

כאשר סיפרה ירדנה לעמוס קודם־לכן, על סיפור־אהבתה לבדרן, הוא הביע את נכונותו למחול לה ולהתחיל מהתחלה. אך ניסיון־ההתאבדות שיכנע אותו, ככל הנראה, סופית, כי אין מה לתקן. השניים נפרדו. ירדנה עזבה את דירתם המשותפת, עברה להתגורר עם לאה בדירתה השכורה.

על יחסיה עם הבדרן אין ירדנה מדברת. ימים ספורים אחרי ניסיון־ההתאבדות החלה מתאוששת ומשקיעה עצמה בעבודה.

אמרה ירדנה: „בפעם הראשונה בחיים שלי, אני לא מוגנת. תמיד הייתי שמורה, גדלתי בתוך חממה, התחתנתי והייתי מאורשרת, לפחות כך חשבתי. כעת, בפעם הראשונה בחיי, בגיל 24, אני עומדת מול החיים — לבד. זה מפחיד.

„לפני חודש, כשהיה לי רע, חשבתי שאף אחד כבר לא יכול לעזור לי, לכן לא ביקשתי עזרה. היום מסתבר לי פתאום שאני מוקפת חברים, שיש מי שרוצה לתת לי יד. הסיפור שלי לא מסתיים בהפי־אנד, אבל אני אנסה להתחיל מהתחלה."

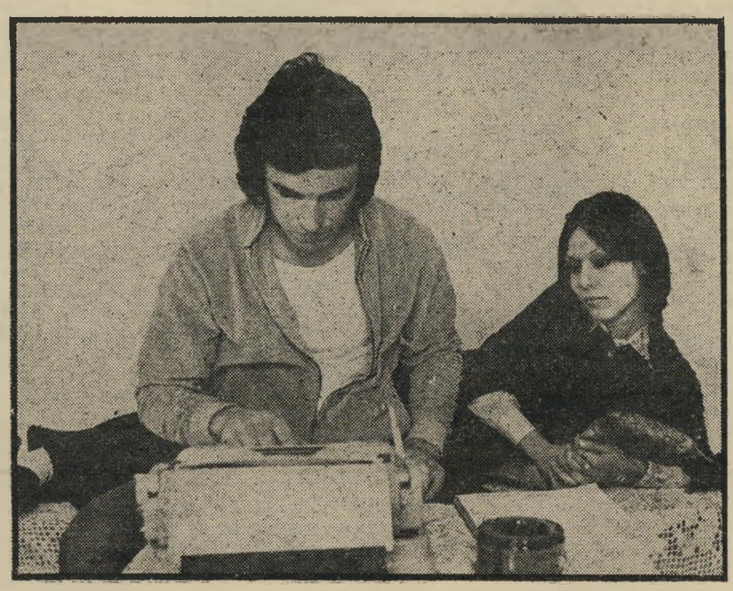

הזוג המאושר

מייד לאחר שנישאו עברו ירדנה ועמוס לדירה משלהם, בנאות־אפקה. עמוס עבד כשחקן, ונרשם ללימודי טלוויזיה וקולנוע באוניברסיטת תל־אביב ואילו ירדנה ביססה לה מעמד כזמרת בשלישיית הבנות המצליחה שוקולד־מנטה־מסטיק, הופעות הלהקה הפכו את ירדנה לפופולרית ביותר.

נשואים לפחות ל-8 שנים

8 שנות אחריות נותן לך "אמקור" על דודי חשמל ושמש מצופים אמאייל-אא (אמקור אמאייל).
ועל אחריות "אמקור" אתה יכול לסמוך. גם אחרי 7 שנים ו-11 חודש נחליף את הדוד הנוזל בחדש.
אנו יכולים לעמוד בהתחייבות זו רק משום שהצלחנו לייצר דוד העומד בכל דרישות האקלים הישראלי,
המים האלקליים ובכל דרישות מכון התקנים.

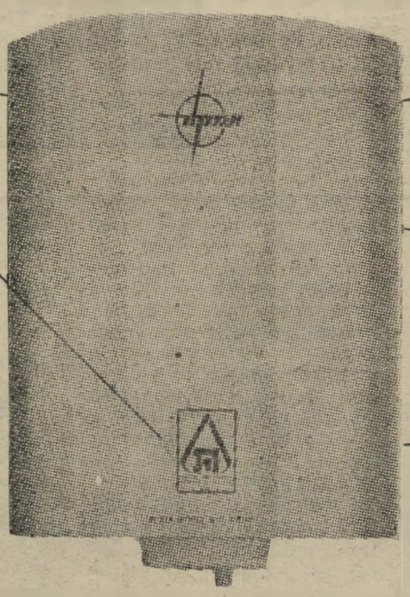

מיוצר מפלדות יבוא משובחות וחומרים נעולים בלבד.
המיכל הפנימי עשוי בנוכונת ריתוך אוטומטית, ע"י "תפר" אחד בלבד ולא חלקים חלקים לכן הדוד אינו מתבקע ואינו מתקלף.

גוף הדוד מבודד ביציקת פוליאוריתן - הידועה כשיטת הבידוד הטובה ביותר בעולם.
הבידוד המושלם שומר על חום המים יותר זמן מכל דוד אחר, ומבטיח חסכון של עשרות קילוטים חשמל בחודש.

הדוד מצופה מבפנים בשכבת אמאייל-פורצלן (זכוכית משורינת) בתהליך שריפת בתנור ב- 750°C. ע"י ידע מיוחד מחו"ל.

הגנה קטודית מקנה בטחון נוסף נגד חלודה. התוצאה - מים זכים וטהורים.

דרוש רק דוודי חשמל או דוודי שמש אא (אמקור אמאיילו).
בהשגחת מכון התקנים.

לפרטים נוספים פנה:
אמפא ת"א, דרך פ"ת 16,
טל: 03-6142 81
ולנוחות תושבי צפון ת"א -
מרכז אמפא צפון
רח' פנקס 48,
טל: 03-45 51 54
ירושלים: רח' יפו 30,
טל: 02-22 64 11 02-22 48 77
חיפה: רח' שבתאי לוי 25,
טל: 04-52 72 12
ואצל הסוחרים המורשים.

לי תמכור רק
אמקור
אמפא
שרות עם כל הלב!

8 שנות אחריות

סמודיי רם

מעשה נורא ברופא שהואשם על־ידי מתחריו כאילו ניתח את כלבתו בחדר־הניתוחים של ביה"ח הממשלתי בחדרה

המיועד מאז הקמתו להולכי־על־שניים

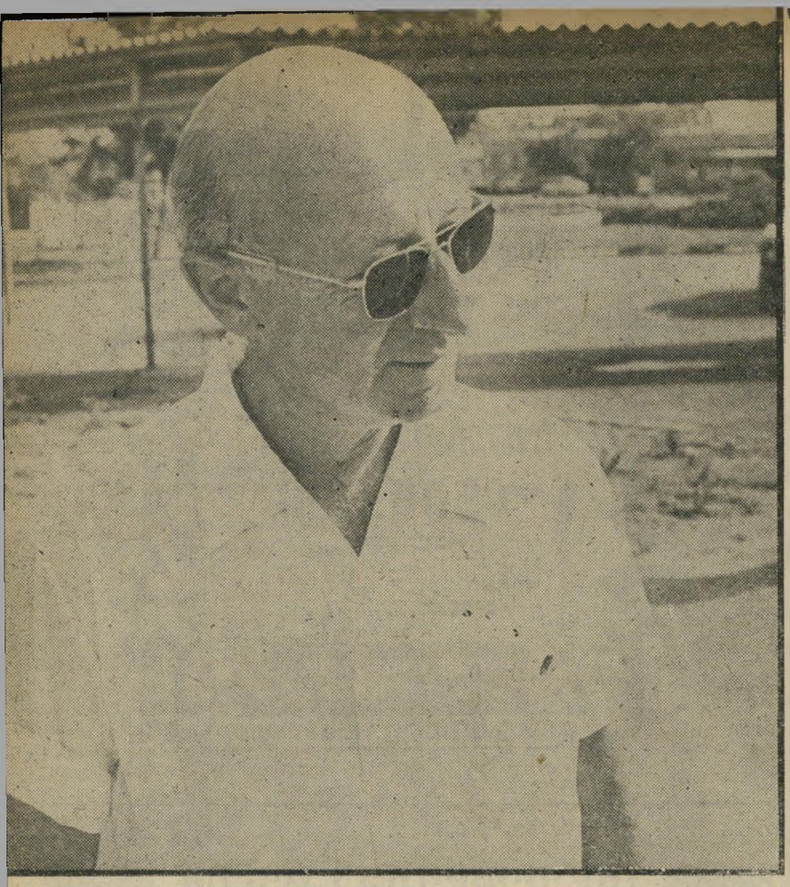

המנתח ד"ר ארווין יעקוב, רופא־מנתח, מנהל מחלקה כירורגית ב' בבית־החולים **הילל יפה** בחדרה, שהואשם על־ידי עובדי בית־החולים, כי ביצע ניתוח־קיסרי בכלבת־השנאוצר שלו בחדר־ניתוחים סטרילי של ביה"ח, בזמן העבודה.

כ אשר הגיעה עת־הייחום, לכלבת־השנאוצר המסורה של ד"ר יעקוב ארווין, ראש המחלקה הכירורגית ב' בבית־החולים הממשלתי הילל יפה בחדרה, לא העלתה כלל בדעתה כי פעולה טיבעית כמו כניסתה להריון והמלטת גורים תמימים, עלולה לערער את דימויו המיקצועי המבוסס של בעליה הגאה, ולהשמיט במיקצת את הקרקע מתחת רגליו.

אך כשהחלה השמועה עושה לה כנפיים במיסדרונות בית־החולים, ובתוספת פרטים מהימנים הפכה מבוססת מרגע לרגע, לא ידעו העובדים אם להתייחס אליה בביטול או לראות בה הפרה חמורה של מוסר מיקצועם המקודש.

קצת קשה היה להאמין, בתחילה, כי הרופא־המנתח המכובד, ששמו יצא ל־

„לא היה מיקרה־כלב!"

ד יברי אשתו של אותו רופא בכיר, שהגיבה על הפרשה בנפרד, תאמו את גירסת בעלה. „כשבעלי סיפר לי על המיקרה," אמרה האשה, „כלל לא התפלאתי. זה לא היה דבר חדש עבורי. אמרתי לו שאני יודעת על כך כבר מזמן, ושלא סיפרתי לו קודם־לכן מפני שלא ייחסתי לדבר כל חשיבות.

„על הניתוח של הכלבה בבית־החולים שמעתי מפי ד"ר יעקוב עצמו, כשנפגשתי איתו ועם אשתו במסיבה חברתית. זכור לי שד"ר יעקוב הפך את סיפור הכלבה שלו לנושא המרכזי של אותו ערב, הירבה להתלוצץ על כך. שמעתי מפיו, אז, את כל הסיפור כולו."

החולים. הנחתי אותה על ספסל מול המחלקה שלי, ועשיתי לה ארבעה תפרים. זה הכל. מעולם לא ניתחתי את הכלבה בחדר־הניתוח של בית־החולים."

אולם, כאשר נשאל אחד מבכירי הרופאים בבית־החולים הילל יפה בעניין כלי־בתו של הדוקטור יעקוב, אמר: „דבר הניתוח נודע לי מלחישות העובדים. הזמנתי מייד את ד"ר יעקוב למישרדי, הוא לא הכחיש את סיפור המעשה, ואני נזפתי בו קשות. הסתפקתי בנזיפה, כיוון שהסיפור נודע לי רק כמה שבועות אחרי שהתרחש."

אך, ביומן חדרי־הניתוח של בית־החולים הממשלתי, הילל יפה אין בנמצא כל רישום של ניתוח כלבה, ביום שלגביו נטען כי בו נעשה ניתוח כזה. אחדים מעובדי בית־החולים טענו, אומנם, כי שמעו על הפרשה עוד קודם שהפכה נחלת־הכלל, אך לא נמצא בהם אף אחד שנכח אישית בחדר־הניתוח בעת הניתוח.

כלב על שולחן־הניתוחים

תהילה כאיש־מיקצוע מעולה ברחבי הארץ — אכן הביא את כלבתו האהובה לבית־החולים שלו, המייועד מאז הקמתו לי־הולכי־על־שניים, וביצע בה ניתוח קיסרי בחדר־הניתוחים הסטרילי של המוסד. זכל זאת — כך טענה השמועה העיקשת — בשעות־העבודה, אותן שעות שבהן חייב חדר־הניתוח לשרת את עשרות החולים, הממתינים לניתוחיהם חודשים ארוכים.

היבט נוסף של הסיפור, הנשמע דימיוני־כימעט: חדרי־ניתוח בבתי־חולים חייבים להיות סטרילייים. אם חודר במיקרה זבוב לחדר־ניתוח, חייבים לחטאו מחדש, לחזור על כל התהליך כולו. לפיכך, קשה להעלות על הדעת שאומנם זה מה שעשה הד"ר ארווין, תוך ידיעת כל המשתמע ממעשה כגון זה.

„צריך גבול לדימיון!"

„ה רבה ספרים וסרטים נכתבו ונעשו על חייהם ומעשיהם של רופאים," אמר מנהל אחד מבתי־החולים במרכז הארץ, שגם לאוזניו גונבה השמועה. „מה עוד לא נאמר עלינו? אבל לבצע ניתוח־קיסרי בכלבה בחדר־ניתוחים של בית־חולים?! גם לדימיון פרוע צריך להיות גבול!"

גירסתו של בעל הכלבה, ד"ר ארווין יעקוב, פשוטה. „הכלבה התקשתה בהמלטה," סיפר השבוע. „ניתחתי אותה בביתי ניתוח קיסרי, אבל כעבור מיספר ימים נפתחו התפרים, והיה חשש שהמעיים יישפכו החוצה.

„אשתי הביאה אלי את הכלבה לביתי או ראה במו־עיניו כיצד מכניס ד"ר יעקוב את כלבתו לשם, או מוציא אותה לאחר מעשה.

ד"ר ס.ג., ששימש רופא־מרדים בבית־החולים הילל יפה, ועבר לאחרונה לעבוד בבית־החולים בילינסון, לעומתם, טוען כי הוא זוכר היטב שד"ר יעקוב סיפר לו, בזמנו, כי כלבת־השנאוצר שלו עברה ניתוח־קיסרי בבית, ורופא־וטרינר ניתח אותה שם. כמו־כן זכור לו כי הכלבה הובאה על־ידי ד"ר יעקוב לבית־החולים מאחר שתיפרי־הניתוח נפתחו. לדבריו, טיפל בתפירה־מחדש עוזרו של הד"ר יעקוב.

חוגים מוסמכים במישרד־הבריאות ציינו, כי ד"ר ארווין יעקוב נחשב מנתח מעולה, מן הטובים בארץ, ועיקר **התמחותו** בתחום ההשתלות. בעוד כשבוע עומד הד"ר יעקוב לזכות בקידום חשוב בתפקידו, דבר שיהווה הישג נאה ביותר לגביו, ואף לגבי המערך הרפואי בישראל. חוגים אלה העלו את הסברה, כי הדלפת פרשת הכלבה והניתוח נועדה, מלכתחילה, כדי לפגוע בו ובדימויו המיקצועי.

דבורה גנני, דוברת מישרד־הבריאות, שנתבקשה להגיב על הפרשה, אמרה: „בדקתי את הנושא. לא היו דברים מעולם. לא היה כל מיקרה־כלב בבית־החולים הילל יפה בחדרה."

אולם, עצם העובדה שהד"ר יעקוב מכחיש זאת מכל־וכל, ולעומתו טוען עמיתו כי הד"ר לא הכחיש את הסיפור ונגוף קשות — מחייב חקירה יסודית של מישרד־הבריאות בעניין. אם אכן יוברר שהסיפור מצוץ מן האצבע, יפוזר מייד ענן־החשדות האופף אותו כרגע.

ואין ספק שהמאושרת העיקרית מטיהור שמו של הרופא תהיה כלבתו הנאמנה, שבעטייה החלה כל הפרשה מתגלגלת.

ספורט-טוטו

השבוע משחקי הליגה האנגלית

מינימום הפרס הראשון

350.000 ל"י

(כולל העברה)

*

מינימום כלל הפרסים

500.000 ל"י

(כולל העברה)

*

יום ה' — המועד האחרון למסירת הטפסים

עשה לך מנהג קבוע — מלא טוטו בכל שבוע!

המועצה להסדר ההימורים בספורט

קורסים למזנסיסטים(יות)

השתלמות עיסוי ספורטאים ייפתחו ב-20.10.75

- בהנהלת מר ג. גולדמן.
- הרצאות מקצועיות מפי רופאים.

בי"ס למזנסיסטים(יות), ת"א, שד' בן-גוריון 35, טל' 225229.
בשעות 13.00—9.00.

חשבץ 1988

זוחי חידה חשבונית. כל ריבוע מסמל סיפרה. לאותן חסרות יש אותם סימנים. בעזרתן של פעולות חיבור וחיסור כפל וחילוק יש למצוא איזו סיפרה מציין כל סמל של ריבוע.

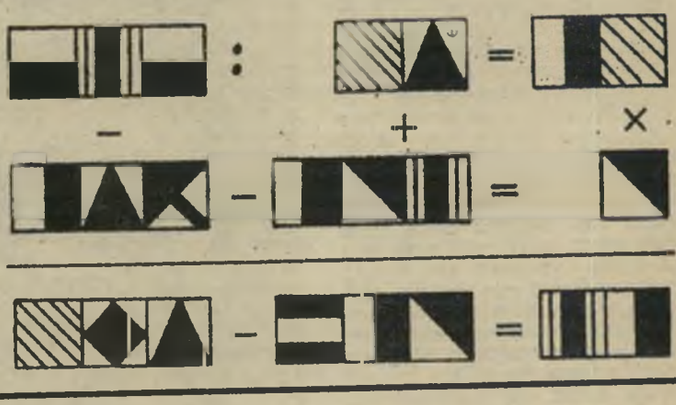

חן טרמפ לחייל

במדינה

חיפה

מולק בארץ הפלאות

מזכיר מועצת פועלי חיפה בנה זו פתחי בריחה סודי כדי שתוכל למיקרה שיותקף ע"ידי פועלים נזעמים

„עכשיו הוא בטח יפסיק עם לימודי האנגלית שלו ויחזור לארץ." כך התבטאו ידידיו וגם יריביו של מזכיר מועצת-פועלי חיפה, אליעזר מולק, אחרי המהומות והשביתות שפרצו בחיפה לאחר הפיחות והעלאת המיסים שנעשו בשבוע שעבר.

כמו בעבר, קודם שאשדוד נטלה ממנה את כותרת המרדנות, התייצבה חיפה האדומה בראש מה שנדמה היה כי יהפוך מרי-פועלים כנגד המצב הכלכלי בארץ. מייד אחרי הפיחות פוצצו אסיפות שההסתדרות אירגנה בעיר, נערכו שביתות, ובעיקר — הושמעו איומים.

המיפעלים הגדולים ביותר בחיפה ערכו שביתות-אזהרה. יושבי-ראש ועדי-העובדים לא הניחו לנציגי ההסתדרות, ביניהם אוריאל אברמוביץ, לפתוח את פיהם, ויצאו בהכרזות-מרד נגד הממשלה וההסתדרות.

מזכיר מולק
אוויר שקוף

מעבר סודי בקיר. היה ברור לגמרי שאליעזר מולק יחזור לארץ, כדי לנסות להרגיע את הרוחות וכדי לקבוע את עמדתו הפוליטית במאבק בין שני הכוחות. אך רק ידידיו הקרובים ביותר של מולק ידעו כי דווקא מסיבה זו, מולק לא יחזור.

אחד הפחדים הגדולים ביותר של מולק הוא סיוט הסורד את לילותיו, ואשר עליו סיפר רק לבני-משפחתו ולידידיו הקרובים ביותר. מולק נמוך-הקומה (158 סנטימטר) פוחד מהרגע שבו יתפרצו לדישכתו או לביתו מישלחות של פועלים נזעמים, יטיחו בו קללות ויכו אותו.

לידיד קרוב סיפר פעם מולק על סיוט זה, ואמר: „בחיפה זה יכול לקרות. אני לא אוכל לעמוד בפני הבריונים האלה. הם יחסלו אותי במכה אחת."

אך עוד קודם שהחלה התסיסה האחרונה, דאג מולק לביטחונו האישי. בלישכתו המרווחת יש ארון גדול ובו משקאות חריפים וספרים. חלק מארון זה הוא ארון לכל אורך הקיר, לבגדים. רק אנשים מעטים מאד יודעים כי כפתור סודי פותח מחיצה בדופן ארון זה, ואז נפער מעבר סודי לחדר הסמוך.

אחדים ממקורביו של מולק במועצת פועלי חיפה ראו אותו עושה חזרות במעבר מהיר דרך הפתח הסודי בארון הבגדים שבלישכתו. אל החדר הסמוך.

אם אומנם יגיעו פעם הדברים לידי כך שפועלי חיפה יבקשו להראות את נחת-זרועם למזכיר-מועצת-הפועלים שלהם, ויתפרצו ללישכתו, תצפה להם הפתעה. לפתע ייעלם מולק דרך הקיר, נוסח עליסה בארץ-הפלאות, והם יפגשו אוויר שקוף.

חזית חדשה למערכת ההסברה של האירגון לשיחרור פלסטין: חנויות-החקלים באירופה מוצפות חקלים ופלאקאטים

מ' שחשב כי אירגוני הפאתח יסתפקו בחטיפות-מטוסים ובפיצוץ נימלי-תעופה, טעה טעות מרה. הנשק החדיש שלהם הם התקליט והפלאקאט. חנויות-התקליטים באירופה, בעיקר אלו המקרובות לאירגוני השמאל, משופעות בתקליטים של להקות-הזמר של אירגוני הפאתח. לכל אירגון, להקה משלו. אספן בעל נטיות פוליטיות יצטרך להקציב סכומים נכבדים (22 מרקים גרמניים התקליט), אם ירצה בייצוג מלא של להקות-הבידור הפלסטיניות.

ממבט ראשון נראות עטיפות התקליטים כתקליטי הצ'יבאטרון ממילחמת-השיחרור. על העטיפה, תצלום של לוחמים הולכים בשדות, או משקיפים מעבר לגידרות-התיל אל כפרי-מולדתם. התקליטים הרבים, בתוספת פלאקאטים, מצטרפים לסידרה מרשימה של ספרים וסרטים (כמו כפר-קאסם), שהוצאו לאור במימון וביוזמת אירגוני הפאתח.

מול כל אלה יכולה ישראל להציג כיום באירופה רק תקליטי שוקי ואביבה או מייק בראנט. מה פלא, כי בחנויות השונות מוצאים ליד תקליטי פורטוגל, צ'ילה או שירי מיקיס תיאודורקיס, גם את תקליטי הפאתח? למי שאינו מבין ערבית, מציעים התקליטים את תרגומי השירים לכמה שפות אירופאיות. על כמה תקליטים מצוטטים גם שיריו של מחמוד דרוויש, המשורר הלאומי הפלסטיני שהיגר מישראל. ניתן להאזין להם כקוריוז — אולם מיליוני בני-אדם בעולם כולו מקשיבים להם, ומתרשמים.

להלן, כדוגמה, תרגום 15 שירי „פולקלור" רשיריילוחמים, המופיעים על תקליט שיצא לאחרונה בצרפת:

אל-עאסיפה

האוחזים בנשק, / אל תבכו עוד! / אלוהים מגן על מילחמתו. / אם תיפול, / על קיברך / תפרח החירות. / על-מנת שפלסטין שלנו / תקום ותחיה מחדש, / אנו קוראים, אנו שרים: / עאסיפה, עאסיפה!

עאסיפה! עאסיפה! אלוהים גדול! עאסיפה! הישארי בליבותינו / ברע ובטוב! / אנו קוראים, אנו שרים: / עאסיפה! עאסיפה!

את מובילה אותנו בנתיב הכבוד. / כן, שמך יבער תמיד בליבותינו. / כולנו נלך אחר אל-פאתח, המנצח, / כולנו נלך אחר אל-פאתח, / המשתוקק, החייב להשיב לנו את האישר.

כולנו, כאשר תפרח האדמה השרופה, / כולנו נלך אחר אל-פאתח, המנצח, / כולנו נלך אחר אל-פאתח / המשתוקק, החייב להשיב לנו את האושר. / כשהאדמה החרוכה תפרח, תפרח...

עאסיפה! הישארי בליבותינו / ברע ובטוב! / אנו קוראים, אנו שרים: / עאסיפה! עאסיפה!

* * *

נתיב הכבוד

ניפצתי את הכבלים שהשפילוני. / ניצחתי את תלייני, / זה שמעולם לא הצליח לרמסני.

ניפצתי את חומות כילאי / והמראתי כסופה, כלהבה, כאשר רעם שירי / תחת דגל המהפיכה.

בן האל-פאתח, שמך בילבד על שפתי, / רק הצבא שבפירצה הפותחת לפני את דרך-השיבה / הוא זה שחישל את המהפיכה בתוך עמי, / הוא זה שכבש את דרך-השיבה.

* * *

זכות הפרטיזנים

אחי, אני מאמין בעמי הנודד, הכבול בנחושתיים.
אחזתי בנשק על-מנת שיום אחד יאחזו בנינו במגל.

אשף מזמר ומרקד

שירי ההתנגדות הפלסטינית: עטיפת התקליט הנמכר ברחבי העולם

דם פצעי מרווה את עמקינו;
זיהי זכותנו עליך, זהו החוב שאינו יכול עוד לחכות.

* * *

אני אתנגד

אני אתנגד ללא פחד. / כן, ללא פחד אתנגד.

על אדמת ארצי אתנגד. / גם־אם יגזלו ממני את כל אשר לי, אתנגד. / גם־אם יהרגו את ילדי, אתנגד. / גם־אם יפוצצו את ביתי, אתנגד. / הו ביתי היקר! / בצל כתליך, אתנגד.

אתנגד ללא פחד...

במלוא רוחי הנחרשה, אתנגד. / עם אלתי, עם סכיני, אתנגד. / עם הדגל בידי, אתנגד. / גם־אם יכרתו את ידי / ויטמיני את הדגל, / בידי הבריאה אתנגד.

אתנגד ללא פחד...

צעד אחר צעד, בשדי, בגני, אתנגד. / בכוח אמונתי ורצוני, אתנגד. / בציפורני ובשיני, אתנגד. / ואפילו כאשר גופי / היה כולו פצע וחבורה, / בדם פצעי אתנגד.

אתנגד ללא פחד...

* * *

קדימה!

קדימה, תמיד קדימה, הו המהפיכה העממית שלנו! / איש לא יוכל לעצור את מיצעדם של הפידאין.

הו המהפיכה שלנו, קדימה, תמיד קדימה! / זוהי הסתערות, קדימה, תמיד קדימה! / קולו של העם חזק מקול הרעם. / אל־פאתח: זוהי המהפיכה, והיא המעוררת אותנו. / למענה נשפוך אנוכי וילדי את דמנו.

לנצח אנו גופה ונישמתה, אנו המחסום שאין לעברו. / זוהי שבועת הפרטיזן, זו המהפיכה שלנו, / זוהי סיסמת הפועל והאיכר.

ביד אחת אנו נושאים את נס־המהפיכה, / ובאחרת נישא את נישקנו.

* * *

כך צועד עמנו

אחי, ישנתי על אדמת ארצי, מאושר להיות בה; / חיבקתיה, אימצתיה, התגעגעתי אליה כל־כך, יודע אתה... / נטף אחר נטף מרווה דמי הבוער את רגביה.

כך מתקדם עמנו; / כך עולה השחר שאותו יראו ילדינו.

* * *

עד הגבעות

על הגבעות ולמרגלותיהן, / חקור את הרוח / כדי לדעת עלינו הכל.

חקור את ההר הבוער / חקור את מחסי מערותינו, / חקור את אדמתך ושדותיך / ובכל מקום תמצא את עיקבות אנשי־המחתרת.

על הגבעות...

לך מערבה ומיזרחה, / שם תפגוש ב־סערה חסרת־הרחמים, / על ההרים, בעמקים, / תמצא את הגאווה ואת הכבוד.

על הגבעות...

* * *

קומי, פלסטין הפצועה

קומי, פלסטין הפצועה! / אל־פאתח יצמח את אויבינו המגואלים־בדם. / קומי, פלסטין יקירתי! / אל־פאתח יצמח / כדי להשיב לך את חייך.

אדמת אבותינו הקדושה, / עוד תשובי תראי את בנייך הגיבורים! / פאתח יצמח, האמיני, / אל־עאסיפה היא תיקוות ארצי.

הו אדמת נדרינו האהובה, / עוד תשובי תראי את בנייך האומללים! / אנו נחזר להצילך / ולנפץ את הכבלים שבהם מתענה ארצי.

אדמת נביאו הגבחר של האל, / אשר ראה את ישו מת תחת שמייך, / את תהיי חופשית, הו מולדתי, / את שטנפת ותושפלת על־ידם.

ארץ התהילה, ראי את בנייך / השולחים אלייך את זרועותיהם המנצחות. / את היא תיקוותו של עם בעוונד / תחת דיגלי צבא המגודים...

ארץ ניצחית, אם נערצת, / עמך נחפז לקריאתך! / אל־עאסיפה תהיה תמיד הראשונה לרוץ אל הנשק / כדי להציל את ארצי.

אל־עאסיפה יוצאת לקרב. / האדמה הקדושה כבר רועדת. / מוות לבוגדים בכל אתר, / ולפולש שגזל את ארצי!

* * *

דם אחד, אותו דם

ניצחון, אל־פאתח! המהפיכה שלנו תנצח, / ותנצחנה הידיים שתנפצנה את השיריון.

דמנו אחד הוא עתה, הו כראמה. / ליכדנו את השורות, כראמה. / על ההרים הלוהטים ערים הפידאין, / ובכל עמק — פידאין נוספים. / על מצח המולדת הערבית נכתב: / דמנו אחד הוא. / למען מילחמת־השיחרור העממית, / דם אחד, אותו דם.

ניצחון, אל־פאתח...

האדמה בוערת, כראמה. / זוהי אחדותם של לוחמי־החירות. / יד ביד, כראמה, / והלהבה מתגברת ואינה רפה. / זוהי אחדותם של כל לוחמי־החופש, / של הפידאין כולם. / האש גוברת בקרב הפידאין. / על מצח המולדת הערבית נכתב: / דמנו אחד הוא עתה. / למען מילחמת־השיחרור העממית, / דם אחד, אותו דם.

ניצחון, אל־פאתח...

* * *

צוואתו של חלל

סבול את נוצתך בדמי; / רשום את השיר שפי מכתיב לך. / אל תתיק עיניך משפתי העיקשות / החוזרות שוב ושוב על התיקוות שגולדה מפצינו, / על התפילה הגדולה.

רשום באותיות־זהב את הבעתם / של גיבורים המסרבים להשתעבד. / העם הזה מאמין בכוח הנשק, / באלה שנטלו נשק לידיהם: אל־פאתח! / בדמנו המרווה את הקרקע.

טבול את נוצתך בדמי, / ורשום את בשורתי, / רשום למען כולם: / אחי, אתם היקרים לי כל־כך, / זוהי צוואתי.

כזו היתה משימתם של הגברים היום. / הודע על בוא השחר, סופו של לילנו. / אני יכול למות, אתם תמשיכו את דרכי, / באורך־רוח, בהתמדה...

* * *

לא ניטוש את אדמתנו

אני לא אברח, אני לא אברח.

לא יהיה שלום עם הצבא המשפיל אותנו. / הסערה משתחררת מכבליה. / מי יעז לעצור בעדנו מלשחרר את אדמותיו? / מהיום ואילך כל אחד, כל אחד ליחם־חופש.

הם יוכלו לשלוח את טנקיהם ואת מטוסיהם, / הם יוכלו לרסק אותנו תחת מטר פצצות, / להגביר את הדיכוי והפשעים, / לרדוף אחרינו עם יחידות־הצבא שלהם... / זהו שטף בלתי־פוסק, / ואלה שיקומו נגדנו ימצאו בו את אובדנם.

אל־פאתח נשא את נס המהפיכה, / ואנו הולכים בעיקבותיו. / אנו הולכים בעיקבותיו, אנו צועדים קדימה, / אנו נשבעים לשחרר את המולדת. / אנו צועדים קדימה, נאמנים לשבועה, / והעולם כולו לא יוכל לצערנו. / „עד הניצחון," זהו צו־השעה, / והדבר שאליו חותרת המהפיכה יתגשם.

זוהי דרכנו, בחרנו בה. / זהו אל־פאתח, ובעיקבותיו אנו צועדים. / אל־עאסיפה אומרת לנו: „הדרך תהיה ארוכה." / אנו משיבים: /„היא מובילה אל התהילה ואל האושר, / זוהי הדרך אל הגאווה, אל הנקמה, / תחת נס הניצחון.

„הנה בנינו, רכושנו, זרועותינו ורובינו. / מהיום ואילך, כל אחד מהם לוחם־חופש."

* * *

ערבי פלסטיני

דמי, דרכי, ארצי, / שמי, כתובתי: ערבי פלסטיני.

הנני גחלת במדורת המהפיכה הגדולה. / הנני הפיגיון ההולם ביד בטוחה. / הנני אבק־השריפה שברובים. / הנני היד הנכונה על התותח. / בירושלים, ביפו, ברמלה, / הנני המהפיכה של המולדת השדודה.

דמי, דרכי, ארצי, / שמי, כתובתי: ערבי פלסטיני.

זוהי הדרך אל החירות / שאותה פרצו הפידאיון. / נילחם בידיים ריקות, או במהלומות פיגיון, / בסכינים או בקרדומים, / בתותחים או בציפורניים, / כיוון שכך מחשלים מהפיכה.

דמי, דרכי, ארצי, / שמי, כתובתי: ערבי פלסטיני.

קוזו אוקאמוטו במרכז התמונה המתנוססת על פלאקאט המופץ בעולם, בחתימת „הצבא האדום היפאני" והחזית העממית לשיחרור פלסטין. הכותרת באנגלית, ערבית ויפאנית: „לקראת בינלאומיות פרולטרית ואלימות מהפכנית מאורגנת." למעלה משמאל: עטיפת תקליט „שירי המחתרת הפלסטינית."

כתב העולם הזה

מדווח מיריד המכוניות הבינלאומי בפרנקפורט

רגע הביאה דגמים הדומים לפולקסוואגן, מיבנה מעוגל לפנים ומאחור. הגוש המיוחד המשיך להציע מכוניות בשמות שונים, שכולן למעשה פיתוח של פיאט, אבל בחצי המחיר. הצ'כים הביאו את הסקודות שלהם, במחירים של חצי־חינם, והיפאנים המשיכו להפגין מכוניות מבריקות וגוצצות במחירים חסכוניים.

הסלון הבינלאומי, ה־46 במיספר, משך אליו מיליוני מבקרים מכל העולם. הוא התנהל באווירה של אופטימיות, שכן לפני פתיחתו התפרסמו נתונים שהורו על התאוששות במכירת מכוניות בגרמניה.

בשבוע שבו נערך הסלון לא היה ניתן להשיג חדר בשום מלון בפראנקפורט, ומבקרים רבים מחו"ל ניצלו מלינה ברחוב ותחת הגשרים תודות ליזמתה של חברת הבוגאטי מהווה תשובה לשיגעון המכוניות הישנות הכובש את העולם, נבנתה בדיוק כמכונית עתיקת־יומין, כדי למשוך את לב האוהבים למזג ישן וחדש, ומטוגלים לשלם את הנדרש לשם כך.

בוגאטי האימלקים מוסיפים להאמין בקונים בעלי־יכולת, ממשיכים להביא דגמים שיגעוניים כמו הבוגאטי, הנראית למעלה, משגעת לא פחות מן החתיכה שעליה.

יותר חשמל ככל גגל

הפיתרון הפולני זוהי מכונית חשמלית מתוצרת פולין. מחירה בגרמניה — 7500 מרקים, כולל מיסים. טווח נסיעתה כ־100 קילומטר, ואז יש למלא את המצברים. משך־הטעינה שלהם כ־10 שעות.

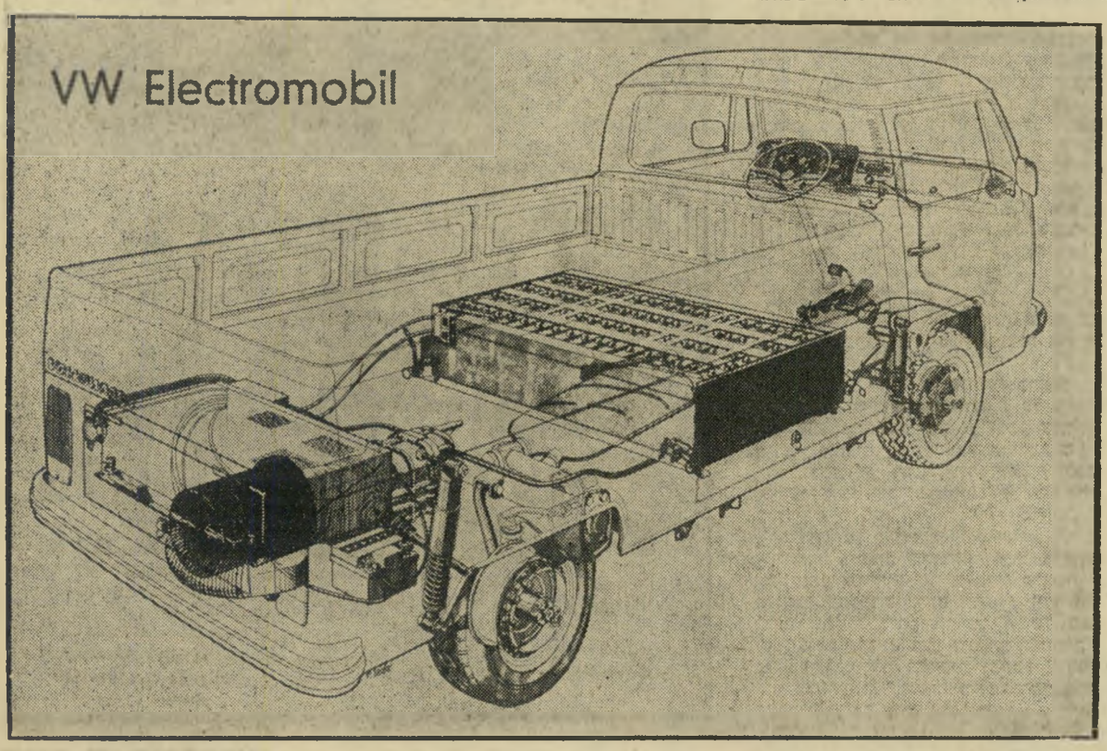

הפיתרון הגרמני זוהי המכונית החשמלית של רכב־טראנזיט. היא נעה לטווח של 50־100 קילומטר עם 800 קילו מיטען. לצורך נסיעות ארוכות מרכיבים תוך שלוש דקות מצבר נוסף, המכפיל את טווח הנסיעה. זהו מצבר רגיל במישקל 850 קילו, המכיל מתח של 144 וולט ל־5 שעות.

ש ך בעיות עם הרפורמה בקשר להוצאות־הרכב שלך? אתה נוהג ב־ריואי־חשבון ומוכן לשלם הון־תועפות כדי שיראו לך איך להחזיק את המכונית על חשבון מס־ההכנסה? או אולי אתה רוצה ללכת בעיקבות מפקד חיל־האויר, ולהשבית את הרכב לאות־מחאה? ובכן, כעת תוכל לשכוח מכל אלה. נמצא פיתרון גואל לבעייה — המכונית החשמלית.

ביריד־המכוניות הבינלאומי שהתקיים בסוף חודש ספטמבר השנה בפראנקפורט שבגרמניה, היו מוקדי העניין המכוניות החשמליות. חברות קטנות וגם חברות־ענק, הציגו דגמים של מכוניות המונעות בכוח החשמל. ברור כי אלו מכוניות ראשונות בסוגן, ויעברו שנים רבות עד שתיבנה מכונית חשמלית העונה על הצרכים כמו מכונית הבנזין. אבל חשוב נא מה יקרה אם תביא ארצה כיום מכונית חשמלית. אתה ממלא חשמל במצבר מן המישרד, החשמל הוא הוצאה מוכרת. אם אתה עובד חברת־החשמל, אתה ממלא חשמל חינם. המכונית אינה יקרה — מחירה בלי מיסים כ־20 אלף לירות, ממש שליש־חינם. אין בה טיפולים, אין אחזקה. ובעיקר: האחזקה על חשבון מס־ההכנסה. המכיר בהוצאות החשמל של מישרדך.

היריד כלל עוד דברים מעניינים, בהשפעת מחירי־הדלק. סיטרואן הציגה מכונית (דגם 1800) עם מנוע דיזל, והכל נקהלו סביבה. ג'נראל מוטורס הביאה את השברולט הקטנה החוסכת דלק כמו המכוניות היפאניות. הגרמנים שמו דגש על מכוניות כמו הגולף והפולו, קטנות וחסכוניות בדלק. אפילו אלפא־רומיאו הציגה בעיקר פיתוחים שונים של אלפא־סוד, שכבשה את אירופה בסערה.

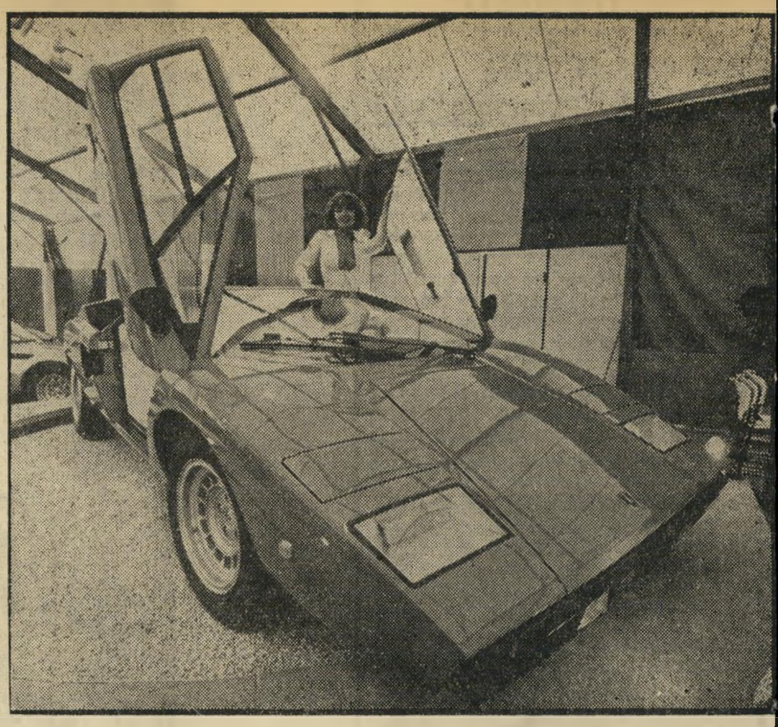

דינו פראר

מכונית־פאר איטלקית זו שימשה מוקד־התעניינות ביריד. הדלתות המתרוממות היו חיקוי של דגם־פאר של **ב־אמ־וו**. שהוצג ביריד אשתקד. בעוד באנגליה נסגרים המיפעלים המייצרים מכוניות־יוקרה בזה אחר זה, ממשיכים האיטלקים לספק את דרישותיהם השיגעוניות של העשירים החדשים.

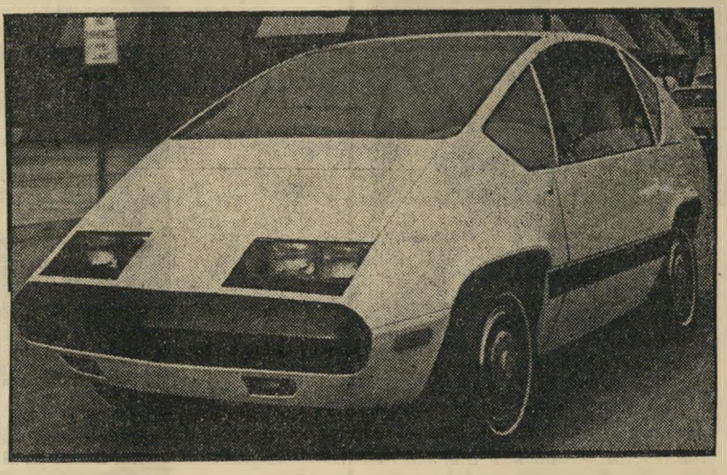

הפיתרון האמריקאי

זוהי הקופספר, מכונית חשמלית אמריקאית הנמכרת כיום כלחמניות סריות בקליפור־ניה. היא נעה במהירות של 80 קילומטר לשעה, וטווח נסיעתה 200 קילומטר בשטח פתוח ו־120 קילומטר בתוך העיר. במכונית יש מקום לשני מבוגרים, ילד ומיטען.

ריקשה יפאנית

פיתרון יפאני למכונית חשמלית, המייוצר בגר־מניה. מחיר דגם זה הוא 3500 מרקים, והיא מפתחת מהירות של 25 קילומטר לשעה. החשמל שבה מספיק ל־90 קילומטר נסיעה.

התעופה לופטהנזה, **שהעמידה לרשות ה־באים את חדרי־המלון המשוריינים בדרך־כלל לצוותות־האוויר של החברה.**

מקום לא פחות חשוב מן המכוניות תפ־סו ביריד אביזרים שונים, כגון המצאות חדשות לתיקון תקרים או לתיקוני־מנוע. אחד הביתנים הראה מכונה המפרקת גלגל ממכונית, מורידה ממנו את הצמיג, מתקנת את התקר ומרכיבה הכל בו־במקום, ללא מגע יד־אדם. ביתן אחר הציג ציוד חדיש לרחיצת וניקוי מכוניות, תוך שימוש מיז־ערי במים ובמקום.

הסלון בפראנקפורט נבדל מהסלון ב־בריטניה (בסוף אוקטובר) בעיקר בשימו־את הדגש על השימושיות והמעשיות, הן של המכוניות והן של הציוד המתלווה אליהן.

הסיטיקאר

מכונית חשמלית זו אף היא אמריקאית, וכבר נמכרו ממנה 25 אלף יחידות. בגרמניה מחירה 8000 מרק, כולל 11% מס־מחזור ועוד 12% מס־יבוא. נכנסים לתוכה שני מבוגרים ומיטען. היא מפתחת מהי־רות של 60 קילומטר לשעה, ב־20 שניות. טווח נסיעתה כ־200 קילומטר, וטעינה מחדש בחשמל נמשכת 10 שעות, באמצעות חיבור תקע לשקע חשמלי. עתה החלה החברה המייצרת למכור את **הסיטיקיאר** באירופה, מקווה להצלחה. היא לוטשת עין לישראל.

שקע־תקע

בעלת השקע־תקע מכניסה את התקע לשקע, לטעינתה של המכונית מחדש. תוך שעה המכונית נוטעת שוב.

קולנוע

סרטים

אבירי המיספרים

רוכבים שחב

איגוד זיקני ציון, אותו מימצא ארכיאולוגי נדיר המוכר גם בשם „הוועדה לבירקורת מחזות וסרטים", שוב השמיע קולו ברמה. בהתרוממות נפש ובמסירות אין־קץ למטרה המקודשת, שמירת המוסר הטהור בעם היושב בציון, ישבו הזקנים יומם ולילה, חגו בבעייה הסבוכה שהוצגה בפניהם: הו כלכאתה. לבסוף, יצא גזר־הדין לאמור: „לא נתיר!"

כנופייה נעלה זו, שטהרת־המידות הוא מסימני־ההיכר הנודעים שלה, לא יכלה לשאת את התועבה והזוהמה שהוצגה בפניה. „תמונות פורנוגרפיות וניבול־פה

שחקני „הו כלכאתה" — הצנזור ראה

במידה בלתי־רגילה," כתבו הנשמות הזכות למפיץ הסרט, במיכתב שבו בישרו לו על דבר האיסור.

אומנם, ידוע שמנהיג הכנופייה העליזה, נהג לבקר בדירה מסויימת ברחוב בניר־דן בתל־אביב (העולם הזה 1987), שם הגישים למעשה את מה שלמד בתיאוריה מאותם קטעים שלא התיר ל„עמך" לראות על בדי־הקולנוע. אבל אין זה משנה ולא כלום, כי עמך ישראל מטומטם, בור, גס והדיוט ואילו הוא, הצנזור, מתנסה בחוויות ובודק אותן עד הסוף. באשר הוא, כידוע, מחוסן מפני כל סגע וחטא־בשרים, וכל מעשיו אינם אלא בבחינת שירות הציבור.

המין — נושא מקומם. מדוע נאסר הו כלכאתה שעה שיצירות אחרות הותרו להצגה? התשובה היחידה שניתן לקבל, היא: ככה. זאת, משום שמיסדר אבירי־המיספריים מירושלים, מהווה בפני החוק ועדה ריבונית שאינה חייבת בהסברים, והיא רשאית להחליט כראות־עיניה מה מועיל ומה מזיק לציבור. אמות־המידה שלה צריכות להיות הנורמות המוסריות של החברה שבה אנו חיים, ואת זו אין מייצגים האבירים הנ"ל בשום פנים ואופן. לכן, בכל פעם שכלי־העיכול המוסריים שלהם מתקוממים נגד תבשיל כלשהו, או כאשר מוג־האוויר מתחלף, למשל, נאסר עוד סרט, מקוצצת עוד סצינה, והזעקה „לא נתיר!" נישאת לשמיים.

ואם בכל־זאת מחפשים היגיון כלשהו במעשיהם, אפשר אולי להבחין שבכל מה שקשור למין (וזה נושא שמקומם אותם במיוחד), סבורים הצנזורים עדיני־הנפש שעוגמת־נפש מצידם היא היחס הנכון. כלומר, אם להתיר, הרי רק מין שמלווה בייסורים, בתיסכולים, בסבל ובעונשים כבדים, למען יראו הכל ויירא. כי דרך גבר בעלמה הוא חטא כבד מנשוא, והמסתכן בו שם נפשו בכפו.

הכנסייה הקאתולית, בשיא האינקוויזיציה, לא יכלה לחלום על עיקרון בריא יותר. משום כך, טאנגו אחרון בפריז מותר, כי הוא מתעלל במארלון בראנדו; ועמנואל מותר, משום שמראים בו כיצד

המפלגה הקומוניסטית הישראלית - רק"ח

פסטיבל העתונות הקומוניסטית בישראל

★ יערות הכרמל, אורן הסלע (בקירבת דליית־הכרמל) ★
שבת, 11.10.75 ★ שעה 10 לפנה"צ

בתוכנית:

★ **דברים בעצרת החגיגית:**
ח"כ מאיר וילנר, אמיל חביבי, יהודה אונגר.

★ **ציון 10 שנים לבטאון המפלגה „זו הדרך";**
ציון 10 שנים לשבועון „דער וועג".

★ **תוכנית אמנותית ★ פיקניק עממי; תערוכות;**
ביתן לספרות מתקדמת; מזנון; ועוד.

לשלום צודק ויציב, להגנת זכויות העובדים,
לדמוקרטיה ושוויון זכויות לאומי ועדתי!

מוביל המין לסטיות בגוף ובנפש. ואילו בוטק המין, המתייחס לנושא בהומור וב־לעג — אסור. והו כלכאתה, שבז לצניעות מפוברקת ומטיף להנאה מן המין, אסור בהחלט.

שהרי מסרטים כאלה אפשר להסיק כאי־לו המין הוא דבר מומלץ, רחמנא־ליצלן ומה יקרה אם כל בני ישראל יאמינו בכך, יילכו הביתה לבדוק את ההמלצות, ועוד יגלו כי טוב? כי־אז ייוותרו הצנזורים הנכבדים, מטיפי־המוסר למיניהם ומנפנ־פי הרשימות השחורות המתוכננות — מחסרי־תעסוקה, כי איש לא יזדקק עוד לשירותיהם. בקצרה, זוהי מילחמת סרנסה.

בידור אירוטי מתורבת. שלא תהיי־נה אי־הבנות. אין כאן כל כוונה להציג את הו כלכאתה כיצירת־מופת, שבלעדיה תישאר ישראל בורה ומפגרת. חס־ושלום.

הו כלכאתה אינו יותר מאשר שעשוען בימתי (הסרט הוא בסך־הכל צילום של ההצגה הבימתית, בעזרת מצלמות־טלווי־זיה), שקרם עור־וגידים בגלל סיבה פשו־טה: „לפני זמן־מה עלתה במוחי המח־שבה, שבעצם אין שום מקום שאליו יכול גבר להזמין אשה לערב של בידור אירו־טי מתורבת ובריא. מצד אחד, יש הצגות־בורלסקה זולות; מצד שני, מועדוני־לילה יקרים. אבל באמצע — מאומה. הצגה זו אמורה למלא את החסר."

הדובר הוא קנת טיינן, אולי לא סמכות מוסרית ותרבותית נעלה כמו ישישי ירו־שלים, אבל בכל־זאת אחד ממבקרי התי־אטרון החשובים של ימינו, תיאורטיקן ו־חוקר־תיאטרון, ששימש בין השאר גם כמנהל התיאטרון הלאומי באנגליה. טיינן הוא האחראי להעלאת הו כלכאתה. הוא האיש שריכז את המערכונים יחד, עיצב את רעיונות ההצגה, ותרם אפילו קטע אחד מרי־עטו.

שאר המערכונים נכתבו על־ידי מחברים כמו סמואל בקט (מחכים לגודו) ומאבות התיאטרון המודרני), ג'ול פייפר, קריקטו־ריסט מהולל (רציחות קטנות) הסופרת ה־אירית עדנה או'בריאן (הנערה בעלת ה־עיניים הירוקות), דייוויד ניומן ורוברט בנסטן (בוני וקלייד), סם שפארד, מחזאי אמריקאי צעיר ובולט וג'ון לנון, שאינו זקוק כמובן להמלצות.

ספסדר־חירות מינית. כל מערכון שולח חיצי־לעג אל עבר מעצור או תיס־כול מיני אחר, מתוך הרבים שבהם התי־ברכה התקופה. באחד מהם, מוצג הפא־לוקראט הגברי, שהמשגל חשוב לו יותר מן הרגש, במערכון שבו שני הגיבורים, הנער והנערה, לבושים בביגדי־ילדים, משחקים בין קוביות של אלף־בית, זמוד־דים אחד לשני את ה... דבר (כפי שהם קוראים לו), עד שבלהט המישחק שוכח הנער שהוא מחצית צמד, ורודף לקראת השגת המטרה, ולעזאזל בת הזוג.

מערכון אחר שם ללעג את מסיבות ה־חשק ההחלפת בני־זוג, כאשר שוטר מבו־גר בעל זרוע מגובסת מתגלה ככישרוני במישחקי־מין יותר מן המנהל הצעיר ה־נמרץ, שבעצם יזם את האורגיה והנותר לבסוף, בצד, מתבונן ברעייתו הנהנית.

המשולש המדומה

תמימות מזוהמת (בן־יהודה, תל־אביב, צרפת) — למראית־עין, מדובר כאן באשה צעירה, שניש־את לבעל מבוגר ממנה בשנים רבות ואשר מסרב, אחרי הת־קף־לב, לקיים עימה יחסים אינטימיים. האשה מתרועעת עם שכן יפתה, ויחד עימו זוממת להיפטר מן הבעל.

מאחרי עלילת־מיסתורין זו, מסתתרות מיספר בשורות. האחת, שאותה משחזר הבמאי קלוד שאברול זה שנים רבות, מוטאלת מהיצ'קוק (האשמה המוסרית אינה נמ־דדת במעשים, אלא בכוונות). האחרות, נאמרות בפירוש בסוף הסרט על־ידי עורך־הדין של האשה. „אנו חיים בעו־לם של גברים," הוא מסביר לה, וחוץ מזה, „העולם מאמין במה שהוא רוצה להאמין, ולא במה שקורה באמת."

הדרך למסקנות אלה רצופה, אומנם, מסקנות כוזבות שקהל־הצופים מוזמן להצטרף אליהן, יחד עם שני הבלשים המבדחים שבסרט. זאת, שעה שהעלילה כולה בנויה סביב חאשה, שכל רצונה במעט אהבה, אבל כל הגברים שבחייה מנסים לנצל אותה, להשתלט עליה ולשעבד אותה.

מבחינה חזותית מהווה הסרט תרגיל מדהים בסיגנון ויופי, הן בעיצוב הפנימי של התיפאורה, הן בצילום ובת־נועות־המצלמה, והן בתילבושות. אבל, אם הקפדנות החזו־תית מעוררת התפעלות, קשה להשלים עם האיפיון חשיס־

שטייגר ושניידר — מי רצח? למה רצח?

חי של הגיבורים בעלילה, ועם שיתופו של רוד שטייגר, החורג — הן מבחינת־השפה, והן בסיגנון המישחק — מן האווירה המאפיינת את סרטיו הקאמריים של שאברול.

ולמרות זאת, מי שאוהב באמת קולנוע ומי שמעריץ את גופה החשוף של רומי שניידר, ימצא כאן דברים רבים להתבונן בהם.

מה הרג את מרילין

סמל המין (סינמה 2, תל־אביב, ארצות־הברית) — ביוגרפיה טל־וויזיונית זו של כוכבת־קולנוע, אי־נה קוראת לגיבורה שלה מרילין מונרו, רק מתוך חשש לתביעות משפטיות. חשש מוצדק בהחלט, משום שהצגתה עוכבה זמן רב, בארצות־הברית, על־ידי אנשים שטענו כי החסוואה שקופה מדי, וכי דמויותיהם מועלות בסרט בצורה מעוותת.

הסופר אלווה בסי, שביסס את התסריט על סיפרו הסמל, נותן פירוש פסקני ופשטני לחייה של הכוכבת הבלונדית. האנשים שבחייה מתחלקים לנחמדים ולמנוולים, עם כמה שהם מנוולים־בעל־כורחם, פה־ושם. העלילה מגל־גלת בפירוט רב את חייה של מרילין, עלייתה בסולם הדר־גות דרך ספות המפיקים, מאבקיה לתפקידים עם מנחלי־אולפנים שראו בה גוף בלבד, מילחמתה ברכילאית שהם־כת את חייה הפרטיים מטעמים ושפכת עליהם רעל, אחבו־תית הנכזבות, התיסכולים והבדידות שמאחרי חזרקורים.

אשר לסופה, יש בסרט פירוש פושר ביותר, בימים אלה שבהם מדברים שוב על אפשרות של רצח ומזימות בי־לאומיות. לפי גירסה זו, אהבתה האחת והגדולה של הכו־כבת היתה לסינאטור יפה מאוד ונשוי מאוד, אשר לא

ווינטרס וסטיוונס — כובעים של רכילות

הסכים לסכן את הקאריירה הפוליטית שלו למען האהבת.

אלא שלא קווי סטיוונס, ולא הבמאי דייוויד לוואל (מאדאם איקס) ריץ', חודרים מתחת לעורה של הכוכבת. והסרט נשאר ברמה של רומן־משרתות.

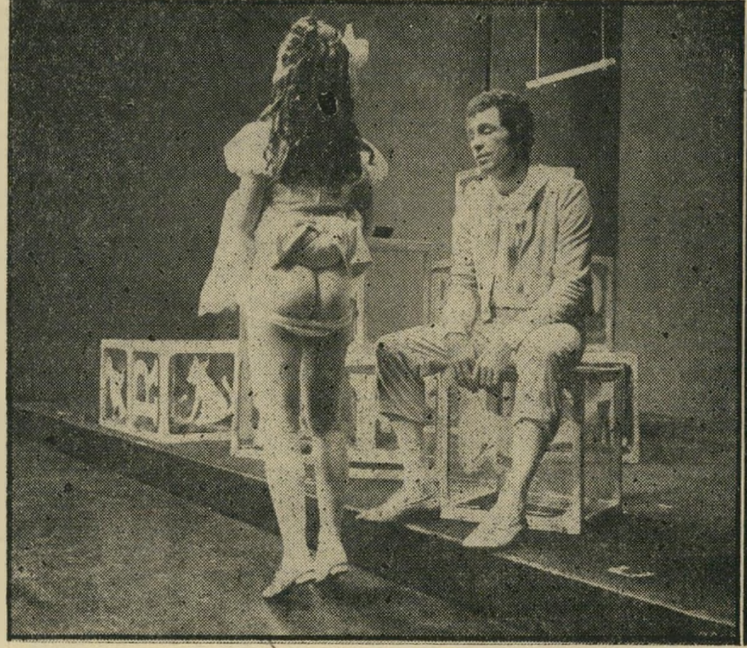

— בקיבוץ איברים חיוניים, בישראל?
— הצנזור חתך

מערכון נוסף מוקדש לצביעות החברי־תית, תוך תיאור מעשה אונס כושל בדי־רת־רווקים ויקטוריאנית. במקום אחר, מו־צגת מעבדה לחקר המין נוסח מאסטרס וג'ונסון (יורשי קינסי באמריקה), שבה צריך זוג להזדווג כשאלקטרודות מחוב־רות לכל אברי גופם, להנצחת תגובותי־הם האינטימיות. סער הדורות מתגלה בזוג גברים, אב ובנו, המשוחחים בניחותא: האב על שיפור הקרקע, והבן על שיפור המישגלים.

הפנטסיות המיניות הגבריות הן נושא לבדיחה אחרת, שבה הן מוצגות **לראווה** על מסכים. והפסבדו־חירות המינית של בני התקופה, זוכה בסנוקרת במערכון על זוג מודרני, שבו האשה אינה חדלה — תוך כדי התעלסות — להדריך את הגבר מתי והיכן לעשות איך ומה, אבל אינה מסכימה להחליף את התפקידים.

על הצד הפיוטי: יש בסרט שני קיטעי בלט, האחד בחיק הטבע, השני על הבמה, שניהם עשויים בטעם, ושניהם מעלים על נס את שלמותו של הגוף האנושי.

מפוריטניות למתירנות. האם זו פורנוגרפיה? אם מדובר בגופות עירו־מים, אין כאן עירום נועז יותר מאשר בעלמה תוצרת שוודיה. אם מדובר בניבול־פה, דבר מן הנאמר כאן אינו גס יותר מידע הבשרים (שנכתב על־ידי ג'ו פייפר בעיקבות וברוח הו כלכאתה). ואשר להש־חתת־המידות, אין הסרט מגיע אפילו ל־קרסולי הגמד, אותה הפקה דנית זולה,

(המשך בעמוד 42)

כך נראתה הפנינה האחרונה במחרוזת

ערבי תחרות בחירת מלכת־המים הגדולים

של "העולם הזה" - תודות למאמציהם

של כל החברות והאמנים שנטלו בו חלק

מלכת המים 1975

מחול הוואי הערב החגיגי נפתח עם עלייתן לבמה של כל המועמדות, שהפנטומימאי־הרקדן ג'וקי ארקין אימן אותן בריקוד, יחד עם **בנות־הג'אז** שלו. הנערות היו לבושות בבגדי־חוף של חברת **גוטקס**, בדגם הוואי.

השיער מנכ"ל חברת תכשירי־השיער **וולה**, מיכאל בראון, התכבד להכתיר הסגנית הראשונה.

האופנאי הצעיר יצחק אדלר, שאת שימלות־הלהיט שלו הציגו המועמדות לקול תשואות הקהל, הכתיר את הסגנית השנייה.

את אופנת 76' של המיפעל בפריס ובקאן. או, למשל, כאשר ראתה הגברת גוטליב את הנערות בביגדי־החוף נוסח הוואי, שהם הסגנונית הראשונה של אופנת 76' של המיפעל, החליטה בו־במקום, והזמינה עבור שחלבים אמיתיים, שאותם ענדה כל אחת מן הנערות בשערה במשך הערב כולו. בין השאר התלהבה מבנות־הג'אז של ג'וקי ארקין, וכאות־התפעלות העניקה לכל אחת מהן סרבל־חוף במתנה. פשוט כך.

להכנת הנשף הסופי של תחרות בחירת מלכת־המים השנה, אשר נערכה בשבוע שעבר (העולם הזה 1987) **חברו יחדיו**, כמדי־שנה, חברות, גופים, ואמנים רבים, שלולא הם לא היה המיבצע אפשרי.

היושבים הרבים שמילאו את אולם היכל־התרבות יכלו רק לשער כמה שעות ורמים עמלו אנשי פירחי כץ, למשל, על הכנת תיפאורת הבמה, שהורכבה מאלפי פרחיים רעננים.

הם לא ידעו כמה זמן ותשומת־לב צריכים היו להשקיע אנשי וולה בהתאמת תכשירי־השיער המייוחדים לשערה של כל מועמדת, על־מנת שתיראה על הבמה במיטבה. עד־כמה עמלו אנשי רבלון על צילומי השקופיות ועל הרכבת האיפור ההולם את תוויה וגווניה של כל אחת מן הנערות היפהפיות שעלו להתמודד על התואר הנכסף.

מאמץ מייוחד עשה גם האופנאי יצחק אדלר, שתפר שמלות מייוחדות לכבוד המאורע, עבור כל אחת מן המועמדות, בארבעה צבעים שונים שיצרו על הבמה ארבע קבוצות מרהיבות־עין.

עלו על הכל הסיפורים שמאחרי־הקלעים. כמו, למשל, העובדה שהגברת גוטליב מגוטקס, שהיא הרוח־החיה מעבר לביגדי הים והחוף הנודעים של המיפעל, נכחה באופן אישי ברבות מן החזרות שערכה המורה לטיפוח־החן לאה פלטשר עם המועמדות לקראת התחרות. הגברת גוטליב באה להתרשם, והודיעה כי בכוונתה לשלוח אחת מהן לשלושה שבועות להציג

האופנה והחן לאה וארמין גוטליב (משמאל), בעלי מיפעל **גוטקס** הנודע לביגדי־ים וחוף, ישבו בשורה הראשונה של אולם **היכל־התרבות** בטכס בחירת מלכת־המים, כשלידם (שלישית משמאל) המורה לטיפוח־החן לאה פלטשר, וליוו בהנאה את הערב המרשים. הם, כמו רבים אחרים, נטלו חלק פעיל בהכנתו של הערב שזכה להצלחה.

מנחה הערב, גדי יגיל, בזרועות המועמדות, כאות־תודה על מאמציו

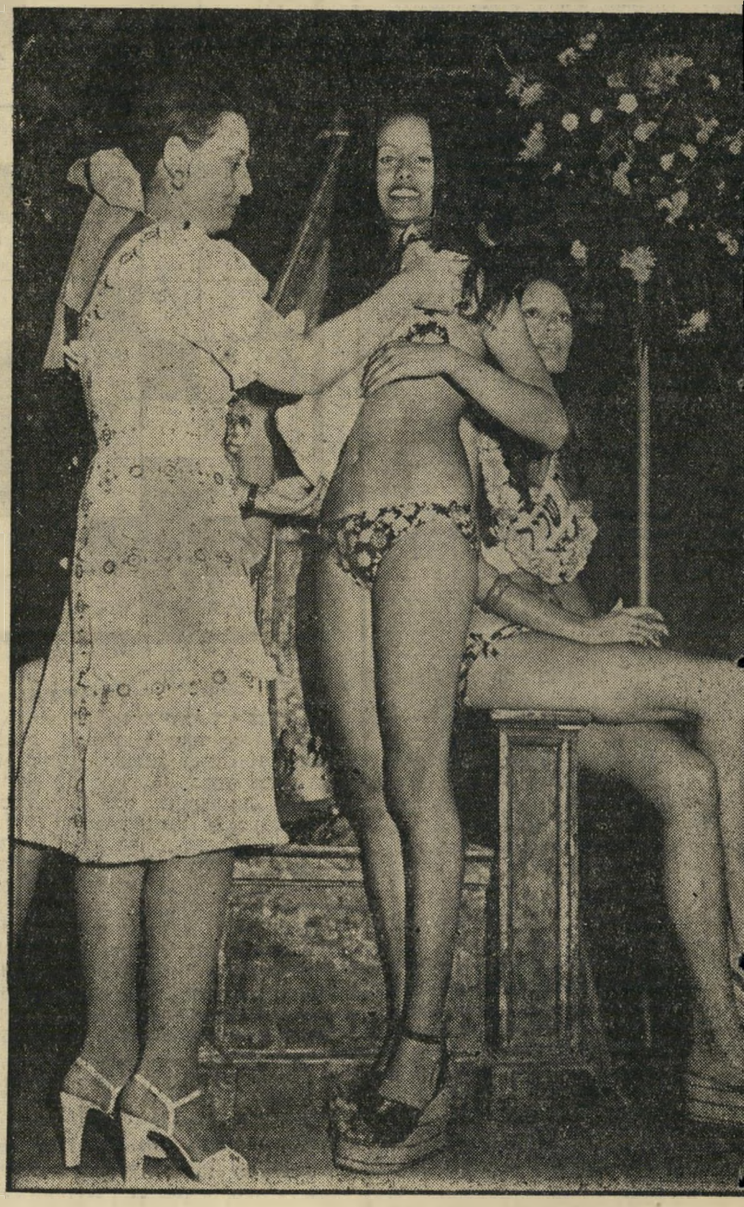

ההכתרה זיווה תלם היפה, יועצת־היופי הראשית של חברת־התמרוקים **רבלון**, שהיא אם לשלושה ילדים, לא חסכה מאמצים לאפר את הנערות לצילומי השקופיות המיוחדים, והדריכה את המאפרות שהכינו את המועמדות.

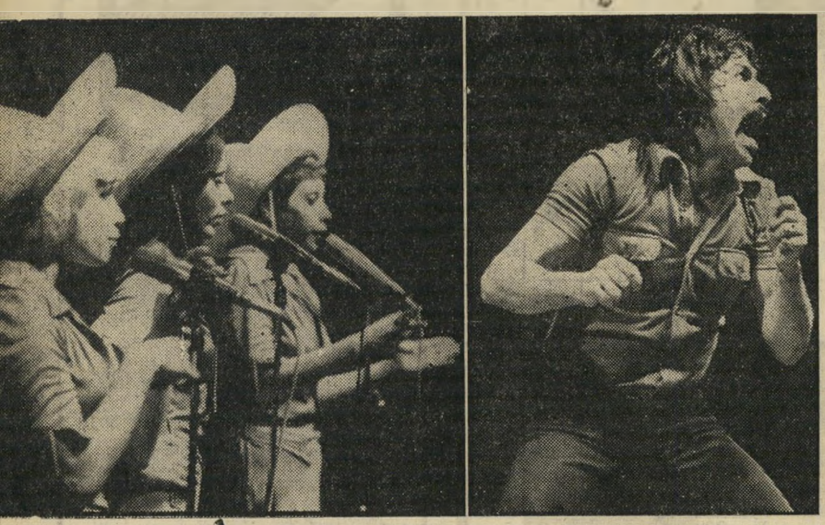

המחול ג'וקי ארקין, הפנטומי־מאי־דקדן, יחד עם להקת **בנות־הג'אז** שלו, סחף את הקהל עימו.

השלישיה ירדנה, רותי ולאה, בנות **שוקולד־מנטה־מסטיק**, השרו אוירה מיוחדת.

אם הדוגמניות לאה פלטשר, המורה הוותיקה להליכות ונימוסין, האחראית לדורות רבים של דוגמניות ונערות־זוהר, הצטלמה בגאווה עם ההישג הטרי ביותר שלה, מלכת־המים היפהפייה לשנת 75', שרי תן.

קשקשת 1988

הפעל את דימיונך ונסה למצוא לציור שלמטה כותרת מתאימה, אשר תסביר מה אתה רואה בו. הצעות לכותרות יש לשלוח לפי הכתובת: „קשקשת", ת.ד. 136, תל־אביב. ההגדרות הקולעות ביותר תפורסמנה, ובעליהן יזכו בכרטיס כניסה זוגי לקולנוע דריב־אין בתל־אביב, קולנוע־הסכונית היחיד בישראל.

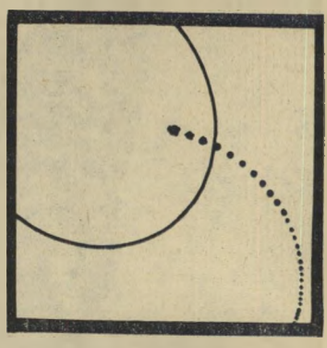

קשקשת 1986

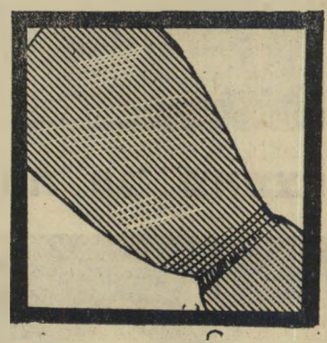

● סמל התנועה למגיעת הולכי־רגל.

דני בן־חור, רח' דובנוב 21, תל־אביב

● שרוול תוצרת עיראק.
בריך בן־ארי, רח' לה־גארדיה 41, תל־אביב

● יש להדק את החגורה.
אילנה חסדיאן, אפרסק 17/4, אבן־כביר, תל־אביב

● מוזיאון ישראל מציג: נעלי־קרמנדו מצרית, שנת 73'.
גימים לסטין, רח' שרת 7/8, חולון

● קיסינג'ר — מנקודת־מבטו של איש גוש־אמונים.
דליה יעקובי, ת.ד. 30084, תל־אביב

השבוע בדריב־אין
בשעה 5.45
השעשוע המוסיקלי הגמלא
„צ'יטי צ'יטי בנג בנג"
בשעות 9.45 — 7.45
בכורה ארצית
„סיורת חדוברמנים"

תשבץ השולם הזה 1988

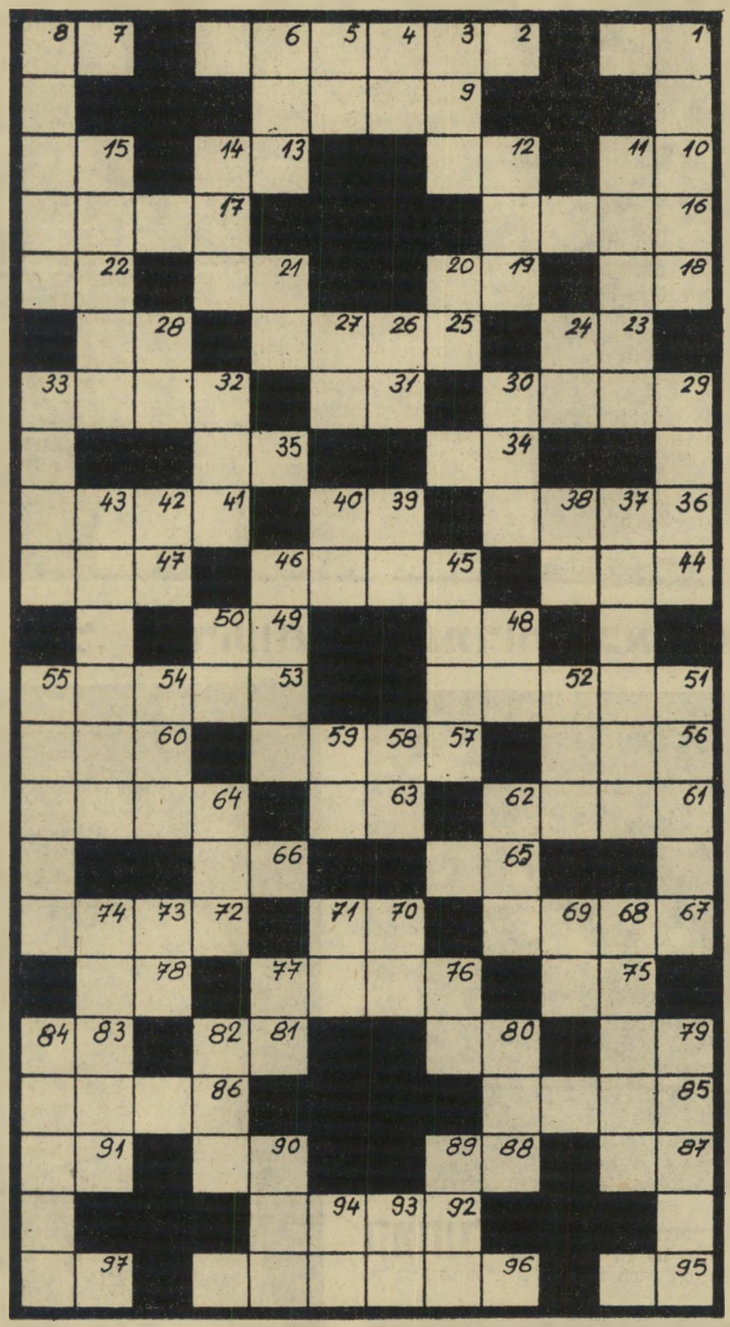

מאוזן:

1. חומת־מים; 2. לויאליות; 7. מועד; 9. מרה; 10. קריאת־צער; 12. בן־אדם; 13. קוסם; 15. מילת־קריאה; 16. כלי־נשק נוח לטילטול; 17. סודות; 18. הברת־קריאה; 19. מכשף; 21. מחייתו־יער; 22. משקה ביתי; 23. ארמדה; 25. סקלה באבנים; 28. מרגן; 29. עושה חיים משוגעים; 31. מעצב את הבצק; 32. למה? 34. תנועת־מים בים; 35. אבר־תנועה; 36. עשרת אלפים; 39. שמא; 41. מרחם; 44. מידת־לחה קדומה; 45. שובב; 47. סיגנון; 48. מופע באנגלית; 49. חוזה, קיים; 51. תיקווה; 53. תרדמה קלה; 56. מן הגפיים; 57. מצויים בכל רכס; 60. בלתי־מתורבת; 61. שנף; 63. נרו יאיר (ר"ת) ו־64. משמשת להוצאת גחלים מן האש; 65. נועם, רכות; 66. אחוריים; 67. הגה, לכאן; 70. מתרחש; 72. ממוצרי־החלב; 75. צאצאה; 76 מיופה־כוח; 78. ככה ולא אחרת; 79. מספיק!; 80. מנעול פטנטי; 81. תמים; 83. בהמת־משא טיבטית; 85. יהרה; 86. מין אבן טובה; 87. מתווי־הנגינה; 88. בתוכם; 90. סוג; 91. קינה; 92. ההסתכלות ותוצאותיה; 95. נודד; 96. סקרנות, חטטנות; 97. רך בצאן.

מאונך:

1. תחזית, צפיית העתיד; 3. אתמול בלילה; 4. אדון; 5. מאור קטן; 6. סופר של מתם; 8. טמונה, צפונה; 11. התערוררות; 12. יובל; 14. כסות לרגל; 15. נמל־התעופה של לונדון; 20. חושב, שוקל; 21. מתווי־הנגינה; 24. מטבע יפני; 26. רגל ללא התחלה; 27. זז ממקומו; 28. רוח רעה; 29. אור גדול; 30. הברה; 32. דאבון, אכזבה; 33. תבל; 37. שכונה בירושלים; 38. צאצא; 39. זכר בבקר; 40. שוקט מזעפו; 42. מונח בתורת־החשמל; 43. סרבל־עבודה; 45. טיפשה; 46. ללא כסף; 48. שייך ל־; 50. כינוי; 51. ארוכה, צרי; 52. מדוזה, מחלה; 54. חרש־ברזל; 55. המאהב שלה; 58. מזמר; 59. מכינויי האלוהות; 62. מאכל חיוני; 64. משמש באתלטיקה־קלה; 68. נקבת האריה; 69. סיומת לרבות; 70. נזרה מן הקשת; 71. בשבילי; 73. אביון, דל; 74. אילוץ; 76. נזכר לעיל (ר"ת); 77. מופיע פתאום; 79. נס קטן; 80. מעמסה; 82. מין בורג; 84. ציבור הומוגני; 89. חומר המשמש לחיזוק שמשות; 90. זה; 93. מידת־שטח; 94. סופה של סין.

קולנוע

(המשך מעמוד 39)

חולנית, מחליאה ומבהילה, שהיתרה להצגה על־ידי חכמי ירושלים הנאורים ללא נידוי־עפעף (הצנזור טען, בסלוויזיה, שאינו יודע על כך דבר. שיילך, אם כן, לשאול את בעל קולנוע תמר בתל־אביב).

בעצם, הו כלכאתה הוא שעשועון בימתי המציג את המין בצורה גלוייה כל־כך, שהתגובה האפשרית היחידה אינה גירוי, אלא צחוק. כל מה שההצגה רוצה לומר, מתמצה למעשה במערכון אחד: שכתב עבורה, אבל לא נכלל בה, בסופו של דבר, תוך כדי סקירת התפתחות אופנת התחתונים (עם דוגמניות, המציגות את ההתפתחות), מסכמים המנחים באותו עמרכון:

„אין זה נכון לומר, שמאז 1800 התקדמנו מפוריטניות ויקטוריאנית לחירות מודרנית. צריך לומר שעברנו מתקופה שבה היו האיסורים המוסריים חמורים ומגישה הפיסית קלה, לתקופה של מתירנות מוסרית והתקרבות פיסית בלתי־אפשרית. ב־1800, לא נהגו ללבוש תחתונים, ונהגו לקרוא את התג"ך. היום לובשים גרבונים וקוראים את קובלנת פורטנוי.

תגובות מאחרות. מי שכתב שורות אלו התחשב, כמובן, במציאות הקיימת בעולם החופשי, ושכח שיש עדיין ארצות מתקדמות, כמו ישראל וסאקיסטאן, שבהן האיסורים המוסריים עדיין קיימים, אבל ללא היתרונות הפיסיים של התקופה הויקטוריאנית. למען האמת, כאשר הוכנה ההצגה, נלקח בחשבון שהופעתם הטבעית של שחקנים עירומים על הבמה עלולה להרים גבות רבות. לכן, נכלל בה קטע אחד שבו מאלתרים השחקנים תגובות אפשריות של הקהל.

לדוגמה: „מדוע קוראים להצגה הו כלכאתה? משום שאי־אפשר לקרוא לה פנים חדשות". (הסיבה האמיתית: שמו של ציור המסך הפותח את ההצגה, מעשה־ידיו של הצייר הצרפתי קלוביס טרואי, שהוא מישחק־מילים על הביטוי הצרפתי „איזה תחת יש לך!").

תגובות אחרות, לדוגמה: „חצנה אידיאלית לקיץ חם"; „תראו את הבחורה שהשיער דהה לה!"; „מה הם עושים כשמזדקף להם?"; „תראו את הגברת בשורה הראשונה, עם המישקפת הגדולה"; „אלוהים, זאת הבת שלי!"; „כל הגברים נימולים, זאת בטח הצגה יהודית"; „מעניין איך הם בחרו את השחקנים?" וכן הלאה.

אין בכל אלה כדי לפגוע במוסר, להדיח מישהו למעשי־תועבה או לקלקל את המידות. כל מה שרואים בסרט, וכל מה ששומעים בו, הם דברים המוכרים לכל אזרח בעל תעודת־זהות. אין זו פילוסופיה עמוקה, אבל זה עלול לסכן איתו מסך של סודיות מיסתורית, המעורבת בערפל ורדרד של חטא מתוק, שהיא חיונית להצדקת קיומה של הצנזורה. כפי שאמר לני ברוס המנוח, שתולדות חייו מוצגים עתה על מסכי הארץ (ברשות הצנזורה): „למרים יש כוח כל עוד קיים עליהן איסור. ברגע שהן מותרות, ניטל מהן העוקץ."

והאינטרס של הצנזורה, הוא לשמור על העוקצים, כדי לטעון שהיא מסוכנת על הציבור מפניהם.

אשליית שר מדינה. הו כלכאתה יגיע, כנראה, כמו כמה מיקרים קודמים, לבג"ץ. שם יטענו שהוועדה הממונה על המוסר שלנו, ואשר איש אינו ממונה על המוסר שלה, היא ועדה ריבונית. ואז יילכו לממשלה וירשיו צעקות.

התשובה תהיה: אסור לפגוע בסטאטוס־קוו המקודש, אחרת יתפלג העם.

התשובה הניצחית, שמאחריה מסתתרת אשלייה של מדינה מודרנית.

תדריך

תל־אביב

★★★ **הפנרק חוק ב'** (פאר, ארצות־הברית) — מנהיג־מאפיה מודרני כמיפלצת המכלה את עצמה, ומולו סבו בתחילת המאה, שהיה עדיין גיבור עממי. סעלתני פחות, אבל הרבה יותר מעמיק מן החלק הראשון.

ירושלים

★★★★ **מיסתורי האירגיזים** (סמדר, יוגוסלוויה) — שילוב בלתי־רגיל בין סרט תיעודי לסרט עלילתי, המצליח להביע בצורה מקורית רעיונות פוליטיים וחברתיים, ולהמחיש את סלידתו של הבמאי דוז'אן מאקאבייב מן הקומוניזם ומן קאפיטליזם גם־יחד. חוזייה לאוהבי־הקולנוע.

בסיטונות
● שמלות הריון
● מכנסי הריון
● טוניקות הריון
● חליפות הריון
כהן מודל
תל־אביב, רח' נחלת בנימין 4, קומה ב', דרך החצר
פתוח עד 7 בערב
(סגור בשבתות 4—2)
להזמנות ע"י סוכן: טל. 50344, ת"א

מיכתבים לעיפי

אנ׳לא יודעת למה, אבל למרות העובדה שאני חוזרת בכל מדור על כללי המישחק, שאותו אני מנהלת, יש ביניכם כאלה המעדיפים להתעלם מהם. אולי זה מפני שהכללים מתפרסמים בסופו של המדור, ויש הרבה שאינם מספיקים להגיע עד לשם. הם ממהרים לכתוב אל זה/זו ה־מוצאים־חן בעיניהם, ושוכחים להדביק בול על המעטפה הפנימית המיועדת לנמען. בשבילכם זה אולי פיצ׳פקעס, אבל בש־בילי, להדביק בולים על עשרות מיכתבים מדי שבוע, זה לא חולך ברגל. לא בגלל ראיתי. מי שייצא לו לפגוש אותה, מוכרח לדווח לי על כך. אולי אפילו באמצעות תמונה ציבעונית. אני לא רוצה להחמיץ.

מלבד עיניים צהובות היא גם דומה לחתול, כך בפירוש נאמר שם. החתולה הזאת אוהבת לשחות המון, לרקוד ול־הכיר אנשים. והיא משוגעת לטיולים. יש לה אומנם את ירושלים, שם היא חיה, המדליקה בנפשה רגשות מעורבים. אבל בכל הזדמנות היא „נוהגת לברוח ממנה לכל קצוות הארץ, לצפות בשקיעה וב־כוכבים.“ היא רוצה תמיד להיות בפעולה

צפרדעים בארוך

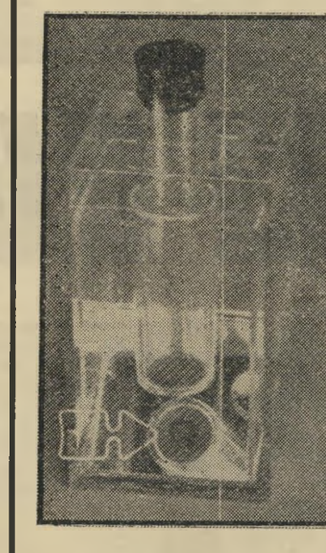

בארנקה של ידידה, שהגיעה לביקור מ־איטליה, גיליתי קופסת־פלסטיק שקופה, בגודל של קופסת סיגריות, שכל איש הג״א היה עוצר אותה בגללה בכניסה לבית־קולנוע.

„מה זה ?!“ גיליתי את בורותי בפומבי. „צפרדעים.“ היתה התשובה.

ורק למראה המבוכה שהצטיירה על פני, גילתה לי את הסוד. מסתבר שזאת אינה אלא מעבדת־כיס קטנה, המיועדת למנוע חרדה במיקרים של איחור במחזור. במ־קום לעמוד בתור בקופת־חולים, להמתין יומיים עד שתגענה התוצאות של בדיקת המעבדה, ולהסמיק כאשר המעבדן יחייך אלייך חיוך ערמומי ויאמר: „התוצאה חיובית“ — את יכולה מעכשיו לעשות הכל בעצמך, צ׳יק צ׳אק, על הרגע.

הבדיקה המעבדתית לגילוי הריון, ש־כונתה פעם בשם „בדיקת צפרדע“, באה אלייך בשיטת עשה־זאת־בעצמך. התכשיר, הנקרא בשם חזאי, הוא שווה לכל נפש, ונמכר בחו״ל במחיר השווה ל־35 ל״י. הוא מורכב ממבחנה, מטפטף, חומר כימי ומינסרה פרימטית מפלסטיק. כל מה ש־עלייך לעשות, במקרה של חשש מהריון, הוא לטפטף מעט שתן למבחנה, להוסיף לה כמה טיפות של החומר הכימי, לנער, ולבדוק את המבחנה דרך המנסרה. אם את מגלה עיגול שחום באמצע העיגול ה־צהוב הנשקף אליך דרך המנסרה, סימן שמעית בנטילת הגלולות. אם את רואה רק עיגול צהוב, סימן שעוד פעם ניצלת ממצב מביך.

ושלא תהיינה טעויות. המינסרה לא תג־לה לך כלום אם תבצעי את הבדיקה מיד אחרי המגע. יש צורך לבצע את הבדיקה החל מהיום התשיעי למועד בו חיח צריך להופיע המחזור.

משום מה, המכשיר עדיין אינו נמצא למכירה בארץ. אבל אני בטוחה שכל אחד מידידיי הנוסע לחו״ל, ישמח להביא לך אחד כזה במתנה.

ההוצאה — בגלל הלשון. לא הייתי רו־צה לבלות את שארית חיי בללקק דבק.

אז שלא תגידו שלא אמרתי: את ה־מיכתבים למכותבים שמכתביהם מתפרס־מים במדור, יש לשלוח במעטפה כפולה. את המעטפה החיצונית יש להפנות אלי. **מכתבים לציפי, ת.ד. 136, תל־אביב.** ונא לא לרשום שום דבר נוסף. על המעטפה הפנימית יש לציין את מיספרו הסידורי של הנמען בלבד. ורצוי לרשום זאת בפי־נה, בספרות קטנות. המעטפה הפנימית ח י י ב ת להיות מבויילת בבול של 35 אגו־רות, בלתי־משומש. אחרת עוד תבואו אלי בטענות שהמיכתב לא הועבר לתעודתו.

אז מה זה כל־כך מסובך ?

* * *

עיניים צהובות

אילולא ראיתי את החתימה על מיכתבה של (1/88), הייתי עלולה לדמות שהפלי־שה הסינית כבר התחילה. היא מציינת שהיא בעלת עיניים צהובות. וזה עוד לא

— השינה, לדעתה, אינה אלא ביזבוז זמן.

כל זה שייך לתיכוניסטית בת 16, מב־טיחה מאד, שלא הגבילה את אלה שירצו לכתוב לה. תרשו לי רק להזהיר אתכם. אם לא קראתם בזמן האחרון את פקודת־החוק־הפלילי. מבחינת החוק היא עדיין קטינה.

* * *

איירונסייד בפוטנציה

לא הייתי אומרת של־(2/88) יש דיעה טובה ביותר על נערות ישראל. זאולי יש לו סיבה טובה לכך. „אני אמן וגם סכ־נאי,“ הוא מספר. „בן 35, וכבר 30 שנה אני מחפש בחורה מתאימה — ולא מוצא. ניסיתי את כל השדכנים, מכוני־ההתכתבות וכל האפשרויות הרישמיות, ולא הצלחתי, משום־מה.

„מובן שאין לי דירה מפוארת, לא מכו־נית ולא פריז׳ידר. גם לא עין מזכוכית. אינני מגמגם, אבל אני מתכונן להתחיל בקרוב. אולי תימצאנה כאלה שתרחמנה עלי ? אם זה לא יילך, אולי אתחיל לצ־לוע או אפילו אצטרף לאיגוד הנוסעים על כיסאות־גלגלים. אז אוכל לפרסם מו־דעה שאני מחפש אחות רחמניה שתדחוף לי את הכסא. מה יש ?! לאיירונסייד מו־תר ולי לא ?!

„האמת היא שאומרים שאני נחמד. ו־אולי תימצאנה חלק מקוראות העולם הזה, שאינן דומות לצבריות עם המנטאליות של הכל־תלוי־בדבר ובכסף — וה עונה על הכל.“

מזל שהוא כתב קצר. אחרת הייתי או־לי מזילה דמעה.

* * *

תגובה כימית

„אהבה היא תגובה כימית — אך כמה נעים לחפש את הנוסחה“ — אומרת ה־אימרה, ו־(3/88) רוצה לבדוק את אמי־תותה.

הוא צבר בן 26 „נאה, ובלתי־שיגרתי, המחפש אותך, החושנית, הדוגלת באהבה ומתקדמת בדיעותיה. אשמח לעשות לי מענך הכל... ומעל לכל לסבן את גבך שעות על־גבי שעות.“

אני רואה שהעניין הזה עם סיבון הגב, מתחיל לרכוש לו נפשות. אם יעלה ה־ביקוש לסבונים בזמן הקרוב, אני מקווה ששמן, יצהר ועץ־הזית, ידעו למי התודה ולמי הברכה.

* * *

כתף מוצעת

„קופידון־ציפידון“ קורא לי (4/88), ו־אם להיות כנה, הפעם זה מחניף. המח־מאה הזו שייכת לרווק בן 30, מבוסס ל־מדי, אקדמאי העוסק בתחומים רבים ומ־גוונים, שעיקר ליקחו בחיים הוא, לטעמ־תו, שהוא יודע בדיוק מה הוא רוצה ומה הוא מסוגל לתת.

„אני מצפה לידידות כנה וחמה עם ה־נשית, היפה, האנושית והמלבבת, בעלת חוש־הומור, פיקחית והיודעת להעריך מו־סיקה, שירה, אמנות, ואת כל שאר הדב־רים הנפלאים בחיים. לאמון על תהפו־כות החיים, היודע עד כמה המיכלול ה־נ״ל אוזל והולך, איני מגביל את היעלה הנדירה — אך האמיתית — לא בגיל ולא במצב משפחתי, כי אם רק בחום אנושי. אם יש את נפשך לדעת את הכתף המו־צעת בכנות, אנא פני, וניווכח יחדיו כי עוד מפעפע בעולם אותו מעיין מיס־תורי שלפעמים סברנו כי תם וגווע.“

לנוחיות בנות־הצפון הוא מוסיף ומ־ציין, כי הוא אומנם תל־אביבי, אך עובד ברוב ימות השבוע בחיפה.

* * *

בקבוק חם לחורף

„החורף קרב ובא והקייץ מאחורינו“ מגלה לי (5/88), בתנאי שאשמור בסוד. וכאשר כבר הכנתי את עצמי שיגלה לי גם שבחורף עלול לרדת גשם, הוא בא ומספר לי על „המירוץ השגעוני אחרי בנות הביקיני, אשר כל אחת מהן מרגישה וחושבת כנימפה הוליוודית הדוגלת בסיס־מה ,טוב מראה עיניים — אך בלי ידיים !.“

לקראת החורף המשמש ובא, וביגלל התייקרות מחיר הסולר, הוא החליט להי־כין לעצמו „בחורה נחמדה אשר תמיס את השלג שבלב.“ הוא בן 24, ו־171 ס״מ, שאוהב סרטים, קריאה, מוסיקה ושיחה מעניינת. הוא לומר ראיית־חשבון, וכדי שתראי כמה הוא כישרוני, הוא מציין כי הוא כבר מועסק כמתלמד במקצוע. הוא מצפה בכיליון־עיניים ל„כוכב שיופיע מ־בעד לערפל הציפיות והניחושים.“

אז אל תאלצנה אותו לעבור את החו־רף עם בקבוק חם.

* * *

צה״ל זקוק לך

(6/88) סבור שלחיילי צה״ל יש עדיין מה להציע לנערות ישראל, למרות הפיק־פוקים שהעליתי לאחרונה בנדון. הרא מציע לנסות אותו, חייל בן 19, 171 ס״מ, ש־נמאסה עליו השיגרה של החופשות עם נערות־לשעה. הוא מעוניין בצבריות ה־אוהבות לבלות או בתיכוניסטיות מגיל 16 וחצי עד 18, הרוצות לבלות את זמנן החופשי בנעימים. כאילו שצבריות ותיכו־ניסטיות לא הולך ביחד. אבל אולי הוא יודע יותר טוב. הוא עצמו תיכוניסט לשעבר.

מיכתב פרס

למשוררים וסטריפטיזאיות

היא ידעה כי היא הולכת לזכות במיכתב־פרס, על בטוח. „כי אני לא טווס מנופח בחום ולא טווס בכלל. אני לא משוגעת מייוחדת ויחידה־במינה האוהבת את צפון הארץ ותכול כינרת בעיניהם של גברים. אני לא אקדמאית, ולא יפהפייה, לא מגדלת מריחואנה בעציץ במירפסת, לא אוכלת תפוח בדבש לארוחת־הצהריים ולא אוהבת כלבי פודל יותר מנקניקיות. לא מחפשת משמעות לחיים בכוח, בשביל לעשות רושם על מעריצים.

„אין לי נשמה של אמן יוצר (שלושה שיעולים קצרים...) ולקונצרטים אני מאזינה בחורף, עם התנור על השטיח, ברשת א׳. אני גם שונאת את כל הגבירות שריח של, משהו מייוחד׳ נודף מהן שעה שתן חולפות על פניך ואחר־כך מתגלות כנבובות־משורש. גם את החתיכים המתוחכמים שבפגישה איתם את נבהלת מעצמך, איך האמנת לכל עירמת הקלישאות.“

ועכשיו, כשאתם מבקשים כבר את המיספר שלה כדי למהר ולכתוב לה, יש לי הפתעה בשבילכם: אין לה מיספר. היא רוצה בפירוש להזדהות בשמה המלא, בלי מתווכים — עמליה רוזיק, רמת בן־צבי 3/3, נס־ציונה.

רגע, אל תרוצו ! זה לא מה שאתם חושבים. היא לא־כל־כך אמיצה.

„אני לא מחפשת חתן ולא בן־זוג זמני וקבוע. יש לי אחד נחדר ואמיתי.“

אז מה תבעייה שלך ? אתם בוודאי שואלים, כמוני.

או ! „בקרוב מאוד, אנו (בעלי ואני ועוד זוג חברים) עומדים לפתוח מועדון צעירים, אחר ושונה מאלה שהולכים בשוק. עם שירה בשקופיות ומישחקי־חברה, משוררים שקוראים משיריהם ותערוכות מתחלפות על הקיר. דרושים לנו אמנים צעירים (או לא) ונחמדים, שיש להם מה להציע והם יכולים להעביר ערב בכיף. בקשר לתשלום, נסתדר. רק מראש שלא יצפו למשהו גדול, כי הכל זה כמו ועדת־תרבות של קיבוץ. תכוונה היא לחבורות־נגינה, נגנים יחידים, זמרים, שחקנים, סטריפטיזאיות, משוררים וכל מה שיכול להיות מהנה באמת. גם בעניין הסיגנון אנחנו רוצים לתת יד חופשית, בתנאי שיהיה על רמה נאותה.“

אז אם זה מדבר אליכם, כיתבו אליה ישר. ועכשיו, אני רק שואלת את עצמי: למה בעצם נתתי לה את הפרס ?!

שיהיה.

* * *

מכתב פרס השבוע — ובכל שבוע — מזכה את שולחו בחבילת שי של תכשירי איפור ויופי, מתוצרת חברת הדס. הפרסים יישלחו לזוכים בדואר.

תכשירי יופי ואיפור
הדס
adas

„אין לי רומן עם ואלרי פאנוב"

*

„אני עומדת להתחתן בקרוב"

*

„החלטתי להיות ציירת רצינית"

איריס: הפעם ברצינות

בחו"ל מוצגים ציוריה של איריס בעיתונות, במיסגרת כתבות, המתפרסמות שם, אודות גלר.

ציירת רצינית כך מגדירה איריס את עצמה. היא טוענת שהיא מציירת 10 שעות ביום, חיה את התמונה, וכשהיא מחוץ לביתה, היא מתגעגעת אליה. היא אינה מוכנה למכור את תמונותיה. כיוון שלדבריה אין להן מחיר. טוענת שאינה ציירת מיקצועית, מאחר שאינה מתפרנסת ממכירתן. מימין: אורי גלר כ„סופר־סטאר".

החבר: אורי גלר

בן מזל קשת, שתפס מקום נכבד בחייה של אירים והיה אהבתה הגדולה. היא מרבה לציירו בדמות של „סופר־סטאר". עיתונים רבים, שכתבו אודות גלר, גילו התעניינות גם באירים.

הידיד: פאנוב

הרקדן הרוסי המהולל, שמאבקו לעלייה לישראל יחד עם רעייתו גאלינה זכה בפירסום בינלאומי. אירים טוענת בתוקף כי היחסים ביניהם אמנותיים גרידא, וכי היא מיודדת גם עם אשתו.

ה היה ליריח משגע. ים־המלח היה יפה כמו שלא היה מעולם, וחבורת האנשים שהתרחצו, עירומים כביום־היוולדם, במימיו המלוחים העומדים, נר־אתה מאושרת להפליא. בריחוק־מה מן החבורה התבודד לו זוג. כל השאר הש־תובבו במים כילדים חסרי־דאגות.

החבורה כללה כמה אנשים מפורסמים מאד בעולם האמנות, התיאטרון והבידור בארץ, כמו למשל הבמאי יוסף („פפו") מילוא, שחקן־תיאטרון מפורסם מאד, ו־הזמרת מרגלית אנקורי.

איש נוסף בחבורה היה הסופר ג'ורג' פייפר, מי שכותב יחד עם הרקדן־כורי־אוגרף הרוסי ואלרי פאנוב את הביוגרפיה שלו. הסופר היה צמוד משך כל הערב לסופרת, שכתבה בזמנו ספר סנסציוני ש־עורר הדים רבים בארץ, והיתה במקום בחורה נוספת, שמישהו מהנוכחים הגדיר אותה כ„עלמה בת שמונה־עשרה" למרות שמבט מקרוב, או אורו של יום, היה מוכיח בקלות כי עברת כבר מזמן את תגיל המתוק התוא.

כן, גם הרקדן ואלרי פאנוב בכבודו־ובעצמו היה במקום, כשבחברתו הדוגמנית היפהפייה ומלכת־המים לשעבר, אירים דוידסקו.

„פאנוב ואני רק ידידים!"

ה שמועות כאילו מתרחש משהו ש־הוא מעל ומעבר לידידות, בין אירים היפהפייה לבין הרקדן, שעם אשתו גאלינה זכה בתואר „רומיאו ויוליה של שנות ה־שיבעים", נעשו נמרצות מאד לאחרונה. היו כאלה שהיו מוכנים להישבע כי ראו אותם יחד במקומות ציבוריים, כשהם אינם מנסים להסתיר כלל וכלל את הידידות ה־עמוקה והמשמעותית ביניהם.

ואלרי פאנוב נמצא כרגע בחו"ל, עם אשתו. אירים דוידסקו עצמה — מכחישה: להד"ם.

אומרת אירים: „הכרתי את פאנוב דרך חבר משותף של שנינו, עולה חדש מ־רוסיה בשם שבתאי קלמנוביץ'. יצאנו יחד להופעה של ואלרי וגאלינה בקיסריה, ואחרי ההופעה הלכנו לבלות. אחר־כך, אותו קלמנוביץ' בא אלי בהצעה לפגוש צייר רוסי בשם יקרסון, שעדיין לא גילו אותו בארץ, למרות שהוא היה צייר ידוע מאוד ברוסיה. לדעתי, בעוד שנה שנתיים הוא יהיה גדול ביותר.

„הכרתי אותו, והתחלנו לעבוד יחד על רעיונות בשביל תיפאורה להופעות של

המועמד לנישואין: איציק לוי

שאותו מכירה אירים, לדבריה, שנים, אך היא מנהלת רומן אינטנסיבי איתו רק בשבועיים האחרונים. איציק — שהוא דמות ידועה, אך איש לא עמד עדיין על מקור הכנסותיו — ואירים, החליטו להתחתן כבר בימים הראשונים לרומן ביניהם.

(המשך מעמוד 45)

ואלרי וגאלינה. כיוון שאני ישראלית, וכיוון שאני מציירת, מצאתי חן בעיני יקרסון. הוא ראה את העבודות שלי, ואמר לי: ,אני צריך את הרעיונות שלך יחד עם הטכניקה שלי, בשביל לעבוד עם פאנוב.' זהו, בערך, הקשר שלי עם ואלרי.

„מובן שעם כל אדם שאיתו אני עובדת אני מפתחת יחסים של ידידות — אבל הקשר שלי עם פאנוב הוא קשר אמנותי טהור, לא קשר של סכס. אני עובדת בשבילו וגם בשביל אשתו, לא רק בשבילו. היחסים ביניהם הם קדושים, לא משהו בש־ ביל ללכלך אותו. מה אני יכולה לעשות שאומרים עלינו שיש ביניהם רומן? אז מה? אומרים עלי הרבה דברים, מתוך קינאה. מספיק דברים אמרו עלי עד היום. שאני אפילו לא ידעתי שהם קיימים. כשהייתי בת שתים־עשרה אמרו עלי ש־ נסעתי לגרמניה ושאני נשואה לגרמני."

„נישואין זה דבר רציני!"

מ האופן שבו אומרת איריס את שמו של ואלרי, מן הנימה המייוחדת, ברור שהיחסים ביניהם אינם כאלה שבין מעביד לעובדת. וכשמנסים לרמוז על כך לאיריס, היא מתפרצת: „אני חיה חיים חדשים, הרחק מהמון הסוער. יש לי בית משלי, קומץ ידידים מועט משלי, בהם בחור אחד שנפצע במילחמת יום־הכיפורים ושטיפלתי

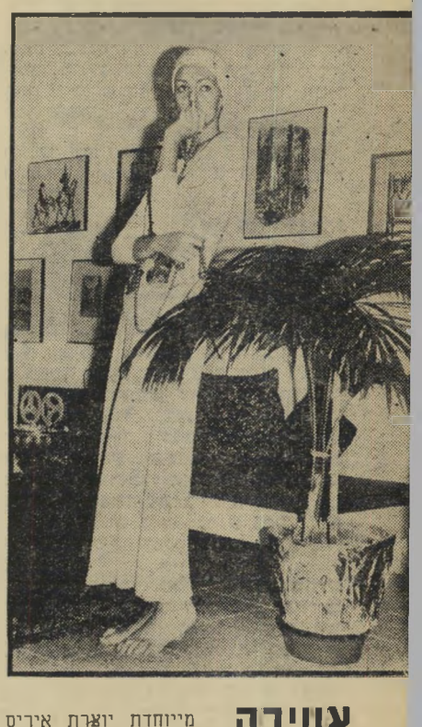

אווירה

מייוחדת יוצרת איריס בכל מקום שאליו היא מגיעה. את דירת שלושת החדרים שקיבלה במתנה מאביה, ריהטה בסיג־ נון בוהמי, תרבותי וביתי גם־יחד.

בו בבית־חולים איכילוב בתקופת המילחמה. וחוץ מזה, אני מתחתנת!"

החתן המיועד הוא איציק לוי, אחיו של הזמר שוקי לוי מהצמד שוקי ו־ אביבה. בחור בן 35, גרוש ואב לשני ילדים. דמות ידועה ומוכרת, גבה־קומה וכסוף־שיער, שמקורות ההכנסה שלו לא היו ברורים מעולם. איציק היה מן הרא־ שונים שהסתובבו בארץ כשהוא נוהג מכו־ נית־ספורט מהודרת. תמיד היה מוקף בי־ יפהפיות, ואת חייו חילק בין ישראל לבין אירופה.

לדבריו, עסק כל השנים באמרגנות: עבד עם להקות־קצב, ועם שלישיית השו־ קולודה — שכללה בזמנו את אחיו שוקי, את צביקה פיק ואת גבי שושן — ומייד לאחר שהתצגה שיער, שבה השתתפו אחיו ואביבה פז ירדה מעל הבמה נסע איתם לחו"ל, ומאז הוא משמש אמרגנם של השניים. כיום הוא קורא לעצמו מפיק־ תקליטים. יחד עם אחיו שוקי זעם קרוב־ מישפחה של השניים, בשם משה נעים, הקימו חברת־תקליטים בפריס עיר־מגוריו הנוכחית, וקראו לחברה אל־אם־אן.

מכיוון שמאז־ומתמיד הסתובב בחוגי עו־ לם הזוהר והבוהימה, מכיר איציק את איריס זה שנים רבות. אך הקליק המפור־ סם נוצר ביניהם בעת ביקורו האחרון ב־ ארץ. מספרת איריס: „הרומן ביננו הת־ חיל לפני חודש, הפגישה היתה קצרה מאד, נפגשנו ברחוב ואיציק חזר לחו"ל." הוא אומנם בא אז עם נערה שודדית יפהפייה, וטען כי היא אשתו, אך איציק ואיריס אומרים היום שהשודדית היתה רק כיסוי לרומן שביניהם.

„לפני שבועיים הוא בא לארץ שנית, נפגשנו שוב, ומאז אנחנו ביחד וטוב לנו לאללה."

ממשיך איציק: „אנחנו לא מסוג הזוגות שיוצא שנים ובאופן ברור חושב על חתונה כסיום מוצלח לתקופה מסויימת. אנחנו לא התרכזנו בנושא הנישואין. זה התחיל כבדיחה, ופיתאום התייחסנו לזה ברצינות. ישבנו, הסתכלנו אחד על השני וראינו שזהו זה. אנחנו מודעים לעניין שמוסד־הנישואין הוא מוסד רציני, ואנחנו לגמרי רציניים בנושא זה."

אל דבריו נכנסת איריס, ואומרת: „אי־ איציק ואני מתייחסים אל מוסד הנישואין מאד ברצינות. דברים קורים, וגם דברים טובים, וזה מה שקרה לנו. אני באה מבית הרוס, ולא הייתי נכנסת לעול של נישואין אפילו אם היה לי החשש הקטן ביותר שזה לא יעבוד."

איציק ואיריס עדיין לא קבעו תאריך לחתונתם. אבל מה שברור להם הוא כי החתונה תתקיים ביום ה־13, לאיזה חודש — עדיין לא ידוע. ולמה ה־13? מכיוון ש־ לדיבריהם, ה־13 בגימטריה זה „אהבה" ו־ „חוץ מזה," אומר איציק, „הגעתי ארצה ב־13 לחודש ואז אירע לנו הנס, וחוץ מזה 13 הוא מיספר־המזל של איריס."

התוכניות הן שמייד לאחר הנישואין ייסעו השניים לפריס. מקום־מושבו הקבוע של איציק, ומשם כמובן יסעו לכל חלקי העולם בעיקבות עבודתו של הבעל. איריס אומרת שעם כל האושר הרב שהיא מר־ גישה כעת, בגלל השינוי העתיד לחול בחייה, קיימת עבורה בעייה: „הבעייה העיקרית שלי היא לשלב את הציור ב־ נסיעות. אני מתרגלת למקום, ובונה לי בו את האווירה שלי."

לאחר הירהור קל, היא מוסיפה: „לא נורא, הרגלים אפשר לשנות, אופי אי־ אפשר. יש לי עוד כמה דברים לעשות פה. אחרי שאגמור אותם, אסע. אני חושבת על תערוכה בחו"ל, אבל אני לא רוצה לדבר. כשזה יהיה בטוח, אדבר.

„בארץ יקח לי 20 שנה לעשות תערוכה. בחו"ל הכל יותר פשוט. פה אי־אפשר לי הציג בלי למכור, ולי יש תוכניות להציג במוזיאונים. אני מציירת בסיגנון ריאלי. כל ציור הוא דף מספר־חיי, איציק יצטרך לחיות עם זה, והוא כבר התחיל."

„יחס אנושי לציורים!"

א יציק תורה מבט בכלה היפהפייה שלו. הוא מעריץ כל מילה היוצאת מפיה, וכל תנועה שלה זוכה בתגובה מיי־ דית מצידו. והוא מספר: „ישבתי כל הלילה והסתכלתי על איריס מציירת. אני נמצא רוב הזמן בחברה של ציירים, אבל אף פעם קודם־לכן לא קרה לי דבר כזה. בפעם הראשונה התרגשתי ממש מעצם העניין. כשאיריס מציירת אז היא צוחקת, בוכה, מתרגשת ומדברת על הציור.

„רציתי לצאת לרגע מהחדר, ופחדתי שאחתוך אותה מהריכוז הנהדר שהיתה שרוייה בו. נהניתי כל־כך, הייתי ממש בתוך העניינים, ואני מאחל לעצמי הרבה לילות כאלה בעתיד. לא הרגשתי איך שעבר הלילה, רק האור שחדר דרך ה־ תריסים הבהיר לי שכבר בוקר. זה היה ממש כמו לראות לידה. בדיוק. בכלל, ה־ יחס של איריס לציור הוא יחס אנושי ממש. ראית פעם צייר שמתגעגע לציורים שלו? איריס מתגעגעת אליהם. היא נמצאת מחוץ לבית, וחוזרת כדי לראות את ה־ ציורים שלה."

איריס אומרת שהיא מציירת משך כל החיים שלה, אך רק לפני שנתיים התחילה לקחת את הציור ברצינות. וכשהיא או־ מרת „ברצינות," היא מדברת על העובדה שהיא יושבת על כל ציור וציור למעלה מ־10 שעות ביום. לדבריה הגיעה אל הציור מאחר שהיו לה קשיים בהתבטאות, כיוון שהאנשים מסביבה לא הבינו. כל מצב וכל תקופה השפיעו עליה, ומה שלא יכלה להביע בציור היא מביעה בכתב. כמו, למשל, בשיר שכתבה והמסביר, ל־ דבריה, את חייה כולם:

לשיגיוני /אין הסבר, / לא שם, / לא בית. / רק הוא / מתרוצץ / בפינות חוח / במוח / דימיון בלי מנוח / שרץ אי־בתוכי / ובכה נפשי.

„תמיד עשיתי הכל לבד!"

ל דבריה, הקונפליקט הגדול ביותר שיש לה עם הציור הוא שהדימיון שלה שהיא שלמה איתו בכל נפשה.

כשלב ראשון תתמה על חוזה עם סוכנתי: השתכנים לביאה הזו, כי נסתאם לה לנהל את העניינים שלה לבד. הגיע הזמן ש־ מישהו יראג לה. שהרי מאז־ומתמיד עשתה הכל לבדה. חוץ מזה חתמה איריס, כזכור, חוזה עם חברת־סרטים פרסית, והיא מצפה מהם להצעה שתתאים לה. איך זה מסתדר עם הרצון שלה לבנות את עצמה כשחקנית־ קולנוע רצינית ומצטיינת, ולהיות „הכי טובה"?

לאיריס יש תשובה: „משום כך אני פה, ולא בפרס. בינתיים השבתי בשלילה לכל ההצעות שהוצעו לי מפרס, כי לא היה שם תפקיד בשבילי."

על יחסיה עם הוריה אין היא מרבה לדבר. ידוע כי אביה, עורך־הדין, קנה לה את דירתה היפה והיקרה שבתוכנית־לם"ד, וכי הוא שומר איתה על קשר קבוע, דואג ואוהב אותה. שיחת־טלפון אחת שקיבלה, במשך הראיון, מאמה, זכתה בתגובה ה־ קרירה: „אין לי זמן כעת. אני מאד מצטערת, אמא!" ולהחלפת מבטים חדי־ משמעית עם איציק, הבעל המיועד.

אשר לעניין פאנוב, איריס מתעקשת כי יחסיהם הם יחסי־ידידות גרידא, וגם איציק מחרה מחזיק אחריה. הוא אינו רוצה ש־ איריס תיפגע או תפגע באחרים. היא חשובה לו מאד, ושניהם פותחים את אותו מזל. הוא נולד בסופו, ואיריס בתחילתו של מזל־מאוניים — בהבדל של 15 שנים. כמובן.

היא אינה מתרגשת במייוחד מהרכילות, רק מהר הרבה יותר מהאפשרויות הטכ־ ניות שלה להעבירו אל הבד. היא אינה רוצה למכור את ציוריה, כי לגביה אין להם מחיר. היא טוענת, בלהט, כי אינה ציירת מיקצועית, כי מיקצוע הוא דבר שהכו־ אדם מתפרנס ממנו. „בשבילי — כל ציור זה אני, אני חיה ממנו, הוא חלק ממני."

איריס היא פרפקציוניסטית. אוהבת להיות הטובה ביותר בכל דבר שאותו היא עושה. לדבריה, היא מרגישה שהיא שייכת לתקופה אחרת. עובדה, היא שונאת מוסי־ קת־פופ ובכלל כל דבר שהתווית „פופ" מודבקת עליו. היא אוהבת מוסיקה קלא־ סית, ועל הרשם־קול המשוכלל שבדירתה המטופחת והמסודרת בסיגנון בוהמי, מס־ תובבים סלילים שעליהם מיטב היצירות של מיטב המלחינים הקלאסיים, גון־סטופ. את תקופת היותה נערת־זהר היא רואה כפיצוי עצמי על ילדות ללא אהבה. אך לדבריה לעסה את הנושא הזה עד תום, וכל הארץ מכירה אותו בעל־פה.

לכן, אינה רוצה להיכנס אליו, „אבל גם אז, כשהייתי נערת־זוהר ומלכת־מים ו־ דוגמנית, ושחקנית־קולנוע, עשיתי את זה הכי טוב שאני יכולה." התוכניות שלה לגבי עתידה כשחקנית־קולנוע עדיין אינן ברורות לה. לדבריה, תפקידיה באדם, הצד השני וסרטים אחרים היו רק בית־ספר ללימוד הטכניקה של הקולנוע. כעת היא רוצה לעשות מה שמתאים לה באמת, משהו

„אלה החיים,"

אומרת איריס על ציור המלאך הטוב והמלאך הרע, המרכזים ראשון זה בפני זה. „כולנו, יש בנו רע וגם טוב, ואנחנו לומדים להסתדר עם שניהם." בתמונה למעלה: איריס בשעת רגיעה בחדרה.

רק חבל לה על גאלינה וואלרי. גאלינה לא־כל־כך בריאה, ולפאנוב יש בעיות עם מישרד־הקליטה, שעדיין לא סיפק לו דירה כמו שצריך. ומה עם דירת־הפאר שסידרה לו להקת בת־שבע, על גג אחד ממגדלי השחקים המפוארים של הרצליה־פיתוח? איריס אינה יודעת.

היא אומרת שזה שהיא מכירה את פאנוב באופן אישי, לא עושה רושם על אף אחד. היא יכולה לספק ספר שלם של שמות של המי־ומי, הנימנים עם ידידיה הקרובים: החל מבנו של בעל בית־חרושת ידוע וכלה באחד הרוטשילדים. היא זכתה בכבוד רב, ושמה נקשר בשמו של האליל החדש אורי גלר בכל מקום שבו מתפרסמת עליו כתבה, וכאלה מתפרסמות רבות.

היא מראה כתבה מצולמת בעיתון שוודי, שבה היא נראית ליד ציורים שציירה את אורי גלר, אשר תפס חלק חשוב בחייה. גלר נראה, באחד הציורים, כמו אורי גלר „סופר־סטאר", והיא גם תופסת חלק נכבד בספר שנכתב על אודות הקוסם מ־ ארץ־הקודש.

אך כל זה, לגביה, הוא נחלת העבר, בדיוק כמו תיק־העבודה הענקי שלה ה־ מכיל תצלומים נפלאים שהצטלמה עבור ירחון־הנשים הנודע וווג.

לדבריה, מצאה איריס סוף־סוף את אוש־ רה, ויחד עם איציק היא מתכוונת לפתוח בחיים חדשים.

כדורסל

חזרה לתמונה

בחורף של עונת הכדורסל 70/71, ירד המסך על הופעותיה של קבוצת הכדורסל של הפועל תל־אביב במיסגרת מיפעלי גביעי אירופה בכדורסל. באותה שנה, כאשר הובסה הפועל תל־אביב על־ידי קבוצת זימנטאל מילאנו, החלה ההידרדרות הגדולה של אחת משתי קבוצות המאר של הכדורסל הישראלי.

רק בשל תקלה טכנית של הפסקת־חשמל, שאירעה השנה לקבוצת מכבי רמת־גן, שבגללה נרשם לחובתה של זו הפסד טכני במישחקה מול הפועל גבעת־ברנר—נען, דורגה הפועל תל־אביב בתום העונה במקום הרביעי בליגה. כתוצאה מכך היא שובצה כמייצגת הכדורסל ה־ישראלי במיפעל הכדורסל השלישי בחשי־בותו באירופה — גביע קוראץ'.

בהגרלה שנערכה במיסגרת מישחקי גביע זה, הועלתה הפועל תל־אביב לשלב שמינית הגמר ללא מישחקים מוקדמים. ב־18 וב־25 בחודש הבא, תתמודד חקבו־צה עם א.א.ק. אתונה על הזכות להעפיל למשחקי רבע־הגמר. הסיכוי הטמון במיפ־גש זה הפיח רוח־חיים חדשה בקבוצה. **„לא נשתולל!"** העבר הקודר, ש־העיב על מצבה, הביא לתמורות מר־חיקות־לכת בקבוצה. בהפועל תל־אביב החליטו לבצע עירוי־דם. מחד, אפשר לר־אות פנים חדשות המאיישות את הרכב הקבוצה. מאידך, החליטו מנהלי הקבוצה לשחרר שניים מהכדורסלנים הותיקים וה־בולטים שלה — גרשון דקל ודן ברזילי.

בין הפנים החדשות אפשר לפגוש כיום בהפועל תל־אביב את שמואל („מולי") אבישר, שעבר ממכבי תל־אביב ואת גור בן־דוד, שחזר לקבוצת האם שלו — מ־קבוצת הפועל חיפה. הרכש השלישי הינו אמריקני ענק, סטיב־פול וקסמן, המתנשא לגובה של 2.06 מטרים. על האימונים מנצח חיים חזן, לשעבר שחקנה המצ־טיין של הקבוצה, ומי שהיה אמן הכיד־רור בכדורסל הישראלי בכל הזמנים.

אימוני הקבוצה מתנהלים באינטנסי־ביות. חזן מרביץ תורה בחניכיו ולא ניר־תע מלגעור בחניכיו: „להרים את הרג־ליים! תפסיק לספר סיפורים; תתחיל לשחק כדורסל!" אגלי־זיעה נוטפים מ־השחקנים — ללא הפסק. בארי לייבוביץ, בעל השליטה המגנטית בכדור הפך לקפטן הקבוצה. הוא מהתל ומתעתע בשחקנים, ומשאיר את קומץ הצופים הבאים לחזות באימוני הקבוצה פעורי־פה. סרט־לבן עו־טר את ראשו: „זה בגלל השערות, הן חודרות לי לעיניים." בשנה שעברה הוא השתולל במיקצת. העונה הוא מבטיח להיות רגוע. „אני לא אתעצבן יותר ב־מיגרש, אפילו אם מישהו ינסה להוציאני מהכלים..."

על ההרגשה בקבוצתו החדשה, מספר מולי אבישר: „טוב לי פה. פה אני משחק קבוע. במכבי תל־אביב הייתי מתוסכל במישחקי גביע אירופה. דבר אחד חשוב לי: שמערכת הציפיות בקבוצתי החדשה— התגשמה. זה הדבר הכי חשוב לכל כדור־סלן. פה אני נהנה לשחק עם בארי — הוא משכמו ומעלה."

למארק טורנשטיין, שחקן הקבוצה היחיד שהופיע במשחקי גביע אירופה לפני חמש שנים יש מה להוסיף: „הקבוצה החדשה מתבססת על הרבה צעירים. מיספר כדור־סלנים צעירים־מבטיחים מאיישים את הק־בוצה: שמואל נחמיאס (21) ודני ברכה (20) שחקני הנבחרת, ופיני חוזז (18) כוכב גיבחרת־הנוער שצפוי לו עתיד מזהיר."

אוהדי הקבוצה, שנשארו נאמנים לה עוד מתקופת הזוהר שלה, מאמינים בכך בכל ליבם.

איגרוף

מילחמת חמש השנים

היה זה, לכל הדיעות, אחד הקרבות האכזריים ביותר שנערכו אי־פעם בהת־מודדות על התואר של אלוף־העולם ב־מישקל־כבד באיגרוף — הקרב האחרון במילחמת חמש השנים בין מוחמד עלי (קאסיוס קליי) לבין ג'ו פרייזר.

במשך יותר מ־40 דקות, לעיני 27 אלף צופים באיצטדיון במאנילה ולעיני יותר מ־20 מיליון צופים שעקבו אחרי הקרב בשידורים חיים בטלוויזיה, נדמה היה

(המשך בעמוד 48)

קצין בים- מקיף עולם

ונהנה מתנאי שכר מעולים

הרשות לחינוך והכשרה ימיים מודיעה על פתיחת

* קורס לקציני חשמל

מתקבלים

א. בוגרי בתי"ס מקצועיים 4 שנתיים במגמת חשמל.
ב. טכנאי חשמל, הנדסאי חשמל, מהנדסי חשמל.
ג. תחילת הקורס באוקטובר

* קורס לחובלים

מתקבלים משוחררי צה"ל בעלי בריאות תקינה, בוגרי 12 שנות לימוד ובוגרי 11 שנות לימוד, בעלי תעודה טובה.

* קורס קציני מכונה

מתקבלים משוחררי צה"ל בעלי בריאות תקינה, בוגרי בתי"ס מקצועיים 4 שנתיים ותלת שנתיים (למעט חניכות), בעלי תעודה טובה במגמות המתכת. כן מתקבלים בוגרי בתי"ס תיכוניים ומסיימי כיתה י"א תיכון שיוכשרו למקצועות המתכת לפני כניסתם לקורס.

למהנדסי מכונה והנדסאי מכונה - מסלולים מקוצרים ותנאים מיוחדים

לפרטים נוספים פנה למשרדינו:

חיפה: רח' נתן (קייזרמן) 11 ליד ביכר פריז בימים א'-ו', בשעות 8-14.
תל־אביב: מגדל שלום, רח' אחד העם קומה 28, בימי ב', בשעות 9.00-13.00.
לנוחותך תוכל גם להרשם לפי הספח המצורף.

גזור ושלח:

לכ' הרשות לחינוך והכשרה ימיים ת.ד. 1909 חיפה 31000

הנני מעוניין בפרטים נוספים בקשר לקורס.....
שמי..... כתובתי.....
השכלתי..... גיל.....
תאריך..... חתימה.....

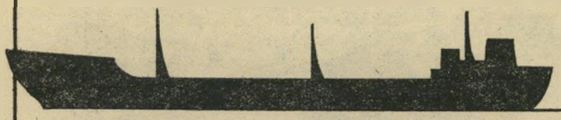

היה קצין בצי הסוחר

ממשלת ישראל
המשרד לקליטת העליה

ההסתדרות הציונית העולמית

הסוכנות היהודית לא"י
מחלקת חעליה והקליטה

אל הישראלים השוהים בחו"ל

ממשלת ישראל והסוכנות היהודית החליטו לאחרונה על מתן הקלות לקליטת תושבים חוזרים.

על הענקת התנאים יוחלט באורח אינדיווידואלי בהתאם למצב ולצרכים של כל פונה.

ישראלים תושבי חוץ לארץ, המבקשים לשוב לישראל, יפנו אל משרד מחלקת העליה והקליטה של הסוכנות היהודית / ההסתדרות הציונית העולמית הקרוב למקום מגוריהם, ויקבלו מידע על סיוע אפשרי.

הכתובת בארץ: ועדה לתושבים חוזרים
ת.ד. 7384
ירושלים

(המשך מעמוד 47)

למומחי האיגרוף כי ג'ו פרייזר עומד להדיח את האלוף בעל חפה הגדול מ־כיתרו. שלושת שופטי הזירה הפיליפינים אומנם זיכו בתום הקרב את מוחמד עלי גם במיספר הנקודות הכללי וגם במיספר הסיבובים בהם גבר על יריבו. אולם, לדעת מומחי איגרוף אובייקטיביים שסכ־רו את הנקודות, הוביל פרייזר ביתרון במשך שמונה מתוך 13 הסיבובים הרא־שונים של התחרות.

בסיבוב התשיעי נדמה היה אפילו כי מוחמד עלי עומד להיכנע ליריבו. עינו הימנית שנפגעה במהלומת וו אדירה נס־גרה. כשהוא נשען על חבלי הזירה עצם עלי את עיניו כמי שעייף מכל המהלו־מות שניתכו על גופו בקצב של הפגזה

„המלך" מוחמד עלי
הקרב האכזרי ביותר

רצחנית. כשחזר לזירה שוב היה זר פרי־זר התוקפן המסתער.

רק בסיבוב ה־13, כאשר הצליח מוחמד עלי להלום בליסתו של פרייזר במכה ימנית ארוכה, החל פרייזר להתמוטט. סידרה נוספת של מהלומות זיעזעה אותו לגמרי. כאשר ניסה פרייזר לחבוק את יריבו, שילחה אותו מכת ימין אדירה נוספת אל החבלים. כשהוא יורק דם עלה פרייזר לסיבוב ה־14, הלפני אחרון. לרגע נדמה היה כי הוא מתאושש. עלי, שנראה מודאג ומייואש, חיפש לשווא אחר מכת הנוקאאוט. כשלא הצליח להנחיתה, חס־תפק בסידרת מכות־שמאל, שהפכו את פניו של פרייזר לעיסה של בשר ודם.

ואז, שניות מיספר לפני שצילצל ה־גונג לתחילת הסיבוב ה־15, הודיע מנהלו של פרייזר, אדי פוטש, כי ג'ו אינו עו־לה יותר לזירה. מוחמד עלי ניצח בנוק־אאוט טכני, הוכתר שוב בגיל 33 בכתר של אלוף העולם במישקל־כבד.

קצת פחות ממוות. „הוא הובס תוך המירוץ לניצחון," אמרו הפרשנים על פרייזר. „היה זה ג'ו, יותר מאשר מו־חמד עלי, שתפס את התחרות לקרב גדול. לא הרבה אנשים חיים היו מסוגלים לע־מוד במה שעבר על מוחמד עלי בין הסי־בוב החמישי לאחד־עשר. זה נראה כעו־נש. אבל עלי לא רק החזיק מעמד וספג כל מה שג'ו יכול היה להנחית. נותר בו עוד מספיק כוח כדי לנצח. ג'ו פרייזר היה בקרב זה היריב הטוב ביותר שמו־חמד עלי נילחם בו אי־פעם. ג'ו הצליח להפיק ממנו איכויות איגרוף שעלי אף פעם לא הגיע אליהן."

„הפסקתי את הקרב," אמר אדי פוטש, מנהלו של פרייזר, „משום שג'ו החל לספוג יותר מדי מכות נקיות. הוא לא יכול היה לראות עוד בעינו הימנית. הוא לא ראה יותר את ידו השמאלית של עלי כשזו התקרבה אליו."

„לא רציתי להפסיק," אמר פרייזר עצ־מו. „אבל לעולם איני חולק על פוטש." הוא הכחיש כוונות לפרוש מהזירה, אבל לדעת מומחים היה זה הקרב האחרון שלו.

„אני רוצה לצאת מכל זה," הודיע מו־חמד עלי עצמו. „אני עייף ואני בשיא. מה שראיתם הלילה היה קצת פחות ממוות. ג'ו הוא האדם הקשוח ביותר בעולם."

מה טוב להינות מהטעם המרענן של קֶנט

קופסא קשה. קינג־סייז, באורך 100 מ"מ ובטעם מנטול

רחל מרחלת על כל העולם

המסג'ים הפרטיים של אברמוב

מה יהיה הסוף? הם ימשיכו להתחתן, וימשיכו להתגרש, ושולם כמנהגו ינהג. קחו למשל את **אורנה עמרמי**. בת 22 בסך־הכל, וכבר הספיקה להתחתן פעמיים, להתגרש פעם אחת וכעת, אומרים לי, היא עומדת להתגרש פעם נוספת.

בפעם הראשונה היא היתה נשואה ל־**שלמה גרוניך**. אז כשהיא התחתנה

מונה זילברשטיין
רק לא ביחד

איתו הוא היה פסנתרן אונוימי, ואילו היא ניסתה את כוחה ומזלה כשחקנית־קולנוע, ונכשלה. היא אפילו הופיעה איתו ועם **מרדכי** („פופיק") **ארנון על הבימה**, ושלושתם ביחד שרו את רוזה מרצפן ש־הפך אחר־כך לשלאגר פרטי של גרוניך.

מאוחר יותר הם התגרשו, ואז היא פגשה את עיתונאי־הפופ **הילל אברמוב**, בנו של ח"כ מטעם הליכוד **שניאור זלמן אברמוב**. הם היו נשואים באושר קצת פחות משנתיים, וכעת עבר ביניהם חתול שחור. והילל, שהוא בין השאר גם מארגן ערבי־פופ וגם מנהל חנות־תקליטים, קם ועזב את הבית.

נו, תנחשו עם מי הוא גר עכשיו? עם לא אחרת מאשר **מונה זילברשטיין**. הם עומדים בתוקף על כך שהוא גר בחדר אחד והיא במישנהו. אבל כל בר־דעת יגיד לכם שמי שמתגורר עם מונה זילברשטיין באותה דירה ונשאר בחדר שני, מוכרח להיות או נזיר או הומוסכסואל. והילל, כך מספרים לי, הוא בהחלט אף לא אחד מ־השניים.

אשת־חייל מי ימצא?

אני מתה, ממש מתה לספר לכם את הסיפור הבא, עם שמות מלאים. מזמן לא שמעתי סיפור יותר מצחיק מזה. אבל במקום שמעורבים ילדים, אני לא אוהבת לקרוא בשם המפורש. אז בואו נסתפק הפעם בסיפור, בלי שמות, מה שיגרע אומנם מעסיסיות העניין אבל לא מהסיפור עצמו.

ומעשה שהיה — כך היה. **הספורטאי** המצטיין, שהוא גם **יהלומן** ידוע, נשוי ואב לילדים, החל יום אחד מגלה עניין באחת הפקידות בבורסה ברמת־גן. העניין שגילה הספורטאי־היהלומן היה מעל ומ־עבר לעסקים רגילים שבין **פקידה** ו־יהלומן. ולמרות שהבורסה היא מקור לא־אכזב של אהבות אסורות וכו', הרי שסי־פור הספורטאי־יהלומן והפקידה עשה לו כנפיים. וכל זה למה?

אל"ף, מכיוון שהספורטאי־יהלומן לא היה איזה כרסתן מקריח, אלא בחור צעיר ויפה־תואר.

בי"ת, הנ"ל לא היה נשוי לאיזו אשה מזדקנת כמו רבים מהיהלומנים, אלא ל־**חתיכה** לא־נורמלית, למעשה הרבה יותר חתיכה מהפקידה שאיתה התעסק.

הסיפור הגיע, כמובן־מאליו, גם לאוזני אשתו החוקית של היהלומן. הנ"ל לא התעצלה. באיצטלה של מתרימה למען איר־גון־צדקה כלשהו הגיעה יום אחד אל הבורסה, עברה מחדר אל חדר בדי־בבד עם התרמת העובדים, ורשמה את שמות חפ־קידות החתיכות הבאות בחשבון.

כשחגיע הבעל הביתה בלילה חתוא, היא פרסה לפניו את תרשימה ושאלה מיהי אותה פקידונת שאיתה הוא מתעסק, כש־היא צועקת את שמות הפקידות אחת־אחת ובקול רם.

לא ידוע אם הבעל גילה לאשתו את שמה של צרתה. מה שבטוח הוא, שמאז אותו יום־התרמה מפורסם הוא חדל להתראות עם הפקידה. מה הוא צריך צרות?

סקנדאל בטלוויזיה

בניין הטלוויזיה בירושלים, הוא בית־היהלומים, היה חשוך כימעט לחלוטין. מלבד לתורני החדשות, עובדי הטלפרינטרים, המרכזנית התורנית והנוטר שלמטה, לא היה בו איש.

היתה זו שעת־לילה מאוחרת, והמנקה שעברה בין החדרים וניקתה את שרידי היום שעבר, לא ציפתה למצוא איש באותה קומה שבה עבדה. אחרון העובדים של אותה מחלקה עזב את המקום שעות רבות קודם־לכן.

כשהגיעה המנקה אל החדר האחרון בקומה, שיגסה מותנית, מחתה זיעתה, והת־כוננה נפשית לנקות את החדר. זה היה חדרו של הבוס, והיא תמיד הקפידה על נקיונו של חדר זה באופן מיוחד.

אך משפתחה את הדלת, קפאה נדהמת לשנייה והמילים נאלמו בפיה. מן הספה שבפאתי החדר קפץ לפתע האדון **המנהל** כשהוא לבוש בחלקו, פרוע ונדהם. מתחתיו, בתנוחה שאינה מותירה מקום לטעות, שכבה **זמרת** ידועה, ששכחה כבר מזמן את טעמו של גיל־הנעורים המתוק.

עובדת־הניקיון הנדהמת שמרה על תדהמתה בשקט שניות מיספר, אך מייד החלו נמלטות מפיה צעקות היסטריות, שהביאו במרוצה אל החדר כמה מהעובדים ששהו בבניין.

למרות ניסיונו של המנהל לשמור על העניין בסוד, ולמרות שהידיעה מועברת בסוד מפה־לאוזן בבניין הטלוויזיה, לא התרגש ממנה מנהל בכיר אחר שם. הוא הגיב: „הזמרת הזו, היא נתפסה כבר בתנוחה דומה עם פקידים־זוטרים. אז למה שהיא לא תיתפס עם פקיד בכיר?"

אילוף הזמרת

מה לא אמרו עליה, על **מירי אלוני**. אמרו שהיא מדרדרת, שהיא השתגעה, ש־היא משתתפת באירועים חברתיים שאינם מותירים מקום רב לדימיון באשר לטיבם. הכל אמרו.

רק לאחרונה התבשרנו כי היא הוצאה מלהקת הפסטיבל החסידי שנסעה למסע־הופעות בחו"ל ושבמקומה נסעה הזמרת **חיה ארד**, וכל זה בגלל שהיא בלתי־יציבה ובלתי־אחראית.

האמת היא שמירי החליטה לקחת את עצמה בידים. נראה שבאמת עוברים עליית ימים קשים. אך אם כל הזמן לא היתה מוכנה לשמוע לאיש, עשתה ככל העולה על רוחה, היתה בלתי־אחראית למעשיה ובפירוש התעלמה מדורשי־טובתה.

הרי שכיום מתחיל לחול בה שינוי ל־טובה. היא החליטה לקבל טיפול פסיכו־לוגי וייעוץ, פנתה למכונו של הפרופסור **דוד רודי**, והיא כעת פציינטית במקום. היא טוענת בלהט כי היא הולכת ומש־תפרת מדי־יום.

אגב, באותו מקום מקבלים טיפול אמ־נים רבים העומדים בצמרת עולם הבידור והתיאטרון בארץ, וגם כאלה שבצמרת של ענפים אחרים.

העולם משתגע, מה?

מירי אלוני
רק לא צרות

בהט בעט במוסכמות

אם אתה רוצה שבעלך ישמור לך אמו־נים, אל תסעי לחוץ־לארץ לתקופה של שלושה חודשים. למה לך? תראי מה קרה ל**יפית**, אשתו של הבדרן **אבי בהט**. היא נסעה לה לאמריקה לעשות חיים, השאירה בארץ בעל תוסס, צעיר, ורענן, וכשחזרה ארצה, והיא בחודש החמישי להריונה, הסתבר לה כי מה שהיה לפני שנסעה — שונה מאוד ממה שיש כעת, כשחזרה.

בזמן היעדרה החל הבעל מנהל חיי־רווק עליזים עד עליזים־מאוד, כשהוא מספר לכולם כי אשתו עושה חיים באמריקה, והוא עושה חיים בארץ מבלי להתחשב בכתובה. הוא הכיר חבורת אנשים שמת־גוררת בווילה ליד פתח־תיקווה, שהוא מת־עקש לכנות אותה „קייטנה", החל לבלות באותה חבורה יומם וליל.

בלי להיכנס לפרטים של איך, מה ולמה, הוא החליט יום אחד לעזוב את הבית. לא התחשב במוסכמה החברתית שאומרת

אבי בהט
רק לא כתובה

שאשה בהריון כמוה כקדושה, ואסור לע־שות לה רע. וכעת הוא נמצא בווילה הנ"ל, אשתו נמצאת בדירתם הממושפת, ואי־אפשר להגיד ששניהם מאושרים מ־המצב החדש הזה.

אבל מה אפשר לעשות. המרחק והזמן תמיד נחשבו כגורם מכריע, בכל הנוגע לפרידות. אך הם גם תמיד נחשבו כגורם מכריע בריפוי פצעים.

אז מי יודע, אולי הפעם הם יפעלו דווקא בכיוון ההפוך?

מקום עם סטייל

מה יש לדבר, בארץ הזו לא נותנים צ'אנס לבן־אדם להתפתח ולהתקדם. קחו למשל את **רפי ניצחון** הבעל של **יפה ניצחון** והבעלים של רפ"ס פיאנו בר.

נסע לו הבן־אדם לארה"ב לשוש קימעה וגם ללמוד מגדולים ממנו איך מנהלים מקום עם סטייל. חזר ארצה כתום חודשיים ימים מלא רעיונות כרימון. שלב אל"ף אמר לאשתו הנאוה, נהפוך חלק מהפיאנו בר למסעדה. ירצו יאכלו לא ירצו ירקדו. שלב בי"ת נביא שף פאר אכסלנס שיבשל ממיטב מעדני צרפת והסביבה. שלב גימ"ל נלביש את הסטודנטים המשרתים את ה־אורחים בחליפות ובעניבות פרפר שיראו כמו מלצרים מן הישוב ולא כמו ביטני־קים, ולא רק זה, כל סטודנט יתפוס לו תיכף איך שהאורח מגיע, את האיש יקח ממנו חמפתחות של המכונית ובאלגנטיות יחנה את מכוניתו, ואח"כ יחזיר לו את המפתחות בדיוק כמו באמריקה הגדולה.

וגם סטודנט אחד מיוחד נעמיד בפתח שיוביל את האורחים אל מקומותיהם.

אבל רעיונות להלכה, רעיונות למעשה, מה שקרה ברפ"ס פיאנו בר בימים הרא־שונים של הפתיחה היה בעבך כך: הסטו־דנט שעמד בפתח כדי להוביל אורחים אל השולחנות נתקר מחוסר עבודה. **האורחים** התעלמו ממנו לחלוטין, לא ניצלו את שי־רותיו. העדיפו להגיע אל שולחנם ב־כוחות עצמם.

הסטודנטים שאמורים היו להחנות את מכוניות האורחים זכו, כשהציעו את הצע־תם האדיבה, לתגובה ישראלית טיפוסית: „חביבי אני אתן לך את אשתי אבל לא את המכונית שלי."

„אז לך תנהל מסעדה עם סטייל", קובל רפי ניצחון, שלמרות הכל ואף־על־פי־כן לא התייאש והוא ממשיך לנסות להקנות קצת סטייל לקהל הישראלי.

מדינת ישראל
משרד החקלאות

להלן לוח מחירים המוסכם לשבוע
מ־5.10.75 עד 10.10.75

	לצרכן		
ירקות			
עגבניות מעולות	3.10	ל"י	חק"ג
גזר	3.40	"	"
חצילים	1.90	"	"
פלפל — נחריה וקליפורניה	3.00	"	"
תפוא"ד בתפזורת	2.20	"	"
תפוא"ד ארוזים	2.45	"	"
כצל יבש	1.35	"	"
בצל יבש			
ארוז בשקיות של 2 ק"ג	1.60	"	"
פירות			
תפוחים גרנד אלכסנדר גודל 6	2.85	"	"
תפוחים גרנד אלכסנדר גודל 6.5	3.65	"	"
תפוחים זחוב גודל 6	3.00	"	"
תפוחים אורליאנס גודל 6.5	3.65	"	"
ענבים — רבוקי, תמר בירותי	3.25	"	"
בננות	4.20	"	"
עופות			
פטמים קפואים בטיב מעולה בשקיות שקופות גודל 1 (עד 1.4 ק"ג העוף)	11.00	"	"
פטמים קפואים בטיב מעולה גודל 2 (עד 1.6 ק"ג העוף)	10.00	"	"
פטמים קפואים בטיב מעולה גודל 3 (מעל 1.6 ק"ג העוף)	9.00	"	"
דגים			
כסוף	8.50	"	"
בקלה — פרום אחיד עשוי מדגים שמשקלם לא פחות מ־250 גרם.	10.00	"	"

רחל מרחלת על כל העולם

אהבת הגשש החיוור

מרוב שהיינו עסוקים בזמן האחרון באהבתו, בישואיו ואבהותו ההולכת וקרבה של הגשש **ישראל סרליאקוב** („פולי"), כימעט עם שכחנו שקיימים שני גששים נוספים.

אחד מהם, **גברי בנאי**, נשוי באושר ל**דפנה** ואב ל**יסמין**, בתם המשותפת. וגם **לאורי**, בנו הבכור מנישואיו־לשעבר עם

שייקה לוי
חדשות טובות

אורנה, שהספיקה ביניתיים להינשא ליהודי ירא־שמיים ומחמיר במיצוות, ללכת בדרכיו ולנהל את חנות־הרהיטים המשותפת שלהם בבני־ברק.

והשני הוא, כמובן, ידידנו **שייקה לוי**, שהיה נשוי בעבר פעמיים: פעם אחת למורה בשם **עמרה**, שאחרי גירושיה הצטרפה אל מישפחתו של **חיים טופול** בלונדון ובזמן שזה קצר הצלחה בכנר על הגג, לימדה היא את ילדיו, **ענת ועומר**, עיברית. ואילו השנייה היתה צעירה בשם **ישע**, שמאז גירושיה משייקה נעלמו עיקבותיה משום־מה.

מאז ועד היום לא ניהל שייקה שום ידידות ארוכה ורצינית, כך שטורי־הרכילות לא עסקו בחייו הפרטיים באופן מיוחד. אולם לאחרונה נראה שייקה, תכופות מאד, בחברתה הצמודה־מאד של דמות ידועה לא פחות ממנו־עצמו. הלא היא **גליה ארקין**, אחותו של **ג'וקי**, מי שניהלה בזמנו רומן לוהט ורב־הדים עם **יהורם גאון**, ומי שהיתה מיודדת מאוחר יותר עם השחקן **יהודה ברקן**. גליה, החייה מרבית זמנה בחו"ל, נראית מאז שובה ארצה אך־ורק בחברתו הצמודה של הגשש הנ"ל. מישהו שומע במיקרה פעמונים?

גליה ארקין
אהבה חדשה

השיטה הצבאית באהבה

הוא משרת בצבא־הקבע בתפקיד בכיר מאד. אנשים מכירים אותו **כקצין** ללא־חת, אחד מאנשי **אריק שרון** וממעריציו השרופים ביותר. אלה שלא מחבבים אותו באופן מיוחד, יודעים לספר כי אחד התפקידים החביבים עליו ביותר הוא ניחום אלמנות. הוא גם ידוע בכושר־התיכנון שלו לטווח רחוק, ובראייה הנולד.

יום אחד נקלע קציננו לבעייה. זה קרה כשהלך הלך לנחם **אלמנה** של חבר שנהרג במילחמה. והנה, ניחם פעם, ניחם פעמיים, ניחם שלוש — וברביעית התאהב באלמנה הצעירה והיפה. ובלי לחשוב פעמיים עבר קציננו הנועז להתגורר בבית האלמנה והגיש בקשה לגט מאשתו החוקית.

אשתו התנגדה בכל תוקף, זמשך תקופה ארוכה לא היתה מוכנה לראות את בעלה הנואף, או בכלל להחליף איתו מילה.

ואז הגה הקצין רב־התושייה רעיון גאוני. הוא הרי הכיר את אשתו מקרוב מאד, ומי כמוהו ידע שהיא לא תוכל להיות זמן רב בודדה. לכן התחיל לשלוח את אחד מקציני יחידתו, צעיר יפה וסימפטי, בשליחויות משליחויות שונות אל בית רעייתו־שבנפרד. ואשר יגור וקיוה — בא.

בין **הקצין** הצעיר לאשת המפקד התפתח רומן־אהבים. ככתוב בספרים. וכשהיה קציננו בטוח בקיומו של הרומן, התפרץ יום אחד אל בית הרעייה־בנפרד, עם אקדח ובליווייה אחד הרס"רים שלו אשר ישמש כעד. הוא איים על האשה והקצין, שנתפסו בשעת מעשה כי יהרוג אותם באקדח שבידו. הוא רק שכח לספר להם כי הריק את המחסנית עוד לפני שנכנס אל הבית. האשה נבהלה. מייד למחרת היום ניגשה אל מישרדי הרבנות, ועניין הגט סודר בו־במקום.

ומאז חי לו קציננו שלא־בחטא עם האלמנה שתהפוך, ככל הנראה, כבר בימים הקרובים אשתו החוקית.

מי שהפסיד מכל העסק הוא הקצין הצעיר, שנאלץ לפשוט את מדיו שוב, הפעם כדי לעזוב את הצבא.

אהבה בוערת מאד

יורמן ואשתו־לשעבר איה
ניסיון נוסף

אל תשאלו אותו מה בוער לו. הרי ברור לחלוטין מה בוער לו. זה ניכר בהתנהגותו, במראה־פניו ובמעשיו ובמה לא. מה זאת אומרת אז בכל־זאת מה בוער לו? האהבה בוערת לו, אלא מה?

אחרת, איך אפשר להסביר את העובדה שהמפיק **סולו יורמן** עוד לא הספיק להתגרש מהדוגמנית **איה וייס־אדלר**, וכבר הוא מתחתן עם חיילת בת 19 בשם **אביבית ליטבק**? אי, כפי שהיא מכונה בפי ידידיה, „ויקי".

לא, אל תלקקו את האצבעות ותחייכו בארסיות ותגידו „יצא המרצע מן השק". אביבית היא בהחלט לא העילה — או הסיבה לגירושי הדוגמנית והמפיק. האמת היא שסולו התחיל עם אביבית כשהליכי־הגירושין שלו מאיה היו עדיין בעיצומם.

לא שהוא ראה אותה אז בפעם הראשונה. הוא ראה אותה הרבה קודם־לכן, כשהיא היתה בת 15, כשהיתה בת 16, כשהיתה בת 17, וכשהתגייסה לצבא. ורק כשהגיעה לשנתה התשע־עשרה, והוא הגיע לסיום פרק מסויים בחייו, הבחין שהילדה הקטנה, שכנותו של הזמר **צביקה פיק**, שהוא ידידו הטוב, גדלה והפכה אשה.

והיא הפכה אשה כל־כך מצלחת, עד כי סולו החליט להפוך אותה לרעייה הפרטית שלו, ולא לתת לאחרים צ'אנס לגלות את העובדה הזו בעצמם.

חתונתם של השניים תתקיים בבית־ציוני־אמריקה ב־20 באוקטובר, וסולו טרח להזמין כבר את כל המי־ומי בעולם־הבידור, כשוויזי אינה טמנת ידה בצלחת. ככלות הכל, אצלה יהיו אלה הנישואין הראשונים, והיא מתכוונת לשחק את תפקיד הכלה בשלמות, עם שימלה לבנה וכיבב ורבע־עוף וברוקאס ותיזמורת, והכל.

גירושין בוערים מאד

אחד מתאהב, שני שונא, שלישי מתחתן, אחר מתגרש. אין שקט אפילו לרגע אחד, בתחום הנרחב הזה של בינוי־לבינה.

או אם השבוע יש לי אחד סיפור־אהבה בוער מאד בשבילכם, יש לי לעומתו גם סיפור־גירושין בוער לא פחות.

סיפור־המעשה החל לפני כשנה בערך. שדרן גלי־צה"ל הפופולרי **אורי לוטן**, נשא לו לאשה צעירה בשם **רונית**. החתונה התקיימה בעם רב, ובתגובה הצבאית הירבו לספר באושרו של הזוג הצעיר. הם עברו להתגורר בדירה שקיבלו במתנה לכבוד המאורע מההורים, ברמת־אביב. אבל לא לזמן רב. חודשים ספורים לאחר טכס הנישואין החליט אורי לנסוע ללמוד בלונדון. רונית הצטרפה אליו, הם השכירו את הדירה ונסעו אל הבירה הבריטית.

לידידיהם, שנשארו בארץ, הם כתבו שהכל בסדר, באינטנסיביות ראוייה־לשמה. אך לפתע פסק זרם־המיכתבים, ורונית הגיעה ארצה, בלי אורי.

היא לא פצתה פה. לא הרחיבה את הדיבור על המשבר שפקד את נישואיה קיצרי־הימים. קצת אחריה הגיע גם אורי, וגילה שאשתו החוקית התאהבה לה בצעיר אמריקאי, ועברה לגור איתו בדירה אחת.

אורי עלה על ספינת־השלום של **אייבי נתן**, החליף שם את **דורי בן־זאב** כשדרן, ורכש לו קהל־מעריצים. אך גם זה — לא לזמן רב. הוא ירד מהספינה כתום פחות מחודש. ומי שהתעקש למצוא אותו, גילה אותו בבניין הרבנות הראשית שבשדרות דיזיד־המלך בתל־אביב.

רונית ואורי לוטן התגרשו. אך אורי לא חזר לשדר מספינת־השלום. מישהו אולי יודע לאן נעלמו עיקבותיו מאז?

אורי לוטן
היעלמות פיתאומית

הודו למנצח

בכל פעם שהוא מגיע לישראל, הוא מצליח בלי בעיות לשבור כאן כמה־וכמה לבבות. ולא סתם לבבות, אלא כאלה שמשתייכים בדרך־כלל לכמה מהנשים היפות ביותר בארץ.

אין ספק שהוא גבר יפה־תואר, המנצח האמריקאי **לוקאס פוס**, שבא ארצה לתקופה בת שלושה שבועות, כדי לנצח על תיזמורת רשות־השידור.

גם הפעם, כמו בביקוריו הקודמים, הוא הגיע בליווייה צעירה יפהפייה. לא, לא אותה יפהפייה שליוותה אותו בביקורו הקודם, אלא דווקא הציירת הישראלית **בתיה אפולו**, שבעת ביקורו הקודם של פוס בארץ היתה עסוקה ראשה־ורובה בידידות הדוקה וגלהבת עם השדרן **דורי בן־זאב**, בבית המבודד שבו התגוררו יחד, במגדיאל.

והנה, עם בואם ארצה החלה בתיה נראית בחברת פוס ממש בכל מקום — בחזרות התיזמורת, במיבחנים שערך ובאירועים פרטיים למיניהם.

נראה שהעובדה שפוס הוא בנאדם נשוי, באופן רישמי לפחות, לא שינתה לבתיה במיקרה הזה. עובדה, גם לפוס עצמו היא לא משנה.

הכוכבה

ירדנה ארזי

הזמרת שניסתה להתאבד בגלל אהבה נכזבת